eilia.org

«د ولسمشر فرمان» مې څنګه ولیکه؟

درې کاله مخکې د مزار شریف په یوه خصوصي روغتون کې له یوه هندي ډاکتر سره مخ شوم، سړی په مسلک کې خورا ضعیف خو په نورو کارونو کې بلا و، همکارانو یې له بد چلنده شکایت کاوه خو ده زموږ د دولت له غټو کسانو سره پخه انډیوالي درلوده. پوښتنه راته پیدا شوه چې د دوی د انډیوالۍ وجه به څه وي. دی په څو میاشتو کې د شمال په ډېرو ځایونو کې تر موږ زیات بلد شوی و، د خلکو په باره کې یې داسې معلومات پیدا کړي وو چې خپله مزاریان وربانـدې نه وو خبر. هسې راته شک پیدا شو چې دی به جاسوس وي. دغه شک راته د دې ناول د لیکلو خیال پیدا کړ.

په خیال کې مې د جاسوسۍ شبکه جوړه کړه چې ایران، هند او روسیې په ګډه سره جوړه کړې وي. د ناول په لیکلو لګیا وم چې د ملي امنیت ریاست اعلان وکړ چې د دوی کارکوونکي د طالبانو په جامه کې ایران ته تللي، هورې سپاه پاسداران ورته د ترهګرۍ درسونه ورکړي دي. دې خبرې زما خیالي شبکه لا غښتلې کړه.

ناول چې بشپړ شو، رسنیو دا خبره هم افشا کړه چې ارګ له ایرانه پیسې اخلي، ولسمشر هم ځنې منکر نه شو. وروسته د لیکوال او ژورنالیست رزاق مامون پر مخ تېزاب وشیندل شو، ده په افغانستان کې د ایران د لاسوهنو په اړه لیکنې کولې او ادعا یې وکړه چې دا د ایران کار و.

eilia.org

بیا «امروز» تلویزیون د یوې مودې لپاره بند شو،

د دې تلویزیون رییس نجیب الله کابلي وویل چې د اطلاعاتو او فرهنګ وزارت دا کار د ایران په سپارښتنه کړی دی، ها بله ورځ کابلي خبر ورکړ چې «سپاه پاسداران» د ده د تښتولو پلان جوړ کړی و خو پلان یې شنډ شو. د افغاني فلمونو په دوو فیستیوالونو کې د اسد سکندر او زبیر فرغند فلمونه «همسایه» او «مدرسه» ننداري ته پرې نه ښودل شول، دوی هم دا د ایران کار وباله ځکه چې د دوی فملونو په ایران کې د افغان مهاجرو بد حالت انځور کړی و. په دې توګه ورځ تر بلې د ایران د ورانکاریو په اړه شواهد او ګومانونه زیات شول او د ناول د پېښو منلو ته یې لاره هواره کړه.

په دې ناول کې جاسوسي شبکه طالبانو ته طیاره ویشتونکي راکټونه ورکوي. د ناول تر بشپړېدا وروسته، د امریکا او ناټو د چورلکو د غورځېدو پېښې زیاتې شوې، دوی هر وار پېښه د تخنیکي ستونزو له کبله بللې ده خو طالبانو هر ځل د الوتکو د ویشتلو ادعا کړې ده.

دې پېښو د ناول رښتیا غوندېتوب زیات کړی، تر دې چې یوه ملګري مې راته وویل: «ما چې ستا ناول ولوست، وبوږنېدم، ګومان مې وکړ چې دا هرڅه به په رښتیا پېښ شوي وي»

تېر کال مې د اېمل پسرلي «لټون» پولیسي۔ ناول ولوست. لا مې د ناول ټولې برخې په یاد وې چې د کابل په تایمني کې یو مشهور ډاکتر د خپل کلینیک په څو مترۍ کې وتښتول شو. ډاکتر د ډېرو پیسو په ورکولو راخوشې شو. جالبه دا

وه چې تر ډېره بریده پېښې هماغسې واقع شوې وې چې د اېمل پسرلي په ناول کې راغلې وې، ان د پېښېدو ځایونه یې تقریباً هماغه ځایونه وو. دا خبره مې اېمل پسرلي ته وکړه. هغه وویل: «نه پوهېږم په دې خبره خوشحاله شم که

eilia.org

خپه؟» کـه «لټـون» نـاول تـر دې پېښـې وروسـته لیکل شوی وای، سړي به ګومان کاوه چې لیکوال همدغه پېښـه انځـور کـړې ده خو ناول تر پېښې یو کال مخکې چاپ شوی و.

زما د ناول هر څپرکی د یوه خاص کرکټر له لیدلوري لیکـل شـوی دی، مـثلاً اول څپرکی تر نیمایي پورې (تر هغه ځایه چې درې ستوري راځي) د ډاکتر حمیـد او وروسته د اجمل له لیدلوري بیان شوی دی، د دویم څپرکي پېښو ته د میوند لـه لیدلوري کتل شوي دي او همداسې تر پایه هر څپرکی ځانته لیدلوری لـري. پـه ناول کې ځینې واقعي پېښې راخیستل شوي دي لکه پـه لغـمان کـې د فرانسـوي ژورنالیستانو تښتول او په دارالامان کې د کوچیانو او هزاره ګانو ترمنځ نښته. پـه ناول کې دوه کرکټرونه واقعي کسانو ته ورته دي، یو ډاکتر سورج دی چې الهـام یې هماغه هندي ډاکتر راکړی دی، بل ضرب علي، ضرب علي د ډاکـتر نجیـب الله په واکمنۍ کې د کابل په هوایي ډګر کې افسر ـ و، تخلـص یـې انـډیوال و او داسې پښتو یې ویله چې تا به ویل له مور و پلاره پښتون دی حال دا چې هزاره و. د ناول نور ټول کرکټرونه خیالي دي.

ناول مې تـر چـاپ مخکـې ښـاغلیو اسـدالله غضـنفر، نجیـب اللـه مـنلي، اجمـل پسرلي، علم ګل سحر او صدیق الله بدر ته ورښکاره کړی و. له دوی مننـه کـوم چې ځینو تېروتنو ته یې ځیر کړم، په تېره بیا اجمل پسرلي په ناول کې د زمـان د ښودلو په برخه کې ښې مشورې راکړې او د ځینو برخو په اړه یې راته وویل چـې باید تصویري یې کړم.

څنګه چې زموږ وطن کې د پردیو جاسوسي فعالیتونه کم نه دي نو کېدای شي د دې ډول ناولونو د لیکلو لپاره ډېرې سوژې په لاس راشي. هیله ده چې دغه ناول به د ګڼو جاسوسي ناولونو پیلامه شي.

eilia.org

له استاد لال پاچا ازمون څخه مننـه کـوم چـې لـه ګڼو نورو کتابونو سره يې «د ولسمشر فرمان» هم چاپ کړ. ښاغلي نجيـب اللـه اکرامي د ډيزاين په برخه کې راسره همکاري کړې ده او محترم ژکفر حسـيني د کتاب د پښتۍ طرح جوړه کړې ده، د دواړو کور دې ودان وي.

محب الله زغم

کابل - کېشا روغتون

۱۵/۱۲/۱۳۹۰

eilia.org

په روغتون کې

ډاکتر سورج د ناروغ د الټراسوند (ټلویزیوني معاینې) رپوټ پر مېز وویشت. د مخ تور رنګ یې له غوسې شین شو. په غټو سترګو کې یې چې تور یې تر سپینو کوچني ښکارېدل، سرې لیکې وځغلېدې. د تور بخونو شونډو په کونجونو کې یې سپین ځګونه ښکاره شول. په هندي ژبه لګیا و، خبرې یې بادولې.

لینا د هغه خبرې ډاکتر حمید ته ترجمه کړې: دی وایي ناروغ بیخي درد نه لري او تا ورته په تریخي کې ډبرې تشخیص کړې.

ډاکتر حمید سورج تر لاس ونیو، ناروغ ته یې وویل: راځه.

له دویم پوړه لاندې تکاوي ته ورکوز شول. په لاره کې چا خبرې نه کولې، د داکټر سورج د ستمي آواز اورېدل کېده. د تکاوي د دهلیز بر سر ته ورسېدل، د الټراسوند کوټې ته ورننوتل. ډاکتر حمید ناروغ ته وویل: وروره! ته یو ځل بیا څمله چې زه تیږې وروښییم.

ماشین یې چالان کړ. د ټلویزیوني معاینې پروب یې د ناروغ پر نس کېښود، ویې ویل: نس دې وپړسوه.

د ماشین پر سکرین یې تصویر ودراوه. په تصویر کې د هګۍ په اندازه د څاڅکي په څېر توره کڅوړه ښکارېده. د کڅوړې سپین دېوالونه د پوکڼۍ په شان نري وو. په منځ کې یې درې دانې سپینې هلال شکله نیم داېرې پرتې وې، دغو

eilia.org

شکلونو سړي ته د اوو شپو سپوږمۍ وریادوله. د

هرې نیم دایرې شا ته تك تور سیوری غځېدلی و.

حمید په ګوته باندې سورج ته سپین هلالونه وروښییل، په انګریزي یې ورته وویل: وګوره، دا یوه، دا یې بله، دا یې بله. ودې لیدل؟

ډاکتر سورج تصویر ته سترګې ښخې کړې وې، ناروغ ته یې وویل: ته د باندې ووځه.

هغه چې ووت، د ډاکتر خوله جینګه شوه، حمید ته یې کړه: هو، هو، بیخي سمه ده، ډېرې شته؛ خووو...

زنه یې وګروله.

حمید ورته وچې سترګې نیولې وې.

سورج وویل: اممم، نو درد ولې نه لري؟

حمید ورته کړه: ډاکتر صاحب! ته خو پوهېږې چې څو پورې تریخی ګزك نه وي کړی یا دا چې ډېرې د صفرا لاره نه وي بنده کړې، مریض ته درد نه پیدا کېږي.

هغه په تصویر کې د تریخي پر دېواله ګوته کېښوده، ویې ویل: هه دا وګوره. د تریخي دېوالونه بیخي نارمل دي، وینې! بیخي نري دي. ګزك نه لري. که ګزك وکړي؛ نو بیا خو پړسېږي کنه.

ډاکتر سورج هغه پر اوږه وټپاوه، په موسکا یې وویل: ډېر ښه، ما ویل وګورم چې همکاران مې څنګه دي؟

دا یې وویل او له خپلې ترجمانې سره ووت.

eilia.org

حمید لـه ځانـه سره وبونګېـد: احمقـه! پخپلـه پـه هېڅ نه پوهېږې، بیا په ما باندې ببرېږې.

لینا چې له کوټې څخه وتله او ور یې په ځان پسې پورې کاوه، شـا تـه یـې وکتـل. حمید ته یې په ګلابي شونډو کې وموسل، پـر ټېـك بانـدې یـې د ښـي لاس نـرۍ ګوته تاوه را تاوه کړه، مانا دا چې سورج لیونی دی، ګوزاره ورسره وکړه.

حمید له کوټې ووت، مخامخ د اکسرې کـوټې تـه ورننـوت. جمیـل تـه یـې حـال ووایه.

جمیل وویل: دا ارامونې چې هر یو راشي، اول په مورږ باندې خپل سیاست کـوي. زما په فکر دوی مورږ مالوموي چې په څه پوهېږو که نه پوهېږو؟

حمید لویه ساه واخیسته: نه داسې نه ده. خـدایزده چـې دوی هلتـه نرسـان دي که څه بلا دي؛ خو دلته د ډاکترانو په نامه راځي. ته دغه بده بلا وګـوره، مـا تـه خو بیخي بېسواده ښکاري.

د مېز پر سر پراته کاغذونه یې سم کړل، بیـا یـې وویـل: ګـوره! د اتـم صـنف یـو استاد مې رایاد شو. مورږ ورته ((چنګېز)) وایه. زه کپتان وم. استاد چې صـنف تـه راننوت، ما ولاړ سئ وویل. ټول شاګردان ودرېدل. استاد د چوکیو په منځ کـې د صنف تر اخره پورې لاړ. ټول ټولګیوال لکه عسکر درېدلي وو. د استاد د ګـامونو اواز مې اورېده چې وار په وار سره لرې کېده، بیا کرار کرار رانـژدې شـو. مـا تـه چې راورسېد، مخامخ راته ودرېد، د روسي کلونیا تېـز بـوی ځنـې لګېـده. مـا یـې نکټایي ته سترګې ښخې کړې وې چې بې پوښتنې یې داسـې کلکـه څپېـړه راکـړه چې سترګې مې ورسره وبرېښېدې. ویې ویل: سړی همداسې ((ولاړ سئ)) وایي؟

eilia.org

خبره یې په دومره زوره وکړه لکه پنځوس متره

لرې چې ولاړ وي. بیا یې خپله کتابچه راکړه چې: هه، دا درواخله، شاګردانو ته نوټ ووایه.

دی د صنف اخر سر ته لاړ، په چوکۍ باندې کرار کېناست. نور نو هره ورځ یې دغه کار و، ما به نوټ ورکاوه، دی به د صنف په اخر کې ناست و. د هغه په

ساعت کې به هېڅا شیطاني نه شوه کولای. ډېر بدقاره و. تا به ویل چې دی به شا ته ناست وي؛ خو یو وخت به دې لیدل چې سر ته دې ولاړ دی. هره ورځ به یې نوټ په ما باندې لوسته. موږ بیا وروسته خبر شو چې غریب په هېڅ نه پوهېږي. نوټ یې له نورو استادانو اخیستی و. موږ یې په اوله ورځ ځکه ووېرولو چې بیا ورنه پوښتنه ونه کو. زه چې دا هندوان ګورم، دوی هم خپله ناپوهي په لانجو کې پټوي.

***

بله ورځ مازدیګر سورج جمیل وروغوښت. د مریض په مخ کې یې په ملنډو ورته وویل: څو ورځې کېږي چې اکسرې دې زده کړې؟

جمیل وویل: دا مې لسم کال دی. ولې، خبره څه ده؟

سورج د اکسرې یو عکس مخې ته ورواچاوه چې دا وګوره.

جمیل عکس پورته کړ، د کړکۍ رڼا ته یې ونیو. یوه شېبه یې په ځیر ورته وکتل، بیا یې سورج ته وویل: سمه اکسرې ده. څه ورباندې شوي؟

سورج وخندل، د الټراسوند رپوټ یې ورته ونیو: دا وګوره! دلته ډېره شته؛ خو ستا په عکس کې نشته.

eilia.org

د جمیل پر تندي ګونځې راغلې، عکس یې بیا لـه نظره تېر کړ، د الټراسوند رپوټ یې ولوست، بیا یې وویل: تا د راډیولوسـنت نـوم لا اورېدلی؟

د سورج شونډې سره ورغلې، مېز یې په سوك وډباوه، اوچت پاڅېد، د جمیل خوا ته روان شو.

جمیل موټې کړې لاسونه پورته کړل، لکه بوکسر چې په رینګ کې د حریف مخې ته ودرېږي، لاسونه یې مخ ته نژدې ونیول، دفاع ته یې ځان تیار کـړ؛ خـو سـورج یې له څنګه ښوی تېر شو، ور یې خلاص کړ، له کوټې څخه ووت.

جمیل لینا ته وویل: ته څنګه له دغه لیوني سره ترجماني کوې؟

ــ څه وکو، مجبوري ده نو.

ــ ډېر احمق سړی دی.

ــ لکه چې بیا رییس ته لاړ، بیا به شکایت وکي. رښتیا په عکس کې خـو بـه کـوم عیب نه وي؟ هسې وایم چې رییس درته په قار نه شي.

ــ نه بابا. ځینې تیږې داسې وي چې شعاع ورنه تېرېږي، هغه بیا په عکس کې نه ښکارېږي. په طب کې ورته راډیولوسنت وایي.

ور خلاص شو. کارګر و، ویې ویل: رییس صاحب غوښتی یې.

جمیل په مرمرینو زینو پنځم پوړ ته وخوت. سورج د رییس په دفتر کې پر کـوچ باندې ناست و. مخې ته یې پر مېز باندې چیني پیاله ایښې وه، د پیالې په مـنځ کې د چایو پوړۍ کوړۍ وه خو لا د اوبو رنګ نه و اوښتی. د پیالې تـر څنګ پـه ښلورګوټې رکابۍ کې د قند دوه دانې خښتې پرتې وې. رییس بـې لـه دې چـې د

eilia.org

جمیل سلام ته علیك ووایي، وویل: وه هلکه! دا څه حال دی؟ ټکنیشن سړی وګوره او دومره غټې خبرې. هغه هم بیا هنـدي ډاکـتر سره. ته پوهېږې چې ده څومره تعلیم کړی؟ پروفیسر دی پروفیسر.

جمیل وویل: رییس صاحب! زه نو کله له کوځې راغلی یم، ما هم سبق ویلی.

ــ نو دی ولې شکایت کوي؟

ــ څه ووایم، رییس صاحب! ته خو مسلکي نه یې. نورو ډاکترانو نه پوښتنه وکـه، که زه ملامت وم، همدغه سات مې منفك که.

رییس د زنګ پر تڼۍ باندې ګوته ټینګه کړه. د سترګو پـه رپ کـې نـرۍ دنګـې ښایستوکې نجلۍ ور پرانیست، لکه عسکر هسکه غاړه خو موسکا پر شونډو غلې ودرېده او د رییس په سترګو کې یې سترګې ښخې کړې. رییس ورته وویل: ټـول ډاکتران راوغواړه.

نجلۍ چې وتله، رییس ورباندې غږ وکړ: واوره!

هغې مخ راوګرځـاوه. ریـیس ویـل: لینـا تـه ووایـه چـې د مـریض کاغذونـه دې راوړي.

نور ډاکتران چې راورسېدل، ریـیس سـورج او جمیـل تـه وویـل: تاسـې د بانـدې ووځئ.

جمیل د پنځم پوړ د دهلیز له کړکۍ څخه د کابل دوړنې هوا ته کتل، دوړه لکـه لړه پر کورونو او بازار خوره وه. لاندې په پارکینګ کې ولاړ موټرونه ټول پـه دوړو او خټو سپېره وو. د چوک د پورې غاړې سړکونه وچ وو، خو د روغتون مخې ته د سړک کندې لا د تېرې ورځې د باران په اوبو ډکې وې. یوکـورولا مـوټر لـه یـوې کندې تېرېده، موټر د دروازو تر نیمایي پورې په اوبو کـې ډوب شـو او هماغلتـه

eilia.org

بند پاتې شو. بل موټر يې له څنګه تېرېده، يوه خوا يې ټيټه شوه بله خوا جګه، د سړک د غاړې لښتي ته ولوېد. د لښتي او سړک توپير نه کېده، دواړه يو شان ښکارېدل، هر چېرته يو زنګون اوبه ولاړې وې.

د رياست ور خلاص شو، ډاکتران يو يو له دفتره راووتل، ځينو يې خپل څنګ ته روان سړي سره په تت آواز خبرې کولې او څنګلوري ورته سر ښوراوه. ډاکتر

حميد جميل ته ورنژدې شو، په کراره يې ورته وويل: غم مه کوه، ټولو ستا خبره سمه وګڼله.

د رياست د وره له څنګه سکرټرې په جميل باندې غږ وکړ: راځئ د ننه. سورج مخکې شو، جميل ورپسې.

رييس، جميل ته مخ واړاوه: ډاکتر سورج نه معذرت وغواړه.

جميل وويل: ولې؟

ــ بس نو زه درته وايم.

ــ رييس صاحب! ملامت دی دی، زه ولې...

رييس وغرېد: ووځه کم عقله.

جميل په ځړېدلو شونډو کښته شو. مخامخ ډاکتر حميد ته ورغی، ويې ويل: عجب سړی دی. غلطي د چا ده، معذرت په چا باندې غواړي.

حميد وپوښت: څنګه؟

جميل وويل: هغه بل ښيیم، راته لګيا دی چې سورج نه به معذرت غواړې.

حميد وويل: پروا نه کوي، رييس خو نو تا ته مالوم دی. بېسواده شی دی. اوس چې خدای پيسې ورکړې؛ نو ورکړې يې دي.

eilia.org

ــ پـوهېږې چـې مـا تـه څـه وايـي؟ وايـي سـورج پروفیسر دی.

دواړو په زوره وخندل.

حمید وویل: داسې بېسواده پروفیسران خو په روپۍ باندې سل پیدا کېږي.

ــ غني ګی خو په میاشت کې څلور زره ډالره ورکوي.

ــ هغه خو خپل بېزنس ورباندې کوي.

ــ ښه شو چې رایاد دې کړ، د بېزنس کیسه یې درته وکم، ها بله ورځ سورج یوې حاملې ښځې ته اکسرې لیکلې وه.

ــ دا څه وایې؟

ــ کسم دی.

ــ وایم شپه دې ودرېږه سورج ګله.

ــ یو ځل نه، څو ځله یې داسې کړي، اول خو ده ته ورغلم چې ولې داسې کـوې؟ ویې ویل، «ستا یې په کې کار نشته، څه چې ما لیکلي، هماغه به کوې.»

ــ ښه، بیا تا څه وکو؟ اکسرې دې واخیسته؟

ــ مجبور وم؛ نو څه به مې کړي وو؟

حمید ورته نېغ وکتل: ګوره ملګریه! زه و ته خو باید غاړې بندې نه کړو.

ــ ما غاړه خلاصه کړې، ښځې ته مې لس وارې وویل چې وه خورې دا اکسرې خو دې ماشوم ته تاوان لري. ویل یې «پروا نه کوي چې زه خپله ښه شم، ماشـوم تـه خیر دی.»

eilia.org

ــ یاره څه کم عقله خلك مو دي.

ــ زیاتي ورغلم غني ګي تـه مـې وویـل چـې ډاکـتر سـورج داسـې کارونـه کـوي. پوهېږې چې څه یې راته وویل؟ وایي «د ما یې پیسـې پکـار دي، زه بېـزنس کـوم بېزنس.»

حمید پر شونډو ګوته کېښوده، ویې ویل: ایشششش، لږ ورو غږېږه چې څوک یې وانه وري، جاسوسان یې ډېر دي.

eilia.org

شك

میوند جمیل ته کتل چې ناست له ده سره؛ خو چورت یې بل ځای و. د جمیل سترګې د شیریخ په تالي کې ښخې وې. بې خوده یې کاشوغه په کې لړله.

میوند د هغه د سترګو مخې ته لاس وښوراوه.

جمیل سترګې پورته کړې، میوند ته یې وکتل.

هغه ورته وموسېد: څنګه چل دی؟ لکه چې له سره مین شوی یې؟

جمیل په خندا وویل: نه بابا، زموږ د عاشقۍ وختونه تېر دي.

ــ نو بیا؟

ــ هسې، پرون مې بیا له رییس سره لانجه وشوه.

ــ ولې؟

ــ د هغه هندي ډاکتر په سر.

ــ خبره څه وه؟

ــ یاره، بیخي ورسره په عذاب یو. بیخي بېسواده شی دی. وللـه که په شی لا خبر وي. ګناه یې خپله وي؛ خو رییس ته بیا زموږه شیطاني کوي. زه خو د ده په ډاکترۍ کې لا شک لرم.

ــ یاره چې خپه نه شې، یو ډمان سره نه جوړېږي، بل ډاکتران؟

ــ داسې نه ده، ګوره ما تر اوسه د بل ډاکتر بد درته ویلي دي؟

eilia.org

میوند وویل: چې رښتیا شي، نه.

جمیل ورته کړه: خلاص نو، پوره خو یو خدای دی، بنده به خامخا نیمګړی وي، خو دی داسې سړی دی چې وایم بیخي د طب په لاره نه دی تللی.

میوند د شیریخ په پیاله کې کاشوغه ووهله، ټنګ ټنګ یی شو، شونډه یې وځبېښله بیا یې وویل: ګوره انډیواله! ته داسې وکه چې یو ځو ورځې د سورج سره روابط بېرته ښه که. زه په بل حساب وربانديې شکي شوم.

ــ څنګه؟

ــ چې اېجنټ به وي.

ــ یاره ستا خو د شیطان مسلك دی، هسې په هر چا باندې شك کوې.

ــ ګوره چې کیسه درته وکم. ما چې په شوروي کې د استخباراتو درسونه ویل، یوه ورځ په صنف کې د اېجنټوري استاد راته د سروبي د بند کیسه وکړه. مور پوښتنه وکړه: استاده تا د سروبي بند څه لیدلی؟

هغه وویل: زه هلته انجینیر وم.

مور پوښتنه وکړه: دا نو څنګه؟ ته خو انجینیر نه یې، ته خو د استخباراتو استاد یې.

استاد وویل: دا استخباراتي تکتیك دی. مور نورو ملکونو ته د انجینیر، ډاکتر، معلم او نورو په نومونو خپل اېجنټان ورلېږو. که ضرورت وي، رسمي ډیپلومونه ورته جوړوو، د هماغه مسلك کارت، جواز، هر څه ورته برابروو.

eilia.org

نو زه چې ستا خبرو ته گورم، گومان کوم چې دغه سړی به هم جاسوس وي. که نه هندي ډاکتران خو تکړه وي. دا نو څنگه کېدای شي چې سورج دې ډاکتر وي؛ خو په طب دې نه وي خبر؟

په شیریخ فروشۍ کې هندي سندره په لوړ اواز چالانه شوه. جمیل د دوکان شاگرد ته په گوته د راتلو اشاره وکړه. هغه د جمیل خولې ته غوږ ورنږدې کړ. جمیل چیغې ته په ورته غږ ورته وویل: لږ یې ټیټ که، بل کسټ نه لرئ؟

شاگرد د دخلچي مېز ته لاړ، بله سندره شروع شوه؛ خو دا هم قدیمي هندي سندره وه.

جمیل تر شونډو لاندې وغرېد: شپه دې ودرېږه له دې هندي سندرو سره. د شیریخ دوه درې اخري کاشوغې یې هم تر ستوني تېر کړل. میوند ته یې په سترگو کې اشاره وکړه. دواړو حرکت وکړ. د دوکان له وره سره قره قولۍ پر سر برېتور سړی د کم سوري لوړ مېز شاته ناست و. مخې ته یې د حساب ماشین پروت و. جمیل جیب ته لاس کړ؛ خو میوند یې لاس ټینگ کړ، ویې ویل: کسم دی، والله که یې ورکړې.

جمیل وویل: زوروره! دا څه کوې، هر وارې ته پیسې پرې کوې، یو وار خو ما ورته پرېږده.

میوند وموسل: په دې خبرو پسې مه گرځه.

له دوکانه ووتل، له پل باغ عمومي څخه د شاه دوشمشېره زیارت خوا ته روان شول. مازدیگر نژدې و؛ خو لا هم لارویانو هڅه کوله د دېواله سیوري ته پناه یوسي، یوه نیمه نجلۍ په سر باندې چترې نیولې وه. میوند غلی روان و، ځمکې

eilia.org

ته يې كتل خو ژر يې سر پورته كړ، د ورمېږ څټ يې وسولاوه، جميل ته يې مخ واړاوه: راځه چې سيوري ته شو، نن خو بيخي بده گرمي ده.

جميل د كابل سين ته وكتل. د سين په تل كې د لښتي په اندازه اوبه داسې په كراره روانې وې لكه د اوړي غرمنۍ شېبې يا لكه ماشوم چې له لوبې يې پاڅوې او درس ويلو ته يې ولېږې.

جميل په سين كې د اوبو د غاړې ډېران ته اشاره وكړه، ويې ويل: ياره زموږ د وطن هر څه دغسې دی.

ميوند هېڅ ونه ويل. دوی په تنگ پياده رو كې چې ځای ځای تبنگونه او كراچۍ په كې ولاړې وې، هڅه كوله د ښي لاس دوه پوړېزو دوكانونو ته ځانونه جوخت كړي چې له لمره بچ شي.

ميوند وويل: په ياد دي چې د ډاكتر نجيب په وخت كې دلته د پوست دوزانو دوكانونه څومره ډېر وو، څه ښه قره قولي خولۍ به يې گنډلې، اوس وگوره ټول د موبايلونو دوكانونه دي.

جميل وويل: دله حكومت مو دی، خپل خلك كار ته نه پرېږدي، بې سواده خارجيانو ته كارونه وركوي.

زيارت ته چې نژدې شول، ميوند وويل: ته غږ مه كوه، زه به ورشم، ځان به ورته دوكاندار معرفي كړم. خپل نوم به ورته فريد وښييم. چې يو وار يې وگورم، بيا به يې حساب رامالوم كړم. رښتيا ته داسې وكړه چې د معدې د تكليف يو څو نښې نښانې راته ووايه چې زه بيا هماغسې ورته ښكاره كړم چې گوندې د معدې تكليف مې دی.

eilia.org

انډیوالي

میوند د سورج د کوټې ور وټکاوه. لـه هغـې خـوا یـو درونـد غـږ وویـل: کـم اېـن (come in)

میوند ورننوت. ډاکتر له چوکۍ پورته شو، میوند ته یې لاس ورکړ، د مېـز مخـې ته ایښې چوکۍ ته یې اشاره وکړه، په موسکو شونډو یې وویل: مهرباني.

لینا پوښتنه وکړه: وروره، څه تکلیف لرې چې ډاکتر صاحب ته یې ووایم.

میوند وویل: زه په اردو پوهېږم، پخپله به ورسره وغږېـږم. ډاکـتر صـاحب، مېـرا نام فرید هې.

بیا یې ورته وویل: ما د تا ډېر صفتونه اورېدلي.

ــ رښتیا؟

ــ کسم دی، څو کسانو راته ویلي. ځکه خو درته راغلم. زما د معدې تکلیف دی.

هندي ډاکتر یو څو پوښتنې ځنې وکړې. بیا یې فشار وکوت. لـس دوولـس رنګـه لابراتواري ټسټونه یې ورته ولیکل.

د معایناتو پیسې لس زره افغانۍ کېدې. جمیل لابراتوار تـه لاړ، ویـې ویـل: د ده معاینات مه کوئ، یوه هفته مخکې یې ټول معاینات کړي دی، هر څه یې نارمـل وو. ته داسې وکه چې نارمل راپورنه ورته ورکه خلاص.

مازدیګر فرید (میوند) د معایناتو نتیجې ډاکتر ته یوړې. هغه ورته نسخه ولیکه. د پرهېزونو د لیست په سر کې یې لیکلي وو: د غوايي غوښه، ورپسې مرچ، آچـار ...

eilia.org

میوند چې له روغتونه ووت، مخامخ د یوه ملګـري ډاکتر معاینه خانې ورغی، خپله نسخه یې ورښکاره کړه: ته خو دا راته وګوره.

هغه وویل: ملګریه! چېرته درملتون جوړوې؟

میوند وویل: درملتون نه جوړوم.

ـ نو په دې لیست باندې څه کوې؟

ـ کوم لیست؟

ډاکتر کاغذ مخې ته ورواچاوه: دغه چې تا راکړ.

ـ زوروره! دا لیست نه دی، دا مې نسخه ده؟

ـ ټوکې مه کوه.

ـ د زړه نه درته وایم. هندي ډاکتر راته لیکلې.

ډاکتر د مېز له سره نسخه بېرته واخیسته، لاندې باندې یې وکتـل. پـه زوره یـې وخندل بیا یې وویل: کوم هندي ډاکتر؟

ـ یو دی. څه یې کوې، دا راته ووایه چې دوا یې څنګه ده؟

ـ لکه د کلي په واده کې چې د هر کور واړه او زاړه، بللي نابللي ټول لـه یـوه سره ورځـي، سـتا نسـخه هـم دغسـې ده. دې تـه وګـوره، اومېپـرازول، پـانټوپرازول، ایسموپرازول. له هره کوره درې څلور رقمه دوا، وایـم دومـره ډېـره دوا یـې درتـه لیکلې ده چې که فیل ته یېم ورکې؛ نو راچپه به یې کي. اوولس قلمه دوا، دا خـو سوچ کفر دی.

د میوند تندی تریو شو، نسخه یې ورنه واخیسته، ویې څیرله، د مېز لاندې خځل دانۍ ته یې خطا کړه.

eilia.org

ډاکتر وویل: ته دې شکایت راتـه وایـه، زه بـه دوا درکړم.

میوند وویل: چې رښتیا شي، رک روغ یم. یو چا راتـه ویـلي وو چـې دغـه هنـدي ډاکتر په څه نه پوهېږي، ما وې رښتیا درواغ به یې رامالوم کړم.

ډاکتر وویل: دا نسخه خو یې ولله که د ډاکتر وي.

په نسخه کې د اوو ورځو دوا لیکـل شـوې وه، یـوه اوونـۍ چـې تېـره شـوه، فریـد (میوند) بیا ډاکتر سورج ته ورغی. ورته ویې ویل: یـاره مـنم دې. داسـې دوا دې راکړې وه چې له اسمان نه یې مځکې ته راکښته کړم.

سورج موسك شو: دا څه وایې؟

ــ کسم دی، وایم بلا یې بلا.

ــ چې بیا ونه وایې. ته پوهېږې چې ما په هند کې درې کاله د یوه لوی پروفیسر سره کار کړی. هغه ته ان د امریکا نه مریضان راتلل. پوه شوې که نه؟ هلتـه خـو همداسې طبابت دی، هسې خوشې خبره خو نه ده.

ــ ښه، زه خو دې د پرهېز د لاسه مړ کړم. موږ خو په غوښـو روږدي یـو، اوس دا راته ووایه چې پرهېز مې مات کم که نه؟

ــ بس یوازې د غوایي غوښه مه خوره، نور شیان چندان پروا نه لري.

فرید (میوند) خپل تش لاس خولې ته داسې یووړ لکه ګیلاس چې یې پـه لاس کـې وي، ویې ویل: دغه بل شی څنګه؟

سورج وخندل: لږ لږ؛ خو چې ما هېر نه کې.

ــ ولې نه. بس ته همدومره وکه چې د ټیلیفون نمبر دې راکه، نور یې په ما.

eilia.org

ډيلي دربار

د ډاکټر سورج وروستی مريض له کوټې ووت، په دې وخت کې د ټيلفون شرنګا پورته شوه. فريد و، ويې ويل: نن ماښام د ډرېنك پروګرام دی، راځې ورته که نه؟

ــ چېرته؟

ــ ستاسې خپل ځای دی، ډيلي دربار.

ــ بېشکه دې، وايم څومره ښکلی بار يې دی. څو بجې؟

ــ بس هر وخت چې ته راتلای شې.

ــ اووه بجې به څنګه وي؟

ــ بيخي سمه ده.

فريد (ميوند) په شپږ نيمو بجو ډيلي دربار ته ورننوت. د شيشـه يـي مېزونـو پـه منځ کې ښه وړاندې لاړ، د سالون په بر سر ته تېر شو. هلته لرګين نسواري رنګه نيم ګرد مېز ولاړ و. د مېز شاته په دېوالونو پورې لګېدلې الماری لـه رنـګ رنـګ غټو او وړو بوتلونو او د بير، پيپسي، مېرينډا او سوون اپ له قوتيـو ډکـې وې. د مېز شاته وچ کلك په رنګ تور سرې د پان په جوړولو لګيا و. د ده تورې شـونډې په پانو سرې وې. پر مېز رنګ رنګ ښکلي اوږده کريستالي ګېلاسونه ايښي وو، په يوه کريستال لوښي کې د يخيو مکعبي ټوټې پرتې وې.

ميوند بار ته نژدې يوه مېز ته ودرېد، نسواري رنګه لرګينه چوکۍ يې شا ته کش کړه، پرې کېناست، د مېز پر سر د وړوکې ګلدانۍ په څنګ کې درې ځايه قـات شوی کاغذ نېغ ايښی و. ميوند کاغذ راواخيست، د رستوران د خوړو ليست يـې

eilia.org

ترنظر تېر کړ، بېرته یې کېښود. د مربع شکله مېز سر له لس ملي ښيښې جوړ و، څلورو خواووته يې څلور چوکۍ ايښې وې. ميوند د مېز سر په گوتو وترنگاوه او د سالون له اوږده دېوال سره جوخت لگېدلي تخت ته يې وکتل. تخت د زنگانه په اندازه لوړ و، سرې ماشيني غالۍ ورباندې وېړې وې. له چته نسواري رنگه لرگين امپلونه راځړېدل چې تخت يې په څو برخو سره وېشلی و.

گارسون راغی، د ميوند مخې ته يې مينو کېښوده، پخپله يو گام شا ته ودرېد. ميوند په اردو ورته وويل: زه مې ملگرو ته منتظر يم چې هغوی راشي بيا به يو څه راوغواړم.

گارسون په موسکا سره ((اوکې سر)) وويل او د بل مېز خوا ته لاړ.

ميوند ساعت ته وکتل، پينځه ويشت دقيقې اوو ته پاتې وې. ځان يې د هوټل په کتلو بوخت کړ. د تخت مخې ته لرگينې نسواري کټارې تر چته پورې غځېدلې وې چې لرگي يې د چليپا په بڼه سره تېر و بېر وو. تخت ته د ورختلو لپاره په هره برخه کې د دوو پټو زينې جوړې وې. لکه په هندي فلمونو کې چې ناويو ته حجلې جوړوي، تخت هماغسې ډولي سينگار شوی و. د تخت په بر گوټ کې دوه کسان ناست وو، شين شيشه يې چيلم يې مخې ته ايښی و. په ټېپ کې د «انوپ جلوټا» شرابي غزلې په تت اواز چالانې وې، د چيلم خړې لوخړې د رنگه څراغونو په تته رڼا کې داسې تاوېدې راتاوېدې او پورته د چت په لوري تلې، لکه ښکلې رقاصه چې د ارام موزيك اواز ته په مکېزونو وناځي. د چيلم له لوگيو سره د منو خوندور وږم په هوټل کې خپور شو.

لا اووه بجې نه وې شوې چې بار ته د خلکو راتگ پيل شو. په هرو څو شېبو کې دوه دوه، درې درې کسان بار ته راننوتل.

eilia.org

لــس بانــدې اووه بـ جې پــه وره کــې د ســورج سر ښکاره شو. یو بل سړی هم ورسره و. په دوی پسې په برګو دریشیو کې دوه وسله وال راننوتل. د سورج ملګري وسله والو ته اشاره وکړه چې د باندې دې ودرېږي.

فرید (میوند) په خپل ځای ودرېد، سورج ته یې لاس وښوراوه چې ده تـه یـې پـام شي. سورج او ملګری یې د ده خواته راغلل.

سورج وویل: فرید بایي! ما خو خپل اندېوال هم راوستی.

میوند وویل: وایم ډېر ښه دې کړي. چې ستا اندېوال دی نو زموږ یار دی.

(فرید) میوند دغه بل سړي ته لاس وراوږد کړ، په فارسي یې ځان معرفي کړ: مـا فرید استیم.

جنرال یې لاس ټینګ کړ. هغه چې په هسکه غاړه ولاړ و، مخې ته راوتلی ټټـر یـې په سپینو جامو کې کندهارۍ خامـک دوزي غـاړه ښـه ښـکاروله، پـه ډډ غـږ یـې وویل: جنرال امین اعتماد. ځوانه، ولې پښتو راسره نـه وایـې، زه درتـه فارسـیوان ښکاره شوم که څنګه؟

سورج وویل: جنرال صاحب په دفاع وزارت کې لوی سړی دی. زما ټینګ ملګری دی. که په وزارت کې دې کوم کار وي، دی به یې درته خلاص کي.

فرید (میوند) وویل: کاشکې په وزارت تجارت کې وای، زمـوږ ټـول کارونـه هلتـه وي.

بیا یې څنګ چوکۍ شا ته کش کړه، مېلمنو ته یې د کېناستو بلنه ورکـړه. سـورج میوند ته مخامخ کېناست او جنرال یې څنـګ تـه. میونـد لـه کېناسـتو سره سـم ګارسون ته د راتلو اشاره وکړه. سورج ته یې وویل: څه شی څښئ؟

eilia.org

- څه چې د تاسو خوښه وي.

- ته مېلمه یې.

جنرال وویل: ماته یې ذوق مالوم دی، رډ لېبل یې خوښېږي.

میوند ګارسون ته وویل: یو بوتل رډ لېبل ویسکي.

سورج ته یې مخ واړاوه: پیپسي ورسره ګډوې که بل څه؟

سورج وخندل: یاره لکه چې تازه کار یې. سړی رډ لېبل همداسې وهي، یوازې یخی په کې اچوي.

میوند جنرال ته وکتل: تاسې څنګه؟

ــ بس ډاکتر مې پیر دی، څه چې دی وایي.

میوند ګارسون ته وویل: د چرګ کباب، دوه دانې پیپسيـ یخی، چپس، سلاډ، امممم

سورج ورغبرګ کړل: یو قوتی مارلبورو سګرېټ او د سخوندر کالباس.

میوند جنرال ته کړه: جنرال صاحب، باډیګارډان دې څو تنه دي؟

ــپسې ګرځه مه، هغوی به خپل غم وکړي.

ــنه، داسې نه کېږي.

ــدوه دوی دي، له موټروان سره درې کېږي.

میوند ګارسون ته وویل: حویلۍ کې د جنرال صاحب باډیګارډان ناست دي، هر څه چې غواړي، ورته یې یوسه، حساب یې په ما پسې ولیکه.

eilia.org

فريد که ميوند؟

بازار نوی خلاص شوی و چې ميوند د قوای مرکز په کابل مارکيټ کې «فريد نويد» تجارتي شرکت ته ورغی.

د شرکت رييس ته يې وويل: ګوره فريد جانه! ما يو چا ته ستا د دوکان ادرس ورکړی، ورته ويلي مې دي چې زه د شرکت مالك يمه.

فريد ورته سترګه ووهله، ويې ويل: لکه چې زما په شرکت باندې خېټه اچوې کـه څنګه؟

ميوند وخندل: نه بابا، سترګې يې ړندې کړې چې د يار مال ته به کږه وګوري؟

ـ ښه وايه، بيا دې څه پلان دی؟

ميوند د شرکت مزدورانو ته چې دروازې ته نژدې ناست وو، وکتل. بيا يې فريد ته مخ واړاوه، ويې ويل: هسې د بېزنيس خبره ده.

فريد سر وښوراوه: پوه شوم. څوك دی.

ـ يو هندي ډاکتر دی.

خپل موبايل کې يې ګوتې ووهلې، يو عکس يې په کې راوست، بيا يې فريد ته ورښکاره کړ: دغه سړی دی، سورج نومېږي. چې راغی ورته ووايه چې دی د باندې تللی، بيا راته يو زنګ ووهه. هغه ته مې خپل نوم فريد ښيیلی.

فريد وخندل: سمه ده ارباب. وايم نوم مې درنه ځار شه، دا ټول شرکت مې درنه ځار.

eilia.org

✕✕✕

میوند په ده افغانانو کې و. سورج ورته زنګ وواهه. میوند وویل: راځه، په دوکان کې یم.

موټر یې د قوای مرکز په لوري ګړندی روان کړ. دی د فرید په دوکان کې ناست و چې سورج راورسېد.

سورج خپل کورولا موټر ته دوه جوړې کوریایي ټایرونه واخیستل. د بیې پوښـتنه یې وکړه.

فرید (میوند) وویل: زوروره! خپل یار نه چا پیسـې اخیسـتي، او بیـا تـه خـو زمـوږ مېلمه یې کنه.

سورج ورته غېږه ورکړه: یاره! ته خو بیخي لوی سړی یې.

د دوکان الماریو ته یې سترګې ونیوې.

میوند وویل: نور څه خو به دې نه وي په کار؟

سورج وویل: زړه مې و چې د موټر موبلایل مې بدل کم.

میوند پوښتنه وکړه: څه رقم موبلایل درکم.

ــ پخپله ښه پوهېږې.

میوند یوه کارګر ته وکتل: هغه پینځه لیټره ایل ټکس ورتـه راکښـته کـه. ډاکـتر صاحب، خپـل مـوټر کـې همدغـه موبلایـل اچـوم. د مـوټر کـیلي دې ورکـه چـې ټولبکس کې یې درته کېږدي.

سورج کارګر ته کیلي ورکړه او سترګې یې په جك ښخې کړې.

eilia.org

میونـد کـارګر تـه کـړه: یـو دانـه جـك هـم درسره واخله، دا نه هغه دونیم ټنه.

سورج بیا میوند سره تر غاړې ووت. په غېږ کې یې ټینګ کړ، لـه ځمکـې یـې لـږ پورته کړ او بېرته یې کښته کړ. بیا یې لاس وراوږد کړ، ویې ویل: اوس نـو اجـازه راکه.

هغه چې لاړ، میوند فرید ته وویل: پیسې یې په ما پسې ولیکه.

فرید وویل: پروا نه کوي.

ـ ځنګه پروا نه کوي؟ لږې پیسې خو نه دي.

ـ د تا تنخواه بیا څومره ده چې داسې خراباتونه کوې؟

ـ د ما غم مه کوه، خدای مهربان دی.

⊠⊠⊠

دمخابراتو وزارت مخې ته بسونو مامورین کښته کړل. وزارت ته مخامخ میوند د یوې سوالګرې مخې ته ودرېد: له جیبه یې لسی راوکیښ، د هغې په ښوی سـپین ورغوي کې یې کېښود، کرار یې ورته وویل: څه نوې زړې؟

ـ نور څه نشته، خو حاجي یوسف بیا سکینې ته ویلي دي چې ورشي.

ـ حاجي یوسف یې لا څوك دی؟

ـ هغه چې تا اخطار ورکړی و، مشعل مارکیټ کې چې دوکان لري.

ـ دا څه وایې؟ هغه خو توبه ایستلې وه.

eilia.org

سوالګرې وويل: تا هسې په مفته خوشې کړ.

جنايي والا هر وخت سل، دوه سوه ډالره ځنې اخلي. دا خلک په توبو نه دي خبر.

ميوند وويل: دا ځل به سمه جزا ورکم. حاجي شو خو سړی نه شو. سکينه کله ورځي؟

ــ همدا نن، نه بجې.

ميوند ساعت ته وکتل، اته نيمې بجې وې. کرار کرار د مشعل مارکېټ خوا ته وخوځېد. درېيم پوړ ته وخوت. د حاجي يوسف دوکان ته مخاخ دوکان ته ورننوت. د پتلونونو او کميسونو په کتلو بوخت شو. ويې ليدل چې په چادرۍ کې يوه ښځه د حاجي دوکان ته ورننوته. ميوند د يوې ګوډۍ شا ته ودرېد چې د حاجي له دوکان يې څوک ونه ويني. چادرۍ والا د دوکان بر سره ته د مېز شا ته تېره شوه. حاجي يوسف هم ورپسې لاړ.

ميوند ورو ورو د دوکان تر بل سره پورې لاړ، بېرته راوګرځېد، مخامخ د حاجي يوسف د ښځينه کاليو عمده فروشۍ ته ورننوت. دوکان به لس پينځه لس ګزه اوږد و. د دوکان په پای کې د ښځو لپاره د کالي اغوستلو لرګينه کوټنۍ وه. ميوند د کوټبندونو او هغو انسان وزمه ګوډيو په منځ کې تېر شو چې د ننداري لپاره رنګ رنګ کالي وراغوستل شوي وو. له چپ لاسه د شيشه يې مېز شا ته ولاړ سړي پرې ورغږ کړل: وروره د نارينه وو کالي نه لرو.

ميوند وويل: زما ښځينه کالي په کار دي.

کوټنۍ ته ورنژدی شو. سړي چيغه کړه: وه وروره! ها خوا ته مه ځه، سياه سره په کې کالي اغوندي.

eilia.org

میوند دوه چټک ګامونه واخیستل. د کوټنۍ

ور یې په یوه لغته مات کړ.

حاجي یوسف پرتوګاښ په لاس کې نیولی اوچت پاڅېد، پرتوګ یې چابك راپورته کړ.

پر ځمکې پرتې لغړې ښځې پر ځان باندې خپله چادري خوره کړه.

حاجي چیغه کړه: دا کوم د سپي زوی دی؟

میوند داسې څپېړه ورکړه چې د حاجي له لاسه پرتوګاښ خطا شو.

میوند له څپېړې سره وویل: چوپ شه بې ناموسه.

د کمیس له جیبه یې د کارت څنډه راپورته کړه، ویې ویل: هېر دې یم، زه جنایي پولیس یم.

حاجي په بېړه پرتوګاښ وتاړه، په زارۍ یې پیل وکړ: خدای ته وګوره آمر صاحب، مه مې بې آبوه.

د میوند زنې ته یې لاس یووړ: بښنه دې نیسم، درته عذر کوم. مه مې بې عزته کوه.

میوند وویل: دا خبرې دې بیا په حوزه کې وکه.

ــ خیرات درنه غواړم، ورور مې یې.

ــ جالبه ده، نورو ته حاجیان خیرات ورکوي؛ خو ته یې د ما نه غواړې؟

ــ آمر صاحب! چې هر څه وغواړې درکوم یې، دا ټول دوکان مې درنه ځار دی.

میوند له کوټنۍ ووت، ویې ویل: تېر ځل مې معاف کړې، خو تا حیا ونه کړه.

eilia.org

ــ گوره آمر صاحب، بد مې کړي دي. خیر دی مه مې رسوا کوه، وایم تر عمره نوکري به دې وکم. واخله دغه ټول دوکان مې واخله، مړ مې که، خو رسوا کوه مې مه.

میوند ورته وخندل: زموږ ججوري دومره نه دي غټ چې دغه لوی دوکان دې په کې ځای شي.

حاجي هم د باندې راووت، رنګ یې یو څه سم شو، ویې ویل: امر وکړئ، څه خدمت وکم؟

میوند وویل: خوښه دې خپله، خپل عزت به په څو واخلې؟

ــ تاسې امر وکړئ.

ــ زر ډالره.

حاجي وویل: په سترګو صاحب.

میوند ورته کړه: خو با خبر، دا دې اخر وار وي. که مې بل وار ګیر کړې، کسم دی که رانه خلاص شې. لږ خو شرم وکه، دا د حاجي نوم خو مه خرابوه.

سکینه له کوټنۍ راووته، میوند ته یې نبغ وکتل. میوند یې په مخ باندې ناړې ورتو کړې، ویې ویل: رنګ دې وکړه، کنچنۍ.

میوند له هغه ځایه د فرید دوکان ته ورغی. درې سوه ډالره یې پر مېز ورته کېښودل، ویې ویل: واخله انډیواله دا د ټیرونو او هغه نورو شیانو پیسې، کور دې ودان.

فرید وویل: دومره زر؟ بانك خو به دې نه وي وهلی؟

eilia.org

میوند په خندا ورته وویل: ژوندی بانك مې وهـلی.

بس، دا شوقي تاجران دې خدای راته ژوندي لري، هر یو يې یو بانك دی.

- پوهېږم چې د ځان غم درسره نشته. خدای دې کامیابه لره، د خـدای بخښـلي ډاکتر صاحب خبره «وطن یا کفن».

د میوند د موبایل زنګ وشرنګېد، هماغه سوالګره وه، ویې ویل: آرین هوټل ته دوه مشکوك کسان ورننوتل.

میوند وویل: څنګه مشکوك؟

ــ لکه چې د پټو لاندې يې یو شی پټ کړی.

ــ سمه ده، ته ورپسې ورځه، هوټل ته د ننه لاړه شه. زه به یو څوک درولېږم.

میوند فرید تـه مـخ واړاوه: یـو کـار مـې پـه مـخ کـې دی چـې اوپراتیفـي پیسـې وربانديې نه شم لګولی خو کار مهم کار دی.

فرید وویل: بله به وکو، موږ خو هر کال د مال زکات باسو، چې داسې کارونه دې وو، ماته راشه.

- چې يې ما ته راکې بیا دې زکات کېږي؟

- ولې به نـه کـېږي، تـه داسـې کـار کوې چـې خیـر یـې ټـول وطـن تـه رسېږي.

eilia.org

لـــومه

میوند وویل: پوهېږې، بیا مې د روسانو یو پخوانی تخنیك استعمال کړ.

جمیل پوښتنه وکړه: څنگه؟

ــ روسانو به مشکوك سړي ته دومره شراب ورکول چې پخپله بـه لکه بلبـل پـه خبرو راغی، ټول رازونه به یې افشا کړل. دا یو چل دی. روسان وایـي چې نېشـه سړی دروغ نه وایي.

ــ ښه نو تا څه وکړل؟

ــ ها بله ورځ مې د سورج سره همدا چل وکړ. ځان ته مې خالي پیپسي اچولـه او ده ته ویسکي. یو جنرال هم ورسره و. دواړه مې داسې غرق کړل چې ښه خره مې ورنه جوړ کړل.

ــ څه دې ورباندې وویل؟

ــ بیا به دې خبر کړم. اوس به درته همدومره ووایم چې هاغه شك چې مې کړی و، سم راوخوت.

جمیل وویل: بېشکه دې.

میوند وویل: خو پوښتنه دا ده چې جنرال د سورج سره څه انډیوالي لري؟ مـا تـه داسې ښکاري چې خپله جنرال به هم جاسوس وي. رښتیا سورج ډېره ښـه روسي وایي. جنرال سره په روسي گړېده. ما ځان ناگاره واچـاوه چـې گنـې زه پـه روسي بیخي نه پوهېږم.

جمیل وویل: ده خو په شوروي کې تحصیل کړی دی، طب یې هماغلته ویلی.

eilia.org

ـ دا څه وایې؟ د هند طب خو ډېر مخکې دی؛ نو ده په شوروي کې څه بلا غوښته؟

ـ پلار یې په ماسکو کې د هند نظامي اتشه و.

ـ ښه نو داسې؟

ـ زه چې یې ګورم، د ده لیاقت دومره نه دی چې په هند کې دې یې طب ویلی وای. په ماسکو کې به یې استادانو د پلار په خاطر کامیاب کړی وي. هسې خلك وایي چې نن سبا خو روسي استادان په یو بوتل ودکا باندې سړی کامیابوي.

ـ ښه نو دی چې داسې غلطې نسخې لیکي، دلیل بـه یـې همـدا وي؟ خـبره مـې درته کوله، د سورج یوه کمزوري راته جوته شوه، زوی مـړی د ښـځو ډېـر شـوقي دی.

جمیل یې خبره پرې کړه: هو رښتیا، ښه شو چې رایاده دې کړه. ها بلـه ورځ لینـا سرې سترګې زموږ اتاق ته راغلې وه.

ـ کومه لینا؟

ـ هغه د سورج ترجمانه یادوم. خوارکۍ، ډېر یې وژړل. ویل یې چـې یـوه نجلـۍ سورج ته راځي. دی ورسره د پـردې شـا تـه تېرېـږي. بـس چـې هـر څـه یـې زړه غواړي، هماغه ورسره کوي.

ـ دا څه وایې؟ دا پدرنالته څوك ده؟

ـ لینا یې پېژني. وایي په کومه موسسه کې کار کوي.

ـ لینا نو څشته ژړل؟

eilia.org

ــ ژړل یې په دې چې سورج یې لـه ځانـه سره پـه زوره په کوټه کې ساتي. ورته وايي «ته د باندې مه ووځه چې څوك رابانـدې پـوه نه شي» داسې یې وګڼه چې د نجلۍ سره د دې په مخ کې سات تېروي.

میوند اوف وکړ: نو دا ولې ادارې ته شکایت نه کوي؟

ــشکایت به یې څوك واوري؟ غرېبه په دې ډارېږي چې له کاره یې ونه شړي.

ــ که دومره ځورېږي؛ نو ولې کار نه خوشې کوي؟

ــ ما ورته وویل چې وظیفه دې خوشې که؛ خو لینا وايي په کور کې بـل څـوك نـه لري، وروڼه ورنـه بېـل دي، یـوازې زړه مـور یـې ده او دا. وروڼـه یـې سـخت بـې غیرتـان دي. دوی سره هـېڅ کومـك نـه کـوي. دا مجبـوره ده چـې کـور پخپلـه وچلوي.

میوند لږ چورت وواهه، بیا یې وویل: ګوره! یو ځل ما د لینا سره مخامخ کـه. کـه دا راسره همکاري وکي؛ نو کارونه به مو ډېر آسانه شي.

***

د اکسرې د کوټې ور وټکېد، لینا وه.

جمیل ورته وویل: راځه، میوند مې ملګری دی. تا سره یې لږ کار دی.

لینا د پیکي ویښته تر پوړني لاندې پټ کړل، پوړنی یې په سر سم کړ.

میوند وویل: ګوره خورې! مه وارخطا کېږه. ها بله ورځ مې سورج تـه ځـان فریـد معرفي کړ؛ خو اصلي نوم مې میونـد دی. زه پـه جنـايي پولیسـو کـې کـار کـوم. جمیل راته ستا په بـاره کـې یـو څـه وویـل. زه بـه د سـورج چـاره وکـم؛ خـو سـتا همکاري په کې غواړمه.

eilia.org

لينا ځمکې ته سترګې نيولې وې. د ټيکري د څنډې اوبدل شوي تارونه يې په ګوتو تاوول. ويې ويل: زما د وسه به څه پوره وي؟

ــ ته به د سورج په ضد يو ثبوت په لاس راکړې.

ــ مورِ غريب خلك يو. ما ته لانجه مه جوړوئ.

ــ زه داسې کار دربانديې نه کوم چې تا ته په کې تاوان وي. بس يوه کوچنۍ کامره درکوم، په کوټه کې يې داسې ځای کې ولګوه چې سورج او هغه نجلۍ ورنه ښکاره شي. دا په ريموټ باندې کار کوي. چې څنګه دوی د پردې شا ته تېر شول، کامره چالانه که. وايم څوك به بيخي دربانديې شك ونه کي.

لينا غلې وه.

جميل وويل: ته خو پوهېږې چې مورِ ټول د دې سورج د لاسه په عذاب يو. راځه دغه کار وکه، خپل وجدان خو به دې کرار شي.

ميوند وويل: خورکۍ! ته بيخي بې غمه اوسه. سورج به دغه فلم ونه ګوري.

لينا سر پورته کړ: نو څوك به يې وګوري؟

ــ زه به يې له ځانه سره وساتم. چې يو څه نور ثبوتونه مو هم سره پيدا کړل، بيا به يې داسې وخت کې وروښييم چې دی به محکمې ته روان وي.

لينا بيا څه ونه ويل.

جميل ترې پوښتنه وکړه: څنګه شو؟

لينا ځمکې ته کتل.

eilia.org

میوند وویل: خوښه دې خپله، زه دغه کار په زوره دربانديې نه کړم. که دې وجدان کراروي؛ نو همدا يې لاره ده.

لینا لاس وراوږد کړ، ورغوی يې د میوند مخې ته ونیو. میوند مایکرو کامره په ورغوي کې ورکېښوده، ریموټ يې هم ورکړ بیا يې د لګولو او چالانولو چل وروښود.

eilia.org

بد ناموونکي اسناد

نجلۍ له «کابل – ډيلي» روغتون څخه راووته، پر سړك ودرېده. ښي لاس ته يې وکتل. سپينه کرولا ورو ورو راروانه وه. د موټر څراغونو اشاره ورکړه. زبيدې ورته لاس ونيو. موټر ودرېد، موټروان د پورته کېدو اشاره ورته وکړه. دې هم بې پوښتنې د موټر شاتني سيټ ته وخته.

موټر روان شو. موټروان پوښتنه وکړه: جناب کومې خوا ته ځي؟

نجلۍ وويل: اوس خو ميکرويانو ته ځم.

موټروان د موټر هينداره داسې برابره کړه چې نجلۍ په کې سمه ښکاره شي، ويې ويل: او بل وخت؟

نجلۍ په زوره وخندل بيا يې په ناز تندی تريو کړ: مخامخ وګوره چې ټکر ونه کې.

ــ په سترګو قوماندان صاحب.

موټروان موټر ورو کړ، د قوای مرکز د تلاشۍ له پوستې چې تېر شو، بيا يې په هينداره کې وروکتل: کور دې په ميکرويانو کې دی؟

ــ هو.

ــ کوم ميکرويان؟

نجلۍ د خولې له ژاولې ستره پوکڼۍ جوړه کړه، پوکڼۍ د مالټې په اندازه غټه شوه. بيا يې خوله خلاصه کړه، پوکڼۍ يې په خوله کې ننه ايسته، ټس يې ځنې وايست، ويې چووله. بيا يې پر شونډو ژبه تېره کړه، ويې ويل: درېيم.

eilia.org

ــ کوم بلاك؟

ــ اوس به يې وګورې.

ــ د ټېلفون نمره دې؟

ــ څه يې کوې؟

ــ هسې ما وې کله کله به سره وګورو.

نجلۍ په زوره وخندل، ويې ويل: داسې زر؟

ــ والله ستا ښکلا ته نو څوك ټېنګېدای شي.

نجلۍ بيا خندا ته زور ورکړ.

نجلۍ د موټروان د ټېلفون نمبر واخيست، مسکال يې ورکړ، ويې ويل: درسره سېف يې که.

موټر د صحت عامې له چوکه چپ لاس ته تاو شو، د سترې محکمې له مخې مخامخ د هوايي ډګر پر سړك روان شو.

موټروان وويل: نوم به دې زبيده وي؟

د نجلۍ خوله وازه پاتې شوه.

موټروان په هينداره کې ورته کتل.

زبيدې پوښتنه وکړه: ته ــ زما نوم دې څنګه زده دی؟

موټروان د دې پر ځای چې ښي لاس ته د ميکرويانو خوا ته وګرځي، چپ لاس ته د بي بي مهرو چار نله کوڅې ته تاو شو.

eilia.org

زبیدې چیغه کړه: څه کوې، اې د سپي زویه؟

موټروان په سړه سینه وویل: هېڅ، خپل کور به دروښییم.

ــ بېرته وګرځه.

ــ اوس زه قوماندان یم، ته نه یې.

ــ وایم وګرځه که نه چیغې وهم.

میوند د دروازو او شیشو سنټر لاك سویچ بند کړ، ویې ویل: ستا غږ به څوك وانه وري.

له جیبه یې کارت راوکیښ. نجلۍ ته یې ونیو، ویې ویل: ډارېږه مه. زه په امنیت کې کار کوم، یو څه کار مې درسره دی، زر به دې رخصته کړم.

ــ زما سره دې څه کار دی؟

ــ بېړه مه کوه. دا دی ورسېدو. هر څه به درته ووایم.

موټروان چا ته ټېلفون وکړ، یوازې یوه کلمه یې ورته وویل: درورسېدو.

د کوڅې په پای کې د یوې خونې ګراج خلاص شو، موټر ورننوت. ګراج بېرته ژر بند شو.

موټروان نجلۍ تر لاسه ونیوه، کوټې ته یې ننه ایسته.

زبیدې له دستکوله ټېلفون راوایست، ټېلفون یې په لاس کې رېږدېده، ویې ویل: زه به درنه شکایت وکم.

میوند سر وښوراوه: پښېمانه به شې.

eilia.org

- خبر یې که نه، زمونږ یو خپلوان په امنیت کې لوی سړی دی. زه به ورته ووایم چې تا په زوره راسره زنا کړې ده.

- یوه شېبه صبر وکه، یو فلم به درته وښییم، فلم چې دې وکوت، بیا دې خپله خوښه چې هر چا ته زنګ وهې. ټېلفون به هم زه درکم چې کرېډټ دې مصرف نه شي. زما نوم میوند دی، ورته ووایه چې میوند په زوره دغه کور ته راوستې یمه.

نجلۍ دمیوند ملګري ته وکتل چې سي ډي یې په لپ ټاپ کمپیوټر کې اچوله، ویې ویل: زه ستا فلمونو ته وزګاره نه یم.

میوند ملګري ته اشاره وکړه. هغه فلم چالان کړ. په کمپیوټر کې زبیده ښکاره شوه. د معاینې پر مېز ناسته وه. دوو تورو لاسونو د هغې له سره ټیکری ایسته کړ. په تونې کړیو طلایي ویښتو کې یې ګوتې تېرې کړې. د غوږونو پوڅکي یې وسولول. زبیدې سر تاو کړ، د سږي پر لاس یې شونډې وموښلې. سړي د زبیدې ګرېوان ته لاس وغځاوه، یوه تڼۍ یې خلاصه کړه. زبیدې د کمیس لمن له پټلانه راوایسته، لاندنۍ تڼۍ یې خلاصه کړه. سړي یې لاس ټینګ کړ. بیا یې ټولې تڼۍ پخپله خلاصې کړې.

فلم چې تر دې ځایه ورسېد، زبیده په ګونډو شوه، موبایل یې له لاسه ولوېد، د سونګېدا آواز یې پورته شو.

میوند سي ډي بنده کړه، ویې ویل: دې کې ستا او د سورج ټولې کارنامې شته. زه کولای شم دغه فلم په یوه ورځ کې ټول بازار ته ورسوم. کېدای شي ستا وروڼو ته هم ورسېږي، زه خبر یم چې د سي ډي ګانو کار و بار کوي. څنګه د داسې فلمونو شوقیان دي که نه دي؟

eilia.org

د زبیدې شونډې ولړزېدې، ژړا یې زور واخیست.

د میوند پایڅه یې ټینګه کړه. په ژړا یې ورته وویل: خدای ته وګورئ. چې هرڅه راسره کوئ، ویې کئ؛ خو فلم چا ته مه ورکوئ.

میوند په ملنډو وویل: څنګه، بیا به دې خپلوان ته خو زنګ نه وهې؟

زبیدې هماغسې ژړل.

میوند وویل: خیر، موږ بې ناموسه نه یو، نور څه درنه نه غواړو. فقط دومره درنه غواړم چې ته به راسره همکاري کوې.

ـ څه رقم همکاري؟

ـ هغه به بیا وروسته درته ووایو. خو پام دې وي چې خپله اروا دې هم دربانديې خبره نه شي. څه چې موږ درته وایو، هماغه به کوې.

میوند خپل ملګري ته وکتل: خیبر جانه! زه لاړم، ته دا نجلۍ پویه که.

eilia.org

016 رياست

ميوند خپل مدير ته وويل: مدير صاحب! يو هندي ډاکتر دی، زه وربانـدې مشکوك يم. وايم که ما ته اجازه راکې، زه به يې وڅارم.

مدير شيرين آغا د لنډې ږيرې لاندې خپله زنه وګروله، شنې سترګې يې تنګې کړې، ويې ويل: جان بيادر! ته خو پوهېږې چې زموږ د توجه محراق ISI دی.

ــ نو دا نور به څنګه شي؟

ــ وه جان بيادر! نور خو مو ټول دوستان دي. ته پوهېږې چې دغه هند، ايران، پسې راتېر شه روسيه دا ټول زموږ دولت سره ډېر ښه روابط لري. ټول تاوان د آی اس آی له خوا رارسېږي.

ميوند ولاړ شو، ويې ويل: سمه ده، څه چې ستاسو امر وي.

ميوند له دفتره راووت، په دهلېز کې يې څوک په مخه رانه غی، له بلاکـه ووت. په کانکرېټي نرۍ لاره د مخامخ بلاک خوا ته روان شو. څو ګامه چې مخ تـه لاړ شا ته يې وکتل. د بل بلاک دهلېز ته چې ورسېد، بيا يې مخ شا تـه واړاوه. دريـم پوړ ته وخوت، د رييس دفتر ته ورغی.

رييس پوښتنه وکړه: څه نوې زړې؟

ــ رييس صاحب! يو هندي ډاکتر مې انډيوال شوی.

eilia.org

ــ ښه شو چې رایاد دې کړ. زما یو خپلوان تور زېړی لري، د خوارکي وضع ډېره خرابه ده، مور ویل هند ته به یې ولېږو؛ خو سفارت ویزه نه ورکوي. ته خو یو وار ورته ووایه که دا ویزه ورته واخلي.

ــ سفارت نو ولې ویزه نه ورکوي؟ هندوستان ته خو بیخي ډېر مریضان ځي، دوی د خپلې ګټې په خاطر ویزه ورکوي.

ــ ویلي یې دي چې دا خو خطرناکه ساري مریضي ده. په قانون کې اجازه نشته چې داسې کسان دې هندوستان ته ورننوځي.

ــ خیر، تاسې یو ځل پاسپورټ او صحي اسناد یې ماته راکړئ، خپل زور خو به پې ووهو.

***

میوند زبیدې ته زنګ وواهه: چېرته یې؟

ــ په دفتر کې.

ــ غرمه چېرته سره وګورو؟

ــ نه پوهېږم.

ــ دوولس بجې راوځه، دفتر نه دې یو سل ګامه لرې ودرېږه. زه به درشم.

دولس نیمې بجې میوند او زبیدې د نوي ښار پارك ته مخامخ، هرات رستوران سره له موټره کښته شول. د کبابي له څنګه تېر شول، نري شمال د کباب خوندور بوی په هوا کې خوراوه. د رستوران له وره څخه لا دوه ګامه شا ته وو چې د معیوبینو پر چوکۍ ناست سړي وره ته لاس وغځاوه، له خیرن شکېدلي لستوڼي راوتلي لاس کې یې سرچنګی اوږد اوسپنیز سیخ و، سیخ یې د وره

eilia.org

دستګیر تـه واچـاوه، ور یـې پرانیسـت. میونـد لـه جېبه لسګون راوایست، د معیوب سړي په لاس کې یې کېښـود. د سـړي پـر لـه پسې دعاوو ته یې غوږ ونه نیول، رستوران ته ورننوتل. د لوی سالون چپ لاس ته بل نسبتاً وړوکي سالون ته ور دننه شول. هلته د څـو مېزونـو شـاوخوا تـه یـو څـو ښځې، ماشومان او سړي سره ناست وو. میوند دوی هم د یوه مېز شا ته مخـامخ سره کېناستل. میوند پاسپورټ او نور کاغذونه د زبیدې مخې ته پر مېـز بانـدې واچول، ویې ویل: سورج ته به وایې چې دا مې نژدې خپل دی، د هند ویـزه ورتـه واخله.

***

میوند رییس ته ورغی. پاسپورټ یې د رییس مخـې تـه پـر مېـز بانـدې کېښـود. پخپله مېز ته پر نژدې چوکۍ کېناست.

رییس د پاسپورټ پاڼې واړولې، څېره یې وغوړېده، ویې ویل: ته خو ولله چې ډېـر زورور وختې. دومره زر، په څلورو ورځو کې؟

ـ بس انډیوالي ده نو.

ـ کور دې ودان. وایم بیخـي نـاممکن کـار دې راتـه وکـو. پـوهېږې چـې ډېـرې واسطې مې ورته وکړې، یوه یې ونه منله؛ نو ده څنګه ویزه واخیسته؟

ـ رییس صاحب! څه فکر کوې، څوك چې داسې ناممکن کار کولای شي، هغه به یوازې ډاکتر وي که نور څه هم؟

ـ آفرین، ښه شي ته دې پام شوی.

eilia.org

ــ رییس صاحب! زه مخکې هم پرې شکي وم؛ خـو اوس مې ولیدل چې څنګه د هند سفیر د یوه عادي ډاکتر په خوله د خپل هېواد قانون ماتوي؛ نو له دې نه مالومېـــږي چې خامـخا بـه تر کاسې لاندې نیم کاسه وي.

رییس پاسپورټ پر مېز کېښود، ویې ویل: نو څه ته ګورې؟ وربانديې کار وکه.

میوند پر چوکۍ نېغ شو، ویې ویل: رییس صاحب! زه نور دلیلونـه هـم ورتـه لـرم چې دغه سړی به جاسوسي کوي؛ خو هغه بل مې نـه پرېـږدي چـې تعقیـب یـې کړم. راته وایي چې موږ یوازې په ISI باندې کار کوو.

ــ شیرین آغا یادوې؟

ــ هو.

ــ ته خو پوهېږې چې د دوی مرض بـل دی. دوی اوس هـم پـه تنظیمـي روابطـو پسې ګرځي.

ــ ها بله ورځ چې تاسو ته راغلی وم، همدا خبره مې درته کوله؟

ــ زما د خوا درته اجازه ده. چې هرڅه دې په کار وو، د ما نـه یـې وغـواړه. وایـم شیرین آغا بیخي مه پې خبروه.

ــ ډېره مننه، رییس صاحب. خیبر هم راسره ملګری دی. موږ ورته ارتباطي منبع پیدا کړې ده. زه اوس پل موندونکي او د استراق سمع وسـایلو تـه ضرورت لـرم. که له خپل مدیریته یې واخلم، بیا رانه پوښتنه کوي چې څه پې کوې؟

رییس د مېز پر سر تڼۍ کېکښله، د زنګ شرنګا پورته شوه، د دفتر آمر کـوټې تـه رانوت، ویې ویل: صاحب! امر وکئ؟

eilia.org

رييس وويل: د ميوند او خيبر چې هر څه په کار وي، ورته ورېپ کئ.

eilia.org

مرسته

جمیل له حمید سره خبرې کولې. د دهلېز له بـل سره د سـورج سر ښکاره شـو. سورج پوښتنه وکړه: جمیل بابي! ولې خفه یې؟ دا څو ورځې دې وینم چې غمجن غوندې یې.

جمیل غلی و.

حمید په انگریزي ورته وویل: ورور یې په ایران کې بندي دی.

ـ ولې؟

ـ مالومه نه ده.

سورج د جمیل پر اوږې لاس کېښود، ویې ویل: غم مه کوه.

بیا یې د اسمان خوا تـه اشاره وکـړه: هـغه خــو شته. هغـه بـه درسره مـدد وکي.

جمیل د غرمې په ډوډۍ لگیا و چې لینا ورپسې راغله ویل یې چې سورج غوښتی یې.

جمیل ورسره روان شو. لینا په لاره کې وویل: میوند ویلي وو چې هغه بل به پسې اخلي، اوسه پورې خو یې څه نه دي کړي.

جمیل وویل: یو څه اسناد یې ورته برابر کړي دي.

ـ د هغې بې شرمې تگ راتگ خو لا ډېر شوي.

ـ ته یو څو ورځې نورې ورته گوره، هر څه به سم شي.

eilia.org

دواړه د سورج کوټې ته ورننوتل.

سورج وویل: ما خو درته ویل چې خدای به یوه چاره وکي.

د جمیل رنګ وغوړېد، ویې ویل: څنګه؟

سورج وخندل: موږ خو هسې خوشې خلك نه یو، په هر ځـای کـې ملګـري، یـاران لرو. یو کس دی، د ایران سفیر سره پېژني.

یو ویزیت کارت یې له جیبـه راوایسـت، جمیـل تـه یـې ونیـو: دا یـې ادرس دی. مازدیګر یو چکر ورشه.

جمیل موسك شو، کارت یې راواخیست. په کې لیکلي وو:

سید علي اصغر توکلیان

مدیر کُل بنیاد امام (رح)

جمیل سورج ته لاس ورکړ، ویې ویل: ډېره مننه، کور دې ودان.

ــ دا څه وایې؟ چې هر خدمت وي، بنده ورته حاضر دی.

***

لمر د خیرخانې د غره څوکې ته نژدې شوی و، جمیل د تایمني پروژې په درېـیم سړك کې د یوه درې منزلـه کـور مخـې تـه ولاړ وو. د کـور دېوالونـه د مرمـر پـه سپینو ډبرو پوښل شوي وو. د کور ور دومره لوی او دومره لـوړ و چـې هـر رنګـه باري موټر ترې تېرېدای شو. جمیل د وره پر زنګ ګوتـه ټینګـه کـړه. د زنـګ پـه سپیکر کې چا په فارسي ژبه وویل: څوك؟

جمیل ورته خپل نوم وښود.

eilia.org

سپیکر وویل: یوه شېبه.

ور خلاص شو. ځوان هلکی راووت. ویې ویل: آغا جمیل، بفرمایین.

په اول پوړ کې یې د مخامخ کوټې ور ببرته کړ، ویې ویل: حاجي آغا د ننه دی.

حاجي آغا وره ته مخامخ د یوه مېز شاته پر څرخي چوکۍ ناست و. شا تـه یـې د کتابونو لویه الماری له پنډو کتابونو ډکه وه. د اکثرو کتابونو پښتۍ ډبلې وې او عنوانونه یې په طلایي رنګه خطونو لیکل شوي وو. د ځینو کتابونو د لـس، پینځـه لـس جلـدونو مکملې دورې هم ایښې وې.

جمیل سلام واچاوه.

آغا پورته وکتل، د سر پـه اشـاره یـې علیـك وویـل. بېرتـه یـې کتـاب تـه سـترګې وګنډلې. د کتاب پر پښتۍ توره لونګۍ پـر سر پـه تـوره اوږده چپنـه کـې د یـوه سپین ږیري عکس ښکارېده.

جمیل حاجي آغا ته کتل چې اوس به ورته وګوري؛ خو آغـا لـه کتابـه سـترګې نـه پورته کولې.

جمیل د کوټې چپ دېوال ته وکتل. یو په یونیم ګز غالیچه وربانـدې ځړېدلـه، د افغانستان داسې نقشه په کې جوړه شوې وه چې له غزني رانیولې تر هراته او لـه بلخه رانیولې تر اروزګانه پـورې پـه کـې یـو ولایـت و، وربانـدې لیکـل شـوي وو: غرجستان

آغا په کتاب داسې بوخت و لکه ته چې د همـدې نـاول پـه لوسـتلو بوخـت یـې. جمیل ښي لاس ته وکتل، کوټه هم مخامخ او هم ښـي لاس تـه غځېـدلې وه. چـار چاپېره یې له نظره تېر کړل. پر کړکیو د دېوالونو پـه رنـګ کریمـي رنګـه کټـوري پردې راځړېدلې، له دېوالونو سره درې سیټه کریمي رنګه کوچونه او مخې ته یـې

eilia.org

شیشــه یــي مېزونــه. دوه دانــې دوولــس مــتره د وربښمو غالۍ په کوټه کې وېړې وي.

جمیل د وره له پاسه دېوالي ساعت ته وکتل، پوره پینځه لس دقیقې کېـدې چـې ده د کوټې دېوالونو، الماریو او پردو ته کتل؛ خو آغا وربانديې چـورت هـم خـراب نه کړ چې څنګه راغلی یې.

جمیل د آغا مېز ته نژدې پر چوکۍ کېناست، دې وخت کې د حاجي آغا موبایـل وشرنګېد. څو دقیقې یې په کې خبرې وکړې. موبایل یې بند کړ، جمیل ته یـې د ذره بیني عینکو له شا وکتل. عینکې یې لرې کړې، په کاغذي دسمال باندې یې پاکې کړې. د تورې پګړۍ لاندې د کېڼ غوږ څټ یـې وګـراوه. پـه ایـراني وزمـه فارسي یې وویل: ښه نو د دکتر سورج اشنا ته یې؟

ــ هو، آغا صاحب.

ــ ورور دې چېرته بندي دی؟

ــ په اصفهان کې.

ــ څه یې کړي دي؟

ــ خبر نه یم. همدومره یې راته وویل چې د اعدام خطر یې شته.

ــ قاچاقبر و؟

ــ نه آغا صاحب، دا څه وایې؟ بېچاره غریبکاره سړی و.

آغا موبایل راواخیست. پوښتنه یې وکړه: ورور دې څه نومېږي؟

ــ اجمل.

آغا چا ته زنګ وواهه. د اجمل نوم یې ورته یاد کړ.

eilia.org

وروسته یې جمیل ته وویل: له درې کیلو کریستال

سره نیول شوی، شل ورځې وروسته اعدامېږي.

د اعدام خبره یې په داسې ساړه انداز وکړه لکه اعدامېدل چې د توتانو خوړل وي. خو د جمیل په سترګو کې اوښکې ډنډ شوې، ویې ویل: آغا صاحب، باور وکه، په خدای قسم چې ورور مې داسې سړی نه دی.

ــ والله نو زه څه ووایم؟ مسافري سړی بدلوي.

جمیل په ژړغوني غږ وویل: آغا صاحب! یوه لاره خو به لري؟

ــ ته خو پوهېږې، د ایران قانون ډېر سخت دی، د قاچاقبرو خو بیخي مراعات نه کوي.

جمیل په چوپه خوله اوښکې تویولې. حاجي آغا تر سترګو لاندې ورته کتل.

جمیل سر راپورته کړ، په غریو نیولی غږ یې وویل: سورج ویل چې ... تاسې ... د ایران سفیر پېژنئ.

آغا وخندل: دا د سفیر مفیر د وس خبره نه ده. د رهبر امر غواړي. پوه شوې که نه؟

جمیل له جیبه دسمال راوایست، اوښکې یې وربانديې پاکې کړې.

آغا وویل: ژړا ته لا وخت شته. زه به سبا سفیر وګورم. ته بیا ماښام یو چکر راشه.

ــ خیر یوسې آغا صاحب! څه مهال درشم.

ــ همدا وخت.

***

eilia.org

تر سبا ماښامه پورې اجمل څو وارې جميل ته زنګ وواهه. هر ځل يې ورته ويل چې کــه دی ورتــه يـــوه چاره ونه کړي؛ نو ايرانيان به يې اعدام کړي.

سبا ماښام قضا جميل ميوند ته زنګ وواهه.

نيم ساعت وروسته دواړه په موټر کې ناست وو.

جميل خبره پيل کړه: داسې شرط يې راته ايښی چې پوره کول يې د هېچا په وس کې نه دي. ويل يې چې بايد يو انتحاري ورته پيدا کړم، کـه نـه نـو ورور بـه مې اعدام شي.

ـ ښه نو داسې؟

ـ بيخي يې لاره رانه ورکه کړې. نه پوهېږم چې څه وکم.

ـ تا ورته څه وويل؟

ـ هېڅ، ورته مې وويل چې زه يې نه شم پيدا کولی.

همدې وخت کې جميل ته زنګ راغی. ميوند وپوښت: څوك دی؟

جميل د موبايل سکرين ته وکتل، ويې ويل: نمره يې نه ده راغلې، اجمل به وي.

دا ځل اجمل په ټېلفون کې ډېر وژړل. ويل يې چې کـه دی يـې غـم ونـه کي؛ نـو نولس ورځې وروسته به خامخا اعدام شي.

د جميل سترګې سرې اوښتې وې. ستونی يې ډك و، خبرې يې نـه شـوې کـولای؛ خو بيا يې هم اجمل دلاسا کړ چې خامخا به يوه لاره ورته وګوري.

ميوند وويل: سبا ورشه، سړي ته ووايه چې زه درته نفر پيدا کوم.

eilia.org

ـ زه بیا نفر ورته له کومه پیدا کم؟

ـ ته همدومره ورته ووایه، نور یې په ما. هو رښتیا، دا خبره هم ورته وکه چې ته څه ثبوت لرې چې ورور مې خوشې کولی شې.

سبا سهار جمیل بیا د آغا کور ته ورغی. د ثبوت خبره یې ورته وکړه.

آغا په خندا وویل: غواړې چې اجمل همدا اوس ووینې؟

ـ همدا اوس؟

آغا خپل ساعت ته وکتل، ویې ویل: اته بجې دي، که یې په لسو بجو دربانـدې وگورم؛ نو وبه یې منې؟

جمیل وویل: آغا صاحب په ما ملنډې مه وهئ. دا خو امکان نه لري.

ـ ته نو هر شي ته په خپلو وړو سترگو مه گوره. تـه یـې څـه کـوې، وایـه چـې دربانډې ویې گورم که نه؟

ـ که امکان ولري، ولې نه.

آغا توره اوږده چپنه واغوسته. ویې ویل: درځه.

په انگړ کې د تورو ښیښو کروزینگ موټر ته وختل. موټروان تیار پر جلو ناست و. څلور وسله کسان بل لنډ کروزر ته پورته شول.

موټرونه د هوایي ډگر پر اویا متره سړك سیخ شول. آغا چا ته زنـگ وواهـه، ویـې ویل: څلور سیټه بېزنس کلاس.

سړي ورته څه وویل.

آغا وویل: نه، نه ځنډېږو. فقط پینځه دقیقې پس ته دررسېږو.

eilia.org

بیا یې بل چا ته زنګ وواهه، ورته ویې ویل: شل بانډې نه بجې هرات ته دررسېږو. هلیکوپټر راولېږئ. مطلوب کس ټاکلي ځای ته راولئ.

په پنځو دقیقو کې هوايي ډګر ته ورسېدل. د دوی موټر چا تلاشي نه کړ.

څنګه چې الوتکې ته وروختل، د الوتکې ور بند شو. آغا او یو بل ملګری یې مخته کېناستل، جمیل د آغا له بل سړي سره شاته کېناست. الوتکه په هوا شوه.

الوتکه پاو باندې نه بجې د هرات پر هوایې ډګر راکوزه شوه.

هلته دوه کروزینګ موټرونه ورته راغلي وو. موټرونه په چټکۍ سره غرب خوا ته روان شول. ښایسته لرې په یوه دښته کې تم شول. چورلکه ورته راغله. د چورلکې پر وزرو د ایران دولتي نښان رسم شوی و. آغا او جمیل وروختل.

پوره لس بجې چورلکه پر یوه کانکریټي میدانګي کېناسته. دوی کښته شول.

جمیل یې یوې کوټې ته بوت، که ګوري چې د ایراني عسکرو په منځ کې اجمل پر چوکۍ ناست دی.

وار له واره یې اجمل ته غېږه ورکړه.

آغا عسکرو ته وویل: راځئ، موږ تاسې به د باندې ووځو چې دوی سره خبرې وکي.

جمیل له ورور څخه پوښتنه وکړه: څه کیسه ده، ته خو مې په خبره پوه که.

اجمل په ژړا شو، د جمیل پر اوږه یې سر کېښود. بیا یې وویل: لالا څنګه یې درته ووایم. ګناهکار یمه. شرمېږم، لویه ګناه مې کړې ده.

_ نو څه درپېښه وه چې د قاچاق کار دې کاوه.

eilia.org

ــ د قاچاق خبره نه ده. لالا، شرمېږمه، څنگـه یـې درته ووایم.

جمیل یې پر اوږه لاس ورکېښود، ویې ویل: اوس خـو راپېښـه ده چـې هـره خـبره وي، سپینه راته وکړه.

ــ یوې ایرانۍ سره مې انډیوالي وه. مېړه یې تریاکي و، باري موټر یې درلود. هـر وخت به په سفر کې و. زه په هفته کې دوه - درې وارې ورتلـم. شـپه مـې ورسره تېروله. یو مازدیگر یې راته زنگ وواهه چې ورشم. زه چې ورغلم، د کور مخـې تـه یې ټیکسي ودرېده. دا ورنه کوزه شوه. ما ته یې وویل چې لـه ټولبکسـه یـې بېـگ ورسره یوسم. بېگ مې راپورته کړ، سپک و. د بېـگ زنځـیر تـه قلـف لوېـدلی و. ښځې ویل چې مېړه یې سوغات وراستولی. کور ته یې ورننوتو. هغې سـپین نـري دسکشونه له لاسونو وکښل، د خوب پر تخت یې واچول، خپله پخلنځي ته لاړه. د شپې ډوډۍ مو سره خوړلې وه چې یو ناڅاپـه د کـوټې ور پـه شـدت سره خـلاص شو. پینځه شپږ تنه پولیسان کوټې ته راننوتل. د اسنادو پوښتنه یې رانه وکړه. ما د اقامت سند ورښکاره کړ. ویې پوښتم چې هلته څه کوم؟

ښځې ورته وویل: دا مې د مېړه ملگری دی.

پولیسـو ویـل چـې مـوږ بـه د کـور تـلاشي وکـړو. څـو دقیقـې دې خـوا هـا خـوا وگرځېدل، بېگ یې ولېد، ویې ویل: دا د چا دی؟

ښځې ژر د ما خوا ته اشاره وکړه، ویې ویل: د ده.

ما چې څومره وویل بېگ زما نه دی، ویې نه منل. دسکشونه یې واغوستل، د بېگ قلف یې مات کړ. په منځ کې یې کریستال و.

eilia.org

زه يې بوتلم. په لابراتوار كې جوته شوه چې په بېگ
باندې د بل چا د گوتې نښې نشته، يوازې زما د گوتې نښه په كې وه.

ـ جميل سوړ اسويلى وكيښ، ويې ويل: دا څه بې ناموسه خلك دي؟

اجمل بيا په ژړا شو، ويې ويل: ما به اعدام كړي.

جميل وويل: غم مه كوه، زه به دې راخلاص كم.

ـ څنگه؟

ـ فكر وكه، تر دې ځايه راتگ هغه هم په ايراني طياره كې څه اسانه خبره ده؟

ـ هو رښتيا زما خو هېر شو چې درنه پوښتنه وكم. ته څنگه دلته راغلې؟

ـ بس دوى رانه يو څه غوښتي دي. يوه معامله ده، سره كوو به يې.

ـ څنگه معامله؟

ـ بس ته يې څه كوې؟ دا زما كار دى. خو گوره پام دې وي چې هېڅوك به نه خبروې.

ـ دا څه وايې؟ ما ته يې يوازې له تا سره د خبرو اجازه راكړې وه، ها تا ته مې چې ټېلفونونه كول، ټېلفون د دوى و. زه هلته بيخي كوټه قلفي يم. رښتيا دوى د مدرسو د طالبانو پوښتنه كوله چې څوك په كې پېژنم كه نه.

ـ تا بيا ورته څه وويل: هېڅ، هغه د جنت گل زوى مې وروښود.

آغا كوټې ته راننوت. ويې ويل: ځو به.

په وتو كې يې جميل ته وويل: يوه خبره په ياد لره، زما زور خو به دې ليدلى وي. كه دې چا ته څه ويلي وو؛ نو ورور به دې دلته اعدام شي او ته هلته.

eilia.org

جنرال طالبانو ته وسله لېږدوي

زبیدې سورج ته د اورلګیت د ډبلي په اندازه یو اوسپنیز سګرېټ لایټر ورکړ. سورج د لایټر د اخیستو پر وخت د زبیدې ګوتې لمس کړې. لایټر یې په شونډو پورې وموښه، ویې ویل: دا به تل راسره ساتم.

میوند په لایټر کې د استراق سمع او پل موندونکې اله پټه کړې وه. اوس نو هغه کولی شول چې سورج په هر ځای کې وڅاري او له پینځه سوه متره لرې څخه د هغه خبرې اترې واوري.

ماښام پل موندنکي سورج په تایمني کې ښوده. هغه د آغا په کور کې و. میوند سل یو نیم سل متره لرې د سړك پر غاړه خپل موټر درولی و. د دوی خبرې یې اورېدلې.

ټولو په روسي ژبه خبرې کولې.

د سورج غږ یې واورېد: څنګه شو، سړی دې راضي کړ؟

بل غږ وویل: مالومه نه ده، لس ورځې وخت یې غوښتی.

سورج پوښتنه وکړه: لس ورځې، ډېرې نه دي؟

- موږ نو څه بېړه لرو؟ وایي ماهي چې هر وخت له اوبو ونیسې، تازه به وي.

سورج بیا پوښتنه وکړه: څه یې ویل، چېرته به پسې وګرځي؟

ـ خپل کلي ته پسې ځي، زرمت ته. وایي هلته د مدرسې طالبان ډېر دي.

eilia.org

ــ که سړی یې پیدا نه کړ؛ نو بیا؟

په دې منځ کې د جنرال ډېر غږ راپورته شو: بله لاره نه لري. ورور خو هر چا تـه شیرین وي. ځنګه آغا صاحب دغسې نه ده.

آغا وویل: هغه خو به وشي، اوس د وسلو خبره وکه.

جنرال پوښتنه وکړه: راوړې یې دي؟

ــ نه، سبا به یې پخپله راوړم.

ــچېرته دي؟

ــ په کلینیك کې، دا ځل یې د طبي وسایلو په منځ کې رالېږلې دي.

ــ څه شی دي په کې؟

ــ ډېر څه نه دي، یو څو دانې ماینونه دي، یو دوه میله راکټونه دي.

ــ راکټونه څه رقم دي، آر پي جي؟

ــ نه بابا، طیاره ویشتونکي.

جنرال په خندا وویل: ځمکه خو مو ورته سور اور ګرځولی اوس یې په هوا کې هم نه پرېږدئ.

د آغا د خندا اواز هم پورته شو، ویې ویل: لوی شیطان چې پسې وانه خلو کله یې پرېږدو.

جنرال وویل: زه بیا څه مهال درشم؟

ــ سبا ماسپښین.

eilia.org

میوند نیم ساعت نور هم په موټر کې ناست و؛ خو د دوی نورې خبرې هغه د سورج خبره، د شباب او د شراب خبرې وې.

سهار چې میوند دریس د کوټې ور په ګوته وواهه، هغه د وره شاته ولاړ و، کورتۍ یې په کوټ بند راځړوله، ورته ویې ویل: په دې شنه سهار کې؟ خیر خو به وي؟

میوند ور پورې کړ، ویې ویل: مهمه خبره ده.

رییس چې د خپل مېز شاته تېر شو او پر چوکۍ کېناست، میوند د مېز په څنګ کې پر کوچ کېناست، د جنرال کیسه یې ورته وکړه.

رییس دواړه لاسونه تر زنې لاندې ایښي وو، څنګلونه یې پـر مېـز تکیـه کـړي وو. مخامخ دېوال یې سترګې ښخې وې.

میوند پوښتنه وکړه: رییس صاحب، څنګه وکړو؟

رییس پر چوکۍ نېغ شو، د ډیجیټل ټیلفون غوږي یې پروته کـړه، ویـې ویـل: یـو ځل به د نظامي امنیت رییس ته خبر ورکړم.

رییس هماغه خبر چې میوند ورته راوړی و، د نظامي امنیت رییس ته ورکړ.

میوند وویل: که د دوی یو کس راسره ګډ کار وکي؛ نو کارونه به مو اسانه شي.

رییس وویل: ته د نظامي امنیت رییس ته ورشه، هلته چې ورسېدې مـا تـه زنـګ ووهه.

د نظامي امنیت رییس، فهیم ته وظیفه ورکـړه چـې لـه میونـد سره دې ګـډ کـار وکړي.

میوند ورسره خپل معلومات شریك کړل. لـه هغـه یـې وغوښـتل چـې جـنرال دې کلك وڅاري.

eilia.org

جنرال نوى دفتر ته رسېدلى و چې د مېز پـه سر ټيلفون يـې وشرنګېـد، د تخنيـك آمــر و، ويــې ويـل: مــوټــر دې ورکــشاپ تــه راولېږه چې چك يې کړو.

جنرال وويل: لا خو يې د چك کولـو وخـت نـه دى، بلـه هفتـه يـې مياشـت پـوره کېږي.

د تخنيك آمر وويل: بله هفته به راباندې کار زيات وي. ته خو مـې يـار يـې، سـتا موټر خو نو سم ګورم، وايم پرزه پرزه يې درته چك کوم.

جـنرال پـه خـندا وويل: ياره منـم دې. خــو زه ماسپښـين لږ وختي غوندې وځم.

ــ پروا نه کوي، تر دولسو بجو پورې خلاصېږي.

فهيم خپل رېنجر د جنرال د موټر څنګ ته ودراوه. مستري ته يې د مـوټر کـيلي ورکړه، ورته ويې ويل: ته د ما موټر ټرايي که چې څه خرابي خو به نه لري، داسې ښه منډه پې وکه چې کش يې سم دى که نه؟

مســتري د ده مـوټر وايســت. فهـيم د جـنرال د مـوټر د وره پـه رابـړ کـې پـل موندونکى وټومبه، په ګوته باندې يې ښه ټينګ کړ، ځو وارې يې لاس پرې ورتېـر کړ. بيا يې د استراق سمع وسيله د وره تر کاك لاندې ولګوله.

له موټره کښته شو، مخامخ د تخنيك آمر ورروان و. ټينګه غېږه يـې ورتـه ورکـړه، ويې ويل: کور دې ودان اشنا.

لمر د پغمان تر غرونو نوى پناه شوى و چې يو زېړ رينجر د چهلسـتون د بـاغ قبلې خوا ته په خامه سړك کې دوړې بادولې. شا ته يې موټر سايکل روان و. موټر سايکل والا خپل مخ په دسمال پټ کړى و چې له دوړو څخه ځان وساتي. رېنجر

eilia.org

د حاجي افغان د باغ تر څنګ په خامه سړك پورتـه خوا روان و، له څو كږلېچونو تېر شو، د قندي جومات شاته د يوه كـور مخـې تـه ودرېد.

فهيم سل ګامه لرې د غره په لمن كې هديرې سره خپل موټر سـايكل ودراوه. تـر هغه ځايه چې يې سترګو كار كاوه، قبرونه وو، ته وا د دنيا ټول مړي همدلته ښخ دي. د هديرې په منځ كې د توت يوه ونه يو ځاى او دوې ونـې بـل ځـاى داسـې ولاړې وې لكه د ګارډ پيره داران. د قبرونو په منځ كې پينځه شپږ قبرونه داسې وو چې شناختې يې د بني ادم د قد په اندازه لوړې وې. شناختې د غره له ډبرې وې چې منظمې نه وې توږل شوې. لكه نوكرانې چې خپل بادار تـه لاس پـه نامـه ولاړې وي، ډبرې هـم همداسـې غلـې ولاړې وې. د كـور ور خـلاص شـو، رېنجر وردننه شو.

فهيم په ښي غوږ كې يو شى وټومبه، د جنرال غږ يې سم وانه ورېد. د باد داسـې شغها وه، لكه سړى چې د بوتل په خوله كې پوكى وكړي. فهيم د يوه كور دېوالـه ته پناه يوړه.

په غوږي كې يې د بل سړي اواز واورېد: ((بې غمه اوسه، ملابانګ حركـت كـوم. وايم سترګه به نه وي نه راختلې چې ما به چاراسيا ته رسولي وي. رښتيا انجينـير صاحب سلامونه ويل))

د جنرال غږ راغى: ((وعليكم سلام، وايم اصلي مجاهد انجينير صـاحب دى، دې نورو خو هسې د جهاد نوم بد كړى.))

له هغې خوا يو بوډا لكړه په لاس كرار كرار رانژدې شو، فهيم ځنې پوښتنه وكـړه: بابا د دې قبرونو شناختې ولې دومره جګې دي؟

eilia.org

بوډا په امسا باندې دوه لاسي تکیه وکړه، هڅه یې وکړه چې کړوپه ملا یې سمه کړي، فهیم ته ځیر شو، ویې ویل: نابلده غونډې ښکارې.

ــ هو، خیراباد ته روان یم.

ــ بچو، دا خو د سیدانو قبرونه دي. دوی دغسې لوړې شناختې جوړوي چې قبرونه یې د نورو خلکو غونډې نه وي. پخوا به چې یو سید ومړ، نو زامنو به یې د لپې په اندازه ډېره راواخیسته غونډاری به یې ځنې جوړ کړ، بیا به یې غونډاری لوړه په شناختې باندې کېښود. ویل یې هر وخت چې غونډاری ولوېږي، نو د سیدانو له خېلخانې به یو څوك مري. موږ چې ژبې وو، شیطاني به مو کوله، د سهار لمانځه ته چې به روان شوو، یو دوه غونډاري به مو راخطا کړل. بیا به څو ورځې په سیدانو کې ویر ګډ و، هر یو به یې ګومان کاوه چې د ده وار به وي. اوس یې دا رواج ختم وبوله، یوازې جګې شناختې دروي. په غونډارو پسې نه ګرځي.

ملا اذان وکړ. بوډا بې خدای پاماني په مدار مدار د جومات خوا ته روان شو.

خلک د ماښام له جماعته راګرځېدلي وو چې د جنرال موټر بېرته راووت.

سهار په تیاره کې له هماغه کوره یو زیل موټر راووت. باډې یې له شګو ډکه وه. هدیرې سره یوه سړي ورته لاس ونیو.

لاري ودرېده.

سړي پوښتنه وکړه: پورته ځې؟

موټروان وویل: راوخېژه.

eilia.org

سړی موټر ته وخوت، د غوړو تش پلاستیکي سطل يې د خپلو پښو مخې ته کېښود. ويې ويل: تر دې لیلیې پورې ځم.

لاری د غره په نسبتاً هواره لمن کې چې خلك يې پډوله دښته بولي، د خیراباد د غونډیو خوا ته روانه شوه.

موټروان پوښتنه وکړه: د خوشالخان په لیلیه کې کار کوې؟

سړي وویل: هو، آشپز یم.

سړي له جیبه تسبېح راوایستې، چپ لاس يې د تسبو اړولو ته له پټو نه راوایست، شونډې يې په خوځېدو شوې، په ذکر لګیا شو. موټروان بله پوښتنه ونه کړه.

څو شېبې وروسته لاري د لیلیې د دېواله پر برابر ودرېده. فهیم ورنه کښته شو؛ خو د لارۍ تر سیټ لاندې يې پل موندونکی لګولی و.

لمر لا د چهلستون د غره له سره یو نیزه پورته شوی و چې لارۍ بېرته راغله. د خیراباد د غونډۍ په بېخ کې یوه سپینه کرولا ولاړه وه. د مخ بانټ يې پورته و. یوه سړي په کې ګوتې وهلې.

بل سړي لارۍ ته لاس ونیو، ويې ويل: استاده! ته خو یو وار دا موټر وګوره، سم دم روان و، ناڅاپه ګل شو.

موټروان په ملنډو وویل: تاسې ټول د شټرنګ ډرېوران يئ.

له جلوه راکښته شو، د کرولا خوا ته روان شو. له شا څخه د ((ټق)) آواز راغی. شا ته يې مخ واړاوه. میوند ورته تمانچه نیولې وه. فهیم ورته په څټ کې ټینګه لغته ورکړه. سړی پړمخې ولوېد. فهیم يې لاسونه شاته وروتړل. سړي چیغه کړه.

eilia.org

میوند یې خوله په پلن رابړ ټېپ باندې بنده کړه.

فهیم او میوند په دواړو موټروان له مټو ونیو، د کرولا شاتني سیټ کې یې ځملاوه، پښې یې هم وروتړلې. میوند کرولا چالانه کړه، فهیم له لارۍ څخه پل موندونکی راواخیست او په منډه کرولا ته وخوت.

eilia.org

زه یې پېژنم

جنرال لاس تر زنې ناست و. ځمکې ته یې کتل.

د آغا تندی ګونځې و. د مخ ځړېدلی پوستکی یې په ښي لاس سولاوه.

سورج چوپتیا ماته کړه: پخوا داسې نه و شوی؟

جنرال په داسې غږ چې ته وا له ځانه سره غږېږي، وویل: دا یې اول وار دی. ما ځو وارې تر جایداده وسلې رسولې دي.

آغا وغرېد: نور کله خو به هسې عادي شیان وو، مهم همدا ځل و.

جنرال سر وښوراوه.

آغا وویل: پوهېږې چې په دې راکټونو باندې څومره کار شوی و. که طالبانو ته رسېدلي وای او د امریکا طیارې یې پرې ویشتلې وای؛ نو زموږ د ټولو ژوند به ورسره سم شوی و. پوهېږئ، ما ته یې د ټرانسپورټ وزارت منلی و. جنرال ته مې که نور څه نه و؛ نو یوه رتبه خو به مې ورته اخیستله.

جنرال آغا ته وکتل: آغا صاحب، موږ خو خپل کار کړی، دا خپله د طالبانو ګناه ده، کار خو هغوی خراب کړی.

سورج وویل: مهمه دا ده چې ارتباطي کس څنګه ونیول شو؟

جنرال وویل: زما ارتباطي کس طالبانو ته رسېدلی و، په چار اسیا کې یې وسلې ورسپارلې وې، بېرته چې راته ټېلفون یې راته وکو چې دا دی ما خپل کار وکو. په لاره کې یو دم تری تم شو. ته وا ځمکه چاوده شوه، دی په کې غیب شو.

eilia.org

آغـا وويـل: مهمـه دا ده چـې سـړی لـه دې خـوا تعقیب شوی که له هغې خوا؟

جنرال ځواب ورکړ: زه مطمین یم چې له هغې خوا تعقیب شوی.

آغا وغرېد: دومره اطمینان څنګه لرې؟

سورج وویل: زه خو په دې ډارېږم چې څوك مو ونه څاري. پـه دې ډاډه یـئ چـې دغه کور امن دی؟

آغا د خپل کور امنیتي مسوول راوغوښت. ورته ویې ویل چې امنیتي کـامرې دې په ځیر وګوري.

هغه وویل: نور څه نشته؛ خو دوه درې سوه متره لرې یوه سپینه کـرولا ولاړه ده، یو یونیم ساعت کېږي چې هماغلته ولاړه ده.

آغا وویل: ته پخپله ورشه، ویې ګوره چې څوك دي، څه کوي؟

میوند د موټر په هینداره کې سرف موټر ولید چې د آغا لـه کـوره راووت او د ده خوا ته روان شو.

خیبر ته یې زنګ وواهه.

سرف د کرولا څنګ ته ودرېد. د آغا سړي له موټره کښته شول.

میوند د موټر شیشه کښته کړې وه، په ټېلفون کې یې په پـارسي وویـل: وروره زه خو ستا نوکر نه یم، یو ساعت کېږي چې درته ولاړ یم، ولې نه راځې؟

یوه شېبه یې د بل لوري خبرو ته غوږ ونیو، بیـا یـې وویـل: تـه عـجب سـړی یـې، پیسې زما درباندې دي او نخرې ته کوې.

بیا یې د هغې خوا خبرو ته غږ ونیو.

eilia.org

ويې ويل: زه نور درته نه شم درېدلی، زه لاړم، بيا

به ګورو سره.

ټيلفون يې بند کړ. د آغا سړي په ايراني ډوله پارسي وپوښت: آغا! خيريت خو

به وي؟ موټر دې ولې دلته درولی؟

ميوند دې خوا ها خوا وکتل، ويې ويل: دلته خو د منع پارکينګ علامه نشته.

ــ د خلکو کورونه خو شته.

ــ نو څه؟ زه خو د سړک په غاړه ولاړ يم.

دې وخت کې سورج راورسېد، خپل موټر يې ودراوه. ويې ويل: اوهو فريد جانه!

دلته څه کوې؟

ــ هېڅ، يو معامله دار ته مې ولاړ وم. ويلي يې وو چې پيسې درته راوړم. يو

ساعت کېږي چې ولاړ يم، درك يې نشته. اوس نو ځم د کور خوا ته. ته چېرته

روان يې؟

ــ زه دغسې په لاره تېرېدم چې ته مې ولېدې. دا خلک څوک دي؟ خيريت خو

به وي؟

ميوند وويل: نه يې پېژنم، وايي موټر دې ولې دلته درولی. د چا باډيګارډان به

وي.

د سرف له منځه چا غږ وکړ: راځئ چې لاړ شو.

د آغا کسان موټر ته وختل.

ميوند له سورج سره مخه ښه وکړه.

eilia.org

ځانمرګی

منصور ته عجيبه غم جوړ و. په ورځ کې بـه يـې درې سـاعته د تجويـد درسـونه ويل؛ خو نه د کوچنيوالي د وختونو په شان چې ملا صاحب به په هرې غلطۍ پـه لښته واهه. اوس چا نه واهه؛ خو د ح، ع، ص او د نورو عربي تورو سم تلفـظ يـې کولمې خولې ته راوستلې. چې پـه مدرسـو کــې ويـل کــېږي، د هغــو کتابـونــو نـومـونه يـې په يو شواخون زده کړل.

دی به پخوا هم اکثره وخت د وظيفې لپاره له خيبر سره د کابل شاوخوا ولسواليو ته ته؛ نو مونتهۍ ډېره يې له پخوا وه. په دې څو هفتو کې يې بيا بيخي ګـوتې پـه کې ونه وهلې، سمه دمه طالبي ډيره يې شوې وه. د سترګو تورول يې بيا پـه کـور کې له خپلې ادې زده کول، لا به يې سلايي سترګو ته نـه وه رسـېدلې چـې ده بـه سترګې داسې بندې کړې چې ته وا ايلفـي سريښ دې پـرې وهـلي دي. ايلـه يـې اوس سر خلاص شـو چـې ښـځې هـم ډېـر کمالونـه لـري. پـه څـو جومـاتونو کـې وګرځېد؛ خو ملايان يې عصري شوي وو، مسواک يې نه وهل، ټولو د غاښو برسونه کارول. چا ورته د يکه توت جومـات وښـود. دوه مـازديګري هلتـه لاړ او مسـواک وهل يې زده کړل. د مسواک سر نو لکـه خطاطـان چـې پـه تېـرې چـړې د نی سر جوړوي، دا هم هماغسې په هنر سره سپينول او ريښکی ريښکی کول غواړي.

منصور د وزير اکبر خان د لين په موټر کې سپور و او مسواک يې واهه چې څنګ ته يې ناست سړي ورته وويل: وروره، مسواک خو ډېـر ښـه شی دی. تـه پـوهېږې اوس په عربستان کې ورباندې تحقيق شوی دی، وايي په مسواک کې فلورين ډېر دی، دا فلورين چې دی د غاښونو مينا ته ډېره ګټه لري.

eilia.org

منصور سړي ته وروکتل چې پولادي رنګـه دریشي- یې اغوستې او نیکټایي یې هم تړلې ده. پوښتنه یې وکړه: ته ډاکتر یې؟

سړي وویل: نه زه په اسلامیاتو کې له الازهره دکتورا لرم.

منصور ښه په شد و مد وویل: ماشاألله ماشاألله.

سړي وویل: خو یوه خبره درته کوم. دا سمه ده چې مسواك ښه شی دی، خـو دا زموږ طریقه د استعمال یې سمه نه ده.

منصور وویل: څنګه؟

ــ ته وګوره مسواك دې په غاښونو وهې بیا یې په جیب کې اچوې. په جیب کـې دې سل نور شیان پراته وي، سل رقمه میکروب په کې وي. دغه دوړې وګوره، دا خو ټول میکروب دي، دا په مسواك باندې کینې او تـه یـې بېرتـه پـه خولـه کـې وهې.

منصور وویل: نو چاره یې څه ده؟

سړي لنډه خندا وکړه، ویـې ویـل: زوروره، اسـانه ده، پـه یـو پلاسـتیك کــې یــې کېـږده، یـو پوښ ــ مـوښ ورتـه پـیدا کـړه، بـس لـه جـراثیـمه یې وساته.

د منصور بل غم د نومونو زده کول وو. ده باید د جمیل د ټولې خپلخانې نومونـه زده کړي وای. د هغه د وروڼو، ترونو، ماماګانو او د هغو د زامنو عکسونه یې څو څو وارې وکتل. د هر چا په عکس باندې یې نوم لیکلی و. د هر یوه پـه بـاره کـې یې معلومات یاد کړل چې څه کار کوي؟ چېرې اوسي؟

په دې پلان کې جنت ګل د ده پلار و، هغه په حزب اسلامي کې سرګروپ و، پـر زرمت باندې د شورویانو په حمله کې شهید شوی و. منصور هاغه مهال لا د دوو

eilia.org

کالو و. وروسته د ده نیکه وانې تـه تللـی و، هغـه همدا یو زوی درلود، څـو کالـه وروسـته پخپلـه پـه ملاریـا بانـدې سـاه ورکـړه. د منصور مور بیا محرقې ووژله. دی په وړوکتوب کې مدرسـې تـه لاړ، مدرسـه یـې ختمه کړې وه، خو لا هم هماغلتـه اوسـېده، لـه منـتظم سره یـې پـه کـارونو کـې مرسته کوله. جمیل ورپسې ورغی او د جهاد بلنه یې ورکړه. دا هغه پـلان و چـې خیبر او میوند جوړ کړی و.

منصور لوی امتحان په مخ کې لاره، د آغا صاحب امتحان.

هفته چې پوره شوه، له جمیل سره د آغا کور ته لاړ. جمیل آغا ته وویل: دا سـړی منصور نومېږي، راغلی چې جهاد وکي.

آغا له منصور څخه پوښتنه وکړه: ته ولې جهاد کوې؟

منصور داسې رډ رډ ورتـه وکتـل چـې تـه وا د هغـه پـه خـبرو یـې بیخـي سر نـه خلاصېږي.

آغا خپله خبره بیا وکړه. منصور بیا څه ونه ویل.

جمیل د آغا خبره ورته په پښتو وکړه.

منصور وویل: مړه، جهاد راباندې خدای فرض کړی. زه د یهـود و نصـارا ختمـول غواړم.

آغا جمیل ته وکتل: په فارسي نه پوهېږي؟

جمیل سر وښوراوه.

آغا وویل: ورته ووایه چې جهاد خو قرباني غواړي.

منصور ځواب ورکړ: جي، زه د خپل سر نه تېر یم.

eilia.org

آغا د منصور تورو کړیو سترګو ته نېغ وکتل، ویې ویل: که ستا مرګ په کې حتمي وي، نو بیا؟

ــ مړه ورته ووایه چې دنیا لکه بازار دی. سړی چې بازار ته ځي، خپله سودا په کې کوي، بیا ترې ځي. زه دې بازار ته په شهادت پسې راغلی یم. زموږ اصلي کور اخرت دی، ما سره د اخرت غم دی. د ژوند پروا مې نشته.

آغا خپلې عینکې پر پوزې سمې کړې، ویې ویل: شهادت خو مېړانه غواړي.

ــ نه جي، اسلامي جذبه غواړي. پلار مې په روسانو باندې ځان شهید کړی، زه خو هم د هغه زوی یم.

آغا وموسل: آفرین.

هغه یې بلې کوټې ته واستاوه. جمیل یې وپوښت: سړی دې له کومه پیدا کړ؟

ــ زموږ تربور دی، پلار یې په جهاد کې شهید شوی، د موره یو زوی دی. په پاکستان کې یې مدرسه ویله. زه هلته پسې ولاړم. قسمت مې ښه و، دی پخپله تیار جهاد ته ناست و. بس همدې ته معطل و چې یو څوک ورته لاره وښیي.

ــ پښېمانېږي خو به نه؟

ــ نه بابا، ما یې غوږونه داسې پړسولي، د حکومت دومره بد مې ورته ویلي چې اوس هر څهورباندې کولای شو.

ــ تا ویل چې د پلار یوازینی زوی دی؟

ــ هو، آغا صاحب! د ده په مرګ کې زما ګټه هم ده. دوی ډېر جایداد لري، که مړ شي؛ نو ټولې ځمکې به یې مور ته راپاتې شي.

آغا وخندل: ښه نو داسې، ته په جهاد کې هم خپله ګټه غواړې؟

eilia.org

آغا لـه تـرجمان سره منصـور تـه راغـی. لـپ ټـاپ کمپيوټر يې خلاص کړ. له منصور څخه يې د کورنۍ په بـاب پوښـتنې وکـړې. د منصور هر ځواب چې به يې اورېده، بيا به څـو شـيبې پـه کمپيـوټر کـې سـترګې ښخې کړې.

سوال ځواب چې خلاص شو، آغا ورته وويل: سبا به دې هرات ته واستوم، د جهاد درسونه به هلته درباندې ووايو.

eilia.org

ضرب علي ضربه ورکوي

فرید په دوکان کې ناست و چې یو سړی ورغی. سړي وویل: د فرید دوکان همدا دی؟

فرید ځواب ورکړ: امر وکه.

ــ له فرید سره مې کار دی.

ــ زه پخپله فرید یم، څه خدمت وکړم؟

سړي په دوکان کې ټول ناست کسان له نظره تېر کړل، بیا یې وویل: نه هغه بل فرید، د ډاکتر سورج ملگری، زه ډاکتر سورج رالېږلی یم.

د دوکان منشي خبرو ته خوله جوړوله چې فرید ژر وویل: ښه، ښه، موږ دوه فریدان یو. شریک مې هم فرید نومېږي. اوس د باندې تللی. زه به یې راوغواړم.

په دوکان کې ناستو کسانو فرید ته وکتل، بیا یې یو بل ته سره وکتل خو چا غږ ونه کړ.

فرید میوند ته زنگ وواهه. سړي د چایو دویم گېلاس نیم کړی و چې میوند راورسېد. څنگه چې د میوند سترگې په هغه باندې ولگېدې، غېږه یې ورته خلاصه کړه، په لوړ آواز یې وویل: انډیواله، ته!

اوږده شېبه یې یو بل سره په غېږ کې ونیول.

میوند فرید ته وویل: دی ضرب علي نومېږي. موږ پخوا سره همکار وو. څه ښه وختونه وو، هزاره و پښتون و تاجک راکې نه وو، ټول لکه وروڼه وو.

eilia.org

فرید وویل: د ډاکتر نجیب وختونه یادوې؟

ـ هو، زه او ضرب علي دواړه په لسم ریاست کې وو. د ده تخلص دوستدار دی خو ټولو ملګرو انډیوال باله. دی د دوشي، زه د مشرقي، یوازې زه نه وم، وایم دی د ټولو انډیوال و.

فرید وویل: نو ستا نوم یې څنګه نه دی زده؟ ده خو ویل چې له فرید سره یې کار دی.

میوند ضرب علي ته وکتل.

ضرب علي په سترګو کې ورته اشاره وکړه، ویې ویل: کیسه اوږده ده، زه و ته به سره د باندې ووځو.

ضرب علي خپله کیسه ورته وکړه. دی د تنظیمي جګړو په سر کې کراچۍ ته او بیا ایران ته تللی و. په موقته اداره کې بېرته له فامیل سره کابل ته راغلی و. د ملي امنیت ریاست ته تللی و چې بېرته مقرر شي، خو چا نه و مقرر کړی. دوه درې کاله یې په یوه دوکان کې منشي توب کړی و. وروسته په بنیاد امام کې د لوژستیک امر مقرر شوی و. وروسته چې حاجي آغا ته د ده صداقت ښکاره شوی و، د سابقې پوښتنه یې کړې وه. چا ورته ویلي وو، دی پخوانی نظامي دی. بیا نو حاجي آغا د موسسې امنیتي چارې ورسپارلې وې.

هاغه ورځ چې میوند د حاجي آغا کور ته نژدې په موټر کې ناست و او بیا یو څو کسان ورغلل چې ولې یې موټر هلته درولی، ضرب علي هم د آغا له کسانو سره په سرف موټر کې و. میوند یې لیدلی او پېژندلی و خو غږ یې نه و کړی. وروسته سورج ده ته د میوند ادرس ورکړی و چې په قوای مرکز کې یې دوکان دی او فرید نومېږي.

eilia.org

ضرب علي خپله کیسه خلاصه کړه او میوند ته یې

وویل: اوس نو ته ووایه، تا هلته څه کول او ولې دې سورج ته خپل نوم فرید ښیيلی دی؟

میوند وویل: ته خو مې زوړ یار یې، نه پوهېږم په دې جنگونو کې به ستا مفکوره بدله شوې وي او که اوس هم هماغه پخوانی سړی یې؟

ضرب علي وویل: زه هماغه انډیوال یم او هماغه مفکوره.

میوند ترخه موسکا وکړه، ویې ویل: پوهېږې، یوه ورځ مې هغه خالد ولید، ستا به په یاد وي چې پخوا به یې په کارمل باندې سر ورکاوه، هغه دوآتشه پرچمي چې یې بولي، پخوا هغسې و خو اوس یې د موټر په ښیښه باندې د پکول خپلو عکسونه لگولي دي. اوس هره گړۍ «آمر صاحب» یادوي.

خالد غوندې کسان ډېر دي چې وروسته یې تنظیمي سابقې راوایستې، اوس هر یو د څوارلس کلن جهاد دعوې کوي. نور یې څه کوې چې هغه ستا یو وطندار نه و، هغه شاعر چې و.

ــ ښه، ښه، ته ودرې داسې ښه نوم یې و. جهش، مرتضی جهش یادوې. یاره عجب انقلابي شعرونه به یې ویل، ها د برېژنیف په ویر چې یې اوږده قصیده ویلې وه.

ــ پوهېږې، هغه بیا وروسته د یوه تنظیم ویاند شو. خاص د تنظیم له مشر ـ سره یې ناسته ولاړه وه. د تنظیمي جگړو پر مهال به یې له بي بي سي سره مرکې کولې چې نن مو دا ځای ونیو، د پلانکي تنظیم دومره کسان مو ووژل.

ضرب علي د میوند خبره ورپرې کړه: نه بابا! دا څه وایې؟

eilia.org

میوند ورته وموسېد: ما چې تا نه پوښتنه وکړه چې اوس هم په هماغه مفکوره یې که نه، خو همدا یې وجه وه. اوس داسې کسان ډېر دي چې ځان ته روشنفکر وايي خو په متعصبو قومي تنظیمونو پسې منډې وهي.

ضرب علي وویل: ما خو پخوا هم ویل چې زه نور هېڅوک نه یم، یوازې افغان یم، اوس یې هم درته وایم چې څو پورې ژوندی یم، افغان به یم.

میوند ورته غېږه ورکړه، ویې ویل: افسوس چې تا غوندې وطنپال خلک اوس ډېر کم پیدا کېږي. اوس ملک له جاسوسانو ډک دی. په ډاکتر سورج باندې مې شک و، ځکه مې ځان ورته د دې دوکان مالک ښودلی.

ضرب علي وویل: څه اسناد دې پیدا کړي که یوازې شک دی.

میوند په ښۍ پښه باندې پر ځمکه کرښې وایستلې ویې ویل: شک مې ځکه ورباندې راغی چې ډېره بیکاره نسخه یې راته لیکلې وه، خالي د معدې تکلیف ته اوولس قلمه دوا، بل ډاکتر ته مې چې ښکاره کړه، هغه وویل چې ډاکتر خو داسې نسخه نه لیکي.

- ډاکتران خو هسې له یو بل سره رخه لري.

- نه، یوازې دا خبره نه ده. یو وخیم ناروغ یې نه دی رغولی، ټول ځنې مړه شوي دي. په دولتي روغتون کې یې ډېرې دوسیې ساتل شوي خو حکومت حکومت نه دی. نو زه په دې شکي یم چې هسې به د ډاکتر په نوم راغلی وي خو په اصل کې به جاسوس وي.

ضرب علي اسویلی وکیښ، ویې ویل: چې رښتیا شي زه هم د حاجي آغا او د «بنیاد امام» په ځینو کارونو یو څه شکي شوی وم. خیریه موسسه او دومره

eilia.org

کش وفش سره نه جوړېږي. پوهېږې، دومره لوی سلاحکوټ لري چې ته وا دا خیریه موسسه نه ده، عسکري فرقه ده. ډاکتر سورج ژر ژر حاجي آغا ته راځي، اکثره وختونه یو جنرال هم ورسره وي. دوی چې راشي بیا هېڅ څوک کوټې ته نه ورپرېږدي. د راز سړی یې د کور ساتونکی دی.

- ته یې هر وخت په کور کې یې؟

- نه، زه خو د بنیاد د امنیت مسوول یم، سورج او جنرال هم ورته راځي. د کلینیک یوه ډیپو ده، کیلي یې یوازې له آغا سره ده. څو ورځې مخکې یې د جنرال رینجر موټر د ډیپو له وره سره ودراوه، زه یې له څنګه تېرېدم چې آغا راباندې چیغه کړه «دلته څه کوې، ورشه پیره داران دې وڅاره» آغا هېڅکله په دې لهجه راسره نه و غږېدلی. هماغلته راته شک پیدا شو چې کوم پټ کار کوي.

میوند وویل: چې داسې ده نو ما ته غوږ شه.

د سورج، جنرال او آغا کیسه یې ورته وکړه. بیا یې وویل: ملګریه، زه ستا همکارۍ ته ضرورت لرم. که غواړې چې رسمي کار وکړې نو زه به خپل رییس ته ووایم چې په مخفي کارمندانو کې دې ونیسي.

ضرب علي وویل: حاجي آغا نن ستا عکس په موبایل کې راکړ، ویې ویل چې «فرید نوید شرکت ته ورشه، وګوره چې د شرکت مالک همدغه سړی دی که نه؟» آغا ویل چې «موږ ورسره د موبلایلو او بېټریو قرار داد کوو.»

میوند وویل: څنګه؟ اوس دوکاندار یم که نه یم؟

eilia.org

ضرب علي له میوند سره جوړه وخندل، ویې ویـل:

دوکانداري خو دې په هماغه ورځ راته معلومه شوه چې د حاجي آغا له کـور سره دې په موټر کې دوکانداري کوله، خو ګوره، احتیاط کـوه، ممکـن بـل څـوک هـم راولېږي.

eilia.org

د روسیې په سفارت کې

د شپې نه بجې جنرال په خپل شخصي موټر کې د روسیې سفارت تـه ورسـېد. د آغا کروزینگ او د سورج کورولا موټر په پارکینگ کې ولاړ وو.

دی چې سالون ته ورننوت، آغا خپله توره پگړۍ د تروې ټنډې له پاسه کېښـوده. دا وار یې پگړۍ د نور کله غوندې په گوتو سمه نه کړه. قلم، تسبېح، د یادښـت کتابچه او د پیسو بکسه یې د مېز له سره پورته کړل او د تورې اوږدې چپنې پـه جېبونو کې یې تخته کړل.

جنرال سفیر ته وکتل، مخ یې سور اوښتی و، خولې پـرې راماـتې وې. جـنرال پـه روسي ژبه په ټوکو وویل: اوس نو لکه چې په موږ اعتبار نه لرئ چې آغـا صـاحب مو تلاشۍ ته درولی؟

سفیر وغرېد: د تلاشۍ خبره نه ده. هغه راکټونه چې مو لـه لاسـه ووتـل، عـادي شیان نه وو. پوره دوه کاله مو په دې پلان باندې کار کړی و.

سورج وویل: اورېدلي مې دي چې دا تر ستېنگر هم ښه وو؟

سفیر چیغه کړه: ستېنگر مه رایـادوه، د سـپي زو! سـتېنگر، سـتېنگر، زمـوږ ماتـه د همدې ستېنگر د لاسه وه. دا لعنتي شی مه رایادوه.

جنرال په جینگه خوله وویل: سفیر صاحب! ستاسو خپله مقوله ده، د لېنین وینـا ده که نه، وایي: څوک چې کار کوي، تېروتنه به هم کوي.

سفیر بیا چیغه کړه: یوازې زموږ متلونه مه زده کوئ، نور څه هم شـته چـې بایـد زده یې کړئ.

eilia.org

جنرال په موسکا وویل: صاحب! ریښتیا خبره کوئ. که تاسو پر راکټونو د چین مارك نه وای وهلی، اوس به مو بیا د امریکا دښمني ګټلې وه.

سفیر لکه د جنرال خبره چې یې بیخي اورېدلې نه وي، په تونده لهجه یې وویل: موږ یقین لرو چې څوك مو څاري. د هند او ایران سفیران هم راسره یوه خوله دي. موږ به ستاسو موټرې او بدنونه وپلټو چې د استراق سمع کومه دستګاه خو به په کې نه وي؟

د ډاکټر سورج وار راورسېد. جېبونه یې پر مېز تش کړل. خپله دی له مېزه یو ګام شا ته ودرېد. یوه سور مخي د تلاشۍ د ډنډې په څېر ماشین د ده له سره تر پښو پورې له مخ، څټ او دوړاو خواوو تېر کړ. بیا یې هماغه شی پر مېز د پرتو شیانو پر سر ورتېر کړ. د ماشین سور څراغ ولګېد. سورج وویل: دا امکان نه لري.

سفیر وویل: په استخباراتو کې نا ممکن نشته، احمقه!

تلاشۍ والا د مېز له سره یو یو شی د ماشین له مخې تېر کړ، لایټر چې یې تېراوه، بیا سور څراغ ولګېد.

پېچکش یې راواخیست، لایټر یې خلاص کړ، د استراق سمع او پل موندونکې دستګاه یې ورنه راوایسته.

سورج په زوته وویل: د سپي لورې. هېڅ مې ګومان نه کاوه.

جنرال وپوښت: چا درکړی و؟

سورج په رېږدېدلي غږ وویل: زبیدې.

eilia.org

سفیر پوښتنه وکړه: زبیده لا څوك ده؟

سورج بې له دې چې سفیر ته وروګوري، لکه له ځانه سره چې وګړېږي، وویل: انډیواله مې ده.

سفیر په ملنډو وویل: ارامونیه! چې داسې کارونو ته دې شوق کېږي؛ نو ولې ما ته نه وایې؟ په دې مردارخورو افغانانو کې دې څه لیدلي دي. دلته راشه چې ماسکویچې دربانديې ووهم، د سپي زو.

جنرال یې تر سورج لا سخت وپلټه؛ خو هېڅ یې ونه موندل.

په موټرو کې هم څه نه وو.

سفیر جنرال ته وویل: عسکري موټر دې چېرې دی؟

جنرال وویل: هغه خو د شپې د وزارت په پارك کې دروي.

ـ سبا مازدیګر به سړی له ماشین سره کور ته درولېږم. موټر به دې تر ماښامه نه لېږي. سړی به دې یونیفورم هم وپلټي.

جنرال وویل: بې غمه اوسه، زه داسې سست سړی نه یم. که د نورو سترګې دوې وي، زما څلور دي.

سفیر وویل: ستا د څلورو سترګو برکت و چې راکټونه یې درنه ونیول. سترګې یې څلور دي!؟

آغا وغرېد: ټول پلان مو د دې فاحشې له لاسه خراب شوی.

***

eilia.org

سبا سورج د زبیدې ټېلفون ته زنګ وواهه. ټېلفون بند و. د موسسې دفتر ته یې ورغی. چا ورته وویل چې سهار وختي یې ټېلفون کړی و، مور یې مریضه ده، پاکستان تـه یـې بیـایي. د یـوې هفتـې رخصـتي یـې اخیستې ده.

روغتون ته چې ورغی، جمیل یې وروغوښت. لینا تـه یـې وویـل: تـه یـوه شـېبه د باندې ووځه.

جمیل نه یې پوښتنه وکړه: د ورور کار دې څنګه شو؟

ــ یو څه تمه ورته شته، ګوندي راخلاص به شي.

ــ څنګه؟

ــ نه پوهېږم، هغه ستا ملګري د ایران له سفیر سره غږېدلی، وایي راخوشې به یې کي.

ــ په بدل کې یې درنه څه غواړي؟

ــ هېڅ، ما ته یې همدومره وویل چې ډاکتر سورج مې ملګری دی، د هغه په مـخ به دا کار وکړم.

د سورج رنګ وغوړېد. ویې ویل: ګوره چې بل چا ته د آغا خبره ونه کړې. خـدای دې ورسره ښه وکړي، له تا سره احسان کوي؛ خو که نور خلك خبر شي، بیـا سـل خبرې نورې په کې راباسي.

جمیل وویل: دا څه وایې ډاکتر صاحب؟ زه خو ستا او د آغا د احسان پوروړی یم. وایم بې غمه اوسه.

eilia.org

هغه چې ووت، سورج آغا ته زنګ وواهه، ورته ويـې

ويل: چورت مه وهه، سړی خورا پوخ دی. ان ما ته يې حـال ونـه وايـه. بـې غمـه اوسه چې ما ته يې ونه ويل، هېچا ته به يې نه وايي.

سورج پر اتمه ورځ بيا زبيدې ته ټېلفون وکړ، موبايل يې بند و. د موسسـې دفـتر ته يې ورغی. زبيدې دفتر ته خبر ورکړی و چې د مور مريضيـ يـې اوږده شـوې، مياشت به تېروي.

eilia.org

شيرين آغا شك كوي

دوه ورځې مخکې د کابل په ښهر نو کې د هندیانو په مېلمستون باندې ځانمرگی او وسله وال برید شوی و. اوه تنه په کې وژل شوي او لس دوولس تنه ټپیان وو. شیرین آغا ته د هند سفیر شکایت کړی و چې هسې زموږ ډاکتران ځاریږ؛ خو ترهگر مو پرې ایښي دي چې پر موږ باندې حملې وکړي. د سورج خبره یې ورته کړې وه چې په لاپتړ کې یې پل موندونکی پیدا شوی دی.

ده د کشفي وسایلو مسوول ورغوښتی و. له هغه یې پوښتنه کړې وه چې چا خو به د ده له اجازې پرته پل موندونکی یا د استراق سمع شیان ورنه نه وي اخیستي. هغه لنډ ورته ویلي وو چې نه.

د شیرین آغا چورت خراب و. پر میوند یې شك و. میوند دوه درې میاشتې پخوا لا ورته ویلي وو چې پر یوه هندي ډاکتر باندې مشکوك دی. خو بیا یې په دې اړه څه نه وو ویلي. که دا کار د میوند وي؛ نو پل موندونکی به یې له چا اخیستی وي؟ هغه خو له مدیریته پل موندونکی نه دی اخیستی؛ نو دا به څوك وي چې سورج ته یې لومه ایښې وه؟

له نورو ادارو یې هم معلومات وکړل، د زبیدې په نامه ایجنټ په هېڅ اداره کې چا نه پېژندله. نو هغې به پل موندونکی او د استراق سمع دستگاه له چا څخه اخیستې وي؟

دا کار به د چا وي؟ بیا یې میوند وروغوښت. ویې ویل: وه جان بیادر، ته لکه چې اوس هم په روسانو پسې یې؟

_ نه، دا خبره دې څنگه وکړه؟

eilia.org

ــ بېګاه نه بېجې مې د روسیې له سفارت سره ولیدې.

ــ چېرته؟

- د روسیې سفارت ته نژدې.

- ګوره مدیر صاحب! هلته خو یوازې د روسیې سفارت نه دی. لږ وړاندې قبلې خوا ته استقلال روغتون دی. هلته مې مریضان لرل. بیا که کوم څه وای؛ نو ګزارش خو به مې تا ته درکاوه.

ــ ګزارشونه دې هم چندان دقیق نه وي. وړمه ورځ د هندیانو په مېلمستون باندې حمله وشوه. هېڅ یې راپور نه و راکړی.

ــ ولې، ما خو وار په وار ګزارشونه درکړي دي. دا خو د منبع غلط راپور و چې ټول یې وغولولو. موږ ته یې ویلي وو چې د امریکا په سفارت به حمله کوي. زموږ ټوله توجه هغې خوا ته وه؛ خو دوی راغلل شهر نو ته په مېلمستون یې برید وکړ.

ــ جان بیادر، نو تا څنګه د داسې منبع په راپور باندې اعتماد کاوه؟

ــ بله لاره نه لرو. ته وایې چې طالبان به استخبارات نه لري؟ دوی په اول سر کې خپلو کسانو ته هره خبره رښتیا رښتیا کوي؛ نو موږ ته هم ټول راپورونه هماغسې دقیق رارسېږي؛ خو د حملې وخت چې رانږدې شي بیا خپلو نږدې ملګرو ته هم غلطه وینا کوي. دوی په هېڅا اعتبار نه کوي. خپله ځانمرګي ته ایله هغه وخت پته لګېږي چې د حملې وخت رارسېدلی چې د نشې پیچکارۍ ورته لګوي. لا د حملې ځای هم نه وي ورمالوم.

شیرین آغا سور اوښتی و، ویې ویل: زه کراچي وان نه یم.

eilia.org

میوند په سړه سینه وویل: ما نه دي ویلي چې تـه مسلکي نه یې. هسې مې ستا د پوښتنې ځواب درکړ.

ښه شېبه دواړه غلي وو، بیا شیرین آغا په پسته ژبه وویل: رښتیا یو وختې تا ویلي وو چې په کوم هندي ډاکتر باندې دې شك دی.

ــ څه یې کوې؟ هسې یو شك و. بیا خو تا راته وویل چې زموږ د کار ساحه نه ده. نن مې زړه وربانديې بد شو. بېچاره ګـان دلتـه د خـدمت د پـاره راغـلي دي. تـه وګوره په دې مېلمستون کې دا ټول ډاکتران وو چې تباه شول.

د میوند خبرو شیرین آغا لا چورتي کړ، له ځانه سره یې وویل: اوس بـه سـفیر تـه څه ځـواب ورکـړم. ورتـه څـه ووایـم چـې چـا د ډاکـتر سـورج پـه لایټـر کـې پـل موندونکی ایښی و؟ دا څوك دی چې هغه ځاري؟

***

eilia.org

تر جنرال خو ته ښه يې!

په «کابل ډيلي» روغتون کې ډاکتران په لوی دهلېز کې پر چوکيو ناست وو، چا ټلويزيون ته کتل، هندي ډاکترانو د شيدو چای سړپول، ډاکتر حميد لـه جميـل سره له نورو لرې گوښه کې ناست وو. جميل وويل: اعلانونو هم فايده ونه کړه.

له کړکۍ يې د باندې وکتل، په پارکينګ کې يوازې اوه اته موټرونـه ولاړ وو چـې دوه يې امبولانس وو. ويې ويل: پخوا به په پارکينګ کې ځای نه و، اوس يوازې د پرسونل موټرونه په کې ولاړ دي. نن مې ايله دوه ايکسرې ګانې اخيستې.

حميد وويل: داسې پروفيسران چې راسره وي نو همدا به مو د روغتون حال وي. دا دې دغه مياشت هم په پوره کېدو دی، لا مو د تېرې معاش نه دی اخيستی.

د رييس سکرټره راغله، ويې ويل: رييس صاحب غوښتي يئ.

ډاکتر سورج چابک پاځېد خو نور شواړ شواړ روان شول. رييس پوښتنه وکړه: څه وکړو چې کار و بار مو بېرته ښه شي؟

ډاکتر سورج وويل: بايد صحي کمپونه جوړ کړو، يوه ورځ يو ځای بله ورځ به بـل ځای خلك وړيا تداوي کړو چې داسې وکړو نو خلك به راسره اشـنا شي او نـور بـه پخپله راځي.

ده دعوا کوله چې دغه تجربه يې د هند په لويو روغتونونو کې زده کړې ده.

رييس ورسره ومنل چې هره جمعه دې صحي ټيم يوې خوا ته ولېږي. اوله جمعـه د بګرام وار و. سهار وختي دوه هنـدي او درې وطنـي ډاکـتران، دوه ترجمانـان، درملتون والا او څو نور د رسيپشن او اداري کارکوونکي له يـوه امبـولانس او دوه

eilia.org

ټونس موټرونو سره روان شول. د غلام علي په بازار

کې یې د ډکې ویالې تر څنګ د خپرولو (پنجه چنار) تر سیوري لاندې واړول. مېزونه او چوکۍ یې واوښلې، د معاینې د مېزونو شاوخوا یې سپینې درپردې ودرولې، اداري کسانو د کمپ شا وخوا ته لوی لوی بېنرونه ولګول:

وړیا درملنه د هندي پروفیسرانو له خوا

ستاسو روغتیا زموږ هیله

کابل ډیلي روغتون د وطنوالو ریښتینی خدمتګار

تر غرمې پورې جوپه جوپه مریضان راتلل. ډاکترانو به ځینو ته دوا او ډېرو ته د روغتون کارتونه ورکول چې تاسې بیا کابل ته راشئ چې معاینات درته وکړو. په کارتونو باندې د ((شل فیصده تخفیف)) عبارت په سره لیکه لیکل شوی و.

غرمې مهال د روغتون رییس په لکسیس موټر کې ورپسې د باډیګاردانو دوه لنډ کروزرونه او د پولیسو دوه شنه رېنجرونه راورسېدل. وسله وال باډیګاردان د سترګو په رپ کې ګوتې پر ماشې شاوخوا ته تیت شول. د رییس له موټره یو بل پکول په سر اوتو کړی سړی هم راکښته شو. رییس ډاکترانو ته وویل: دی د بګرام ولسوال دی.

ولسوال له ډاکترانو مننه وکړه چې د غریبانو مرستې ته ورغلي دي.

رییس ساعت ته وکتل، ویې ویل: غرمه ده، بار و بستره مو ټوله کړئ چې ډوډۍ ته لاړه شو.

مېزونه او چوکۍ په موټرو کې بار شول. ټولو موټرونو د صیاد په لوري کش ورکړ. رییس د صیاد د پله ښي لاس ته د سیند په غاړه کې لوی تخت کرایه کړ. هوټلي ته یې وویل چې د نفر په سر دې یو یو کیلو ماهي تیار کړي.

eilia.org

افغان پرسونل له رییس او باډیګارډانو پرته نور ټول

سم له واره اوبو ته ورخوشې شول. هندي ډاکتران بډ وهلې پایڅې او لوڅې پښې د سیند په څنډو کې د ګردو ډبرو پر سر په ګرځېدو شول. یو د بل لاس یې سره نیولی په ډېر احتیاط سره یې ګامونه اخیستل چې پر ډبرو ونه ښویېږي. تر زنګانه پورې رنې یخې اوبه، په اوبو کې واړه واړه کبان چې د ډبرو تر منځ کله یوې او کله بلې خوا ته چابك چابك روان وو. هندیانو کمیسونه راوایستل.

ډاکتر حمید له شا څخه کرار کرار هندیانو ته ورنژدې شو، یو دم یې په سورج باندې اوبه وشیندې. سورج پورته ټوپ کړ، لوړه چیغه یې کړه: اوه.

رییس د تخت له پاسه نارې کړې: ډاکتر حمیده! پام چې زاره یې ونه چوي.

افغان پرسونل ښه ډېر ورته وخندل.

سورج رییس ته وکتل، په لوړ اواز یې ورغږ کړل: په خدای قسم چې جنت دی جنت.

ولسوال رییس ته وویل: د استاد رباني په حکومت کې یو څو تنه عربان پغمان ته تللي وو، د استاد سیاف مېلمانه وو، هلته یې چې سمسور باغونه لیدلي وو، روانې رنې اوبه او قسم قسم مېوې یې لیدلې وې، هغوی هم دا خبره کړې وه چې یاره په قران کې چې جنت یاد شوی، بالاتشبیه همدا به وي.

د رییس په کړسه خندا د ولسوال پام هندي ډاکترانو ته واړاوه. یوه یې پر ښویو تېږو ښویېدلی و، بل له پاسه پرې اوبه شیندلې. هغه چې لویدلی و، د ولاړ سړي پښې ته یې لاس واچاوه، هغه په شڼ مخ په اوبو کې ولوېد.

رییس ورباندې غږ وکړ: ماهیان تیار دي، راځئ.

eilia.org

ټول د تخت خوا ته روان شول، د هندیانو له پتلونو څخه اوبه څڅېدې او دوی په ارتو ګامونو په لاره تلل.

د دسترخوان په سر رییس ولسوال ته ټونګه ورکړه چې دوی ته وګوره.

هندي ډاکتران د ماهیانو پـه لېشـو پسـې ګرځېـدل. نـورو خپلـې نیمایـې برخـې خوړلې وې؛ خو دوی لا په یوه ماهي کې نښتي وو.

رییس ورته کړه: دا ماهیان داسې خوړل کېږي. ما ته وګـورئ. بیـا یـې یـو مـاهي راواخیست، په ډوډۍ کې یې تاو کړ، غټه ګوله یې ترې جوړه کـړه، کـړس کـړس یې وژدویه او تېره یې کړه.

ولسوال وویـل: دا ماهیـان تـنکي دي، لېشـې مېشـې یـې ټـول پـه سره کولـو کـې پخېږي. بس خولې ته یې کړه او ویې ژدویه.

سورج وېرېدلي یوه ګوله همداسې خولې ته کړه. کرار کرار یې وژدویـه چـې تېـره یې کړه، لکه لویه توره چې یې کړې وي، سوکونه یې په هوا کې ورپول او د ((یس، یس)) نارې یې وکړې، وروسته یې وویل: په خدای قسم چې د جنت ماهیان دي، د جنت.

شنبه په روغتون کې له سلو نه زیات مریضان وکتل شول. اکثر مریضان د بګرام او د هغه د شاوخوا د کلیو خلك وو.

بله جمعه د چاراسیا وار و. سورج ریـیس تـه ویـلي وو چـې امبـولانس دې پـه ده پسې کور ته یې ورولېږي. سورج له خپل کوره د یو متر پـه انـدازه اوږد اوسـپنیز صندوق په امبولانس کې بار کړ. په صندوق بانـدې پـه سره رنـګ د سره صـلیب علامه وه.

eilia.org

د امبولانس موټروان وویل: زوی یې مړ کې، څه دې په کې اېښي دي چې دومره دروند دی؟

سورج وویل: ته خو یو قوتی «مارلبورو» سګرېټ راته واخله.

موټروان خپل جېبونه ولټول، ویې ویل: والله پیسې مې په کور کې رانه پاتې دي.

سورج یو شل ګون له جېبه راوایست. ویې ویل: هه دا واخله.

موټروان وویل: په دې باندې خو نه کېږي. په شپېته روپۍ یې قوتی دی.

سورج وویل: «پن» راوړه.

موټروان موسك شو او دوکان خوا ته روان شو.

په چار اسیا کې د دوی کمپ د ولسوالۍ په کلینیك کې و. دا وار دوی د مېلې اجازه نه لرله. چارواکو ورته ویلي وو چې لرې دې نه ځي. پولیسو کلینیك کلابند کړی و. ناروغان به یې اول پلټل او بیا به یې دوی ته ورپرېښودل. لس نیمې بجې د سورج موبایل وشرنګېد. دی له کوټې ووت. په کرار غږ یې وویل: زه نه شم دروتلای. شاوخوا پولیس ولاړ دي.... کوم دوکان ته؟ .... کلینیك ته مخامخ؟ له کړکۍ یې سر راپورته کړ. بیا یې وویل: هو ومې لیدل.... نه زه نه شم درتلی. ګوره د موټروان په لاس به یې درولېږم.

څو شېبې وروسته امبولانس له کلینیکه سل ګامه لرې، د یوه دوکان مخې ته ولاړ و. د موټر شا دوکان ته وه، مخه یې سړك ته. دوو کسانو دوه کارټنه د امو جوس موټر ته پورته کړل. له دې خوا یې اوسپنیز صندوق ورسره کوز کړ. موټروان ته یې یو زرګون ورکړ. امبولانس بېرته کلینیك ته راستون شو. ډاکتر سورج پر خپلو ټولو همکارانو او پولیسو باندې د امو جوس ووېشه.

eilia.org

د امبولانس موټړوان يې څنګ تـه ورغـی. پوښـتنه يې وکړه: په صندوق کې څه شی و؟ ډېر دروند و.

سورج يې لاس په لاس کې ونيو د دهلېز څنـډې تـه يـې کـړ. ويـې ويـل: جراحـي سامان و په کې.

دې سره يې موټړوان ته د سلو ډالرو نوټ ورکړ.

سورج وويل: د صندوق خبره به چا ته نه کوې. په درې سوه مې خـرڅ کـړ، سـل يې ستا، دوه سوه يې زما.

د موټړوان خوله جينګـه شـوه، ويـې ويـل: بـې غمـه اوسـه، وايـم د نارينـه وو راز پوشيده وي. ډالر يې مچ کړ او د واسکټ په بغل جېب کې يې امانت کېښود. د جېب زنځير يې کش کړ. د واسکټ له پاسه يې لاس پرې ورتېر کـړ. ډکـه خولـه نسوار يې واچاوه او د امبولانس خـوا تـه روان شـو. سـورج لا دوه ناروغـان نـه وو کتلي چې موټړوان ورته دوه قوتي مارلبورو سګرېټ راوړل، ويې ويل: هه باداره تـا سره «پن ــ من» ښه نه ښکاري.

لسمه ورځ سورج د کابل ټايمز اخبار پـه لاس د آغـا کـور تـه لاړ. غبـړه يـې ورتـه خلاصه کړه. آغا يې په غبږ کـې ټينـګ کـړ. پورتـه يـې کـړ، بېرتـه يـې پـه ځمکـه ودراوه.

آغا وويل: څه دې اورېدلي چې دومره خوشحاله يې؟

سورج د کابل ټايمز اول مخ ورښکاره کړ. په يوه لوی عکس کـې د چـورلکې ټـوټې ښکارېدې چې لمبې او لوګي ترې لټېـدل. لانـدې يـې پـه انـګليـسي ليکــلي وو: طالـبـان د امـريکايـي چـــورلکـې د ويـشتلو ادعا کوي.

eilia.org

سورج وویل: وګوره د نر بچو ته. دغه تېره جمعه مې راکتهونه وروړسول، پرون يې په چار اسيا کې هليکاپټر راوغورځـاوه. وايـم ډېر تکړه خلک دي.

دا وار آغا سورج په غېږ کې ټينګ کړ: مبارك دې وي، وايم د تا بلا دې په جنرال وګرځي. تر جنرال خو ته لا ښه يې.

eilia.org

زبيده په کور کې

دا دويمه مياشت وه چې زبيده په کور کې بنديوانه وه. اوله مياشت يې د رخصتۍ په پلمه تېره کړه؛ خو اوس ورونږو تنګه کړې وه. هره ورځ به يې ورنه پوښتنه کوله چې ولې وظيفې ته نه ځې؟

سيم کارت يې د موبايل د کمپنۍ له خوا بند شوی و. ميوند ورته ويلي وو چې ځو پورې ده ورته نه وي ويلي، دا دې نه له کوره وځي او نه دې چا ته زنګ ووهي. کور زبيدې ته د زندان غوندی و. دا ازاده روږدې شوې وه، ځو پورې چې مکتب و، خو مکتب ته به تله، د تنظيمي جګړو پر مهال کراچۍ ته کډه شوي وو، هلته هم ازاده ګرځېده. انګليش کورسونه وو، کلفټن و، سپاري پارك، د طارق روډ لوکسې مغازې وې او دا وه. د طالبانو بنديزونه يې هم نه وو ليدلي. د کرزي په وخت کې چې څنګه له کراچۍ راغلل، په موسسه کې يې کار وموند. تر مازديګره په دفتر کې او بيا چې به کور ته راغله، د ميکرويانو ماښامنی چکر به يې نه و قضا. خو اوس په کور کې بنديوانه وه. د سورج او شيرين آغا له وېرې يوه شېبه هم له کوره د باندې نه شوای وتلې. په کور کې يې انټرنټ نه درلود، د ټلويزيون کټل هم ورباندې غمېدلي وو؛ نو ورځ به يې د خاطراتو د کتابچو په لوستلو او د پخوانو البمونو په کتلو تېروله.

د اوړي اوږدې ورځې داسې وي چې څومره سترګې غړوې، لمر لا هماغسې لوړ ولاړ وي. په زبيدې باندې هره ورځ داسې وه، لکه سړی چې د اوړي ټوله ورځ د چا په انتظار تېره کړي. د اندېښنې له لاسه خوب نه ورته. زړه تنګی يوې خوا ته او د ورونږو پوښتنې ګروېږنې بلې خوا ته.

eilia.org

زبیدې یو مازدیګر میوند ته ټېلفون وکړ چې له
دې غمه یې خلاصه کړي. میوند ورته کیسه وکړه چې شیرین آغا تر اوسه پورې
درې وارې د هغوی دفتر ته تللی دی؛ خو څه یې لاس ته نه دي ورغلي. په
همکارانو کې هېچا د زبیدې کور نه و لیدلی. د موسسې موټروان همدومره ویلي
وو چې کله به د درېیم میکرویانو له مارکېټ سره ولاړه وه، کله پاس له پله سره.
کله بیا ان له شینوزاده کلینیکه موټر ته راختله. ما ته یې هېڅ درک نه شو
مالوم چې کور به یې په کوم ځای کې وي؟

شیرین آغا د دې ټېلفون ته هم ډېر زنګونه وهلي وو؛ خو میوند د وخته په
کمپنۍ کې د هغې سیم کارت بند کړی و. د دفتر په اسنادو کې د زبیدې د
ورونو نومونه، د کور ادرس او نور معلومات هم نه وو ثبت. د موسسې آمر ویلي
وو چې د دوی اصول داسې نه دي چې د کارکوونکو شخصي معلومات دې
وپوښتي.

شیرین آغا د دې پوښتنه هم کړې وه چې زبیدې له پاکستانه له کوم نمبره دفتر
ته زنګ وهلی و؛ خو د موسسې امر ویلي و چې زموږ ډیجیټل ټېلفون ته یې زنګ
وهلی و، نمبر یې نه و راغلی.

هغوی نه و خبر چې زبیدې دفتر ته د میوند له ټېلفونه زنګ وهلی و. د میوند
داسې ټېلفون و چې نمبر یې چا ته نه ورځي.

میوند چې زبیدې ته دغه ټوله کیسه وکړه، بیا یې بله پلمه ورته وښییله: «ورونو
ته دې وواېه چې زموږ موسسې د غوث زلمي د قران په چاپولو کې مرسته کړې
وه، زموږ رییس یې نیولی. که موږ په ګوتو ورشو، نیسي به مو.»

دې سره یې د ورونو خولې پټې شوې؛ خو د کور زندان یې باید لا زغملای وای.

eilia.org

میوند په بند کې

شیرین آغا بیا پر میوند شکي شوی و. میوند په دفتر کې نه و، د ریاست د ډیپو آمر ټېلفون کړی و چې میوند راولېږه. شیرین آغا پوښتنه کړې وه چې څه خبره ده. هغه ورته ویلي وو چې د پل موندونکي او د استراق سمع د وسیلې مصرف دې راته امضا کړي. شیرین آغا پوښتلی و چې کیسه څه ده. هغه ویلي وو چې له مورږ نه یې دغه شیان اخیستي وو؛ خو منبع یې افشا شوې ده، وسایل هم ورك شوي دي. اوس دې مصرف راته تېر کړي چې زما له جمعې وایستل شي.

شیرین آغا پر هماغه مازدیگر د هند سفیر ته زنگ وواهه د سورج پته یې ځنې واخیسته او بیا کابل ډیلي روغتون ته پسې ورغی.

سورج ته یې په روسي ژبه ځان ورمعرفي کړ: زه شیرین آغا یم.

سورج ورسره تر غاړې ووت، ویې ویل: سفیر صاحب راته زنګ وهلی و. ستا په باره کې یې راته وویل.

شیرین آغا ورته په خپل موبایل کې د میوند عکس ورښکاره کړ، پوښتنه یې ترې وکړه: دغه سړی پېژنې؟

سورج وویل: هو، دا خو مې اشنا دی. فرید نومېږي.

شیرین آغا وویل: بس همدغه سړي خراب کړی یې.

سورج پوښتنه وکړه: څنګه؟

ــ دی فرید نه دی، نوم یې میوند دی. ما سره په یوه دفتر کې کار کوي.

eilia.org

ـاوه خدایه! زه نو څنګه داسې احمق شوم؟ دی زما مریض و، ما ته یې وویل چې زه تاجر یم. زه یې خپل دوکان ته بوتلم. ما یې له دوکانه خپل موټر ته ټیرونه واخیستل.

شیرین آغا وویل: ده په روسیه کې د استخباراتو درسونه ویلي.

ــ په روسیه کې؟

ــ هو، زه په کادر و پرسونل ریاست کې ملګري لرم، د ده ذاتیه دوسیه مې کتلې ده، د ډاکټر نجیب په وخت کې یې څو میډالونه اخیستي دي، په دوو کلونو کې یې دوه فوق العاده رتبې ګټلې دي.

ــ دغسې ده چې دا ارامونی دومره پوخ دی.

شیرین آغا وویل: ما ته یې ان درې میاشتې مخکې ویلي وو چې په یوه هندي ډاکټر باندې مشکوک یم؛ خو ما ورته وویل چې زموږ وظیفه دا ده چې په آی اس آی باندې کار وکو.

ــ نو زه یې بیا څنګه څارلم؟

ــ پورته له ریاسته یې کار جوړ کړی.

سورج په رپاندو شونډو وویل: اوس به څنګه شي؟

شیرین آغا ورته وموسل: زه به یې کار ورسم کړم، ته مازې ورته ګوره.

میوند دفتر ته ننوت، کورتۍ یې د چوکۍ پر تکیې وځړوله. نکټایي یې سسته کړه، تر نکټایي لاندې یې د کمیس اوله تڼۍ خلاصه کړه. شیرین آغا ته یې وویل: دا څه حال دی؟ ما وې پروني باران به هوا ماته کړې وي؛ خو ګرمي لا هغسې په زور کې ده.

eilia.org

شـيرين آغـا پـه خنـدا سره وويـل: جـان بيـادر، لـه میکاییل نه تقویم ورك شوی. په عربي ملكونو كې پـه تـاريخ كـې چـا واوره نـه وه لیدلې، اوس په كې وربږي. دلتـه چـې پخـوا بـه دوه مـتره واوره کېـده، اوس نـه کېږي. اوس د کابل ژمی د جلال اباد ژمی وي.

میوند لستوڼي راونغاړل، د تشناب خوا ته روان شو، ويې ویل: زه به مخ لاس تـازه کړم.

شیرین آغا کرار پاڅېد، د کوټې ور يې بند کړ. د میوند له جېبه يـې دوه کارتونـه راوکښل، په بيړه يې خپل جېب ته واچول. ور يې بېرته پرانیست. د خپل مېز شـا ته پر چوکۍ کېناست.

میوند مازدیگر د بگرامیو خـوا تـه روان و. د اتمـې حـوزې مخـې تـه تلاشـۍ والا ودراوه. ده وویل: د امنیت موټر دی. عسکر په وویل: کارت دې راوښيیه.

میوند په جېبونو كې په كارت پسې وګرځېد؛ خو پيـدا يـې نـه كـړ. عسـكر ورتـه وموسل: ((از زېر ریش ما خر سوار تېر میشي؟))

میوند خپله تمانچه ورښکاره کړه: دا دی وګوره، دا مې تمانچه ده.

عسکر ورنه د تمانچې کارت وغوښت؛ خـو دغـه كـارت هـم ورسره نـه و. عسـكر خپل مشر ته ورغږ کړ: قوماندان صاحب! دلته راشه.

قوماندان موټر ته ځان راورساوه، عسکر ته يې وويل: سمه تلاشي به يې كړې.

ميوند ته يې مخ واړاوه: تمانچه دې راکه.

میوند له موټره کوز شو، ويې ويل: قوماندان صاحب، ګوره موږ او تاسـې سره هـم مسلکان يو. زه په ۰۱٦ رياست كې يم.

eilia.org

پولیس وویل: وروره بې اسنادو نه کېږي. هر څوك داسې دعوې کوي.

میوند خپل موبایل راوایست: دا دی زنګ ورته ووهه.

پولیس موبایل ځنې واخیست، جېب ته یې کړ.

نورو عسکرو ته یې وویل: موټر ته یې پورته کړئ. خپله د شنه رېنجر په مخکینې سیټ کې کېناست. د میوند موټر بل پولیس رهي کړ. دواړه موټرونه حوزې ته ننوتل.

دوه ورځې د حوزې آمر ورك و، په درېیمه چې راغی، هغه استعلام یې امضا کړ چې ۰۱٦ ریاست ته لیکل شوی و. ماسپښین یې ځواب راغی چې هو میوند زموږ سړی دی، د موټر نمبر پلېټ او د تمانچې نمبر یې هم ورته لیکلي وو. میوند خوشې شو. د حوزې امر ځنې بخښنه وغوښته، ویې ویل چې دی په حوزه کې نه و، که نه نو وختي به یې خوشی کړی و.

میوند چې سبا وظیفې ته لاړ، رییس وروغوښت، د کارتونو پوښتنه یې ځنې وکړه. ده وویل: نه پوهېږم چې چېرته رانه ورك شوي دي. په هغه ورځ هېڅ چېرې نه وم تللی، ټوله ورځ په دفتر کې وم.

رییس وویل: کارتونه دې چا د وزیر اکبرخان په پارك کې موندلي وو، اوس له عمومي رییس صاحب سره دي.

د میوند رنګ والوت. ده ته جوته وه چې که د امنیت والاو کارت ورك شي؛ نو لږ تر لږه تنزیل رتبه او شپږ میاشتې بند یې سزا ده، له وظیفې څخه د شړل کېدو خبره هم په کې وي. که یې کارت پیدا نه شي، تر هغو پورې به بند ګالي چې ریاست مطمین شي چې بل چا یې له کارته غلطه استفاده نه ده کړې.

eilia.org

میوند یې د تحقیق لپاره عمومي ریاست تـه یـووړ

او دې سره د شیرین آغا څېره وغوړېده.

شیرین آغا سورج ته ټېلفون وکړ چې اوس نو سرې سترګې ګرځـه، سـړي تـه مـې داسې ضربه ورکړې ده چې بېرته به په سد نه شي، حـاجي آغـا تـه هـم اطمینـان ورکه.

eilia.org

سورج غچ اخلي

سورج په دې باندې خورا ځورېده چې د زبيدې له لاسه يې رنګه بده شوې وه. هم خپل سفارت او هم روسانو ته بې پروا ښکاره شوی و. وروسته چې يې طياره ويشتونکي راکټونه په چاراسيا کې طالبانو ته ورسول، وضع يې ښه شوه، پريمانه پيسې يې واخيستې، شاباسي هم ورسره؛ خو د روسيې د سفير هغه له تحقيره ډك نظر يې نه هېرېده چې د ده په لايټر کې يې شيان پيدا کړي وو او ده ته يې برګ برګ کتلي وو.

په زبيدې پسې ډېر وګرځېد چې په موسسه کې د زبيدې پته ونه لګېده؛ نو د ميکرويانو په پلټلو يې پيل وکړ. هر مازديګر به يې د درېيم ميکرويان سړکونه ګز و پل کول. هسې يې هم کارونه سپك شوي وو، د دوی لوی هدف دا و چې طالبان د طيارو ضد راکټونه تر لاسه کړي او دا کار شوی و. سورج د څه مودې لپاره بې غمه و.

eilia.org

د زبیدې یوه شپه

په دې څو هفتو کې زبیدې ته میوند زنګ نه و وهلی. دې څو وارې ورته زنګ وواهه؛ خو د هغه ټېلفون کار نه کاوه.

زبیده به هره ورځ کړکۍ ته درېدله، د میکرویانو پر سړکونو روانو خلکو ته به یې کتل. یو مازدیګر یې د ګاونډۍ مېرمنې چادري راواخیسته، په چادرۍ کې له کوره ووته. هر څو ګامه وروسته به یې یو ځل شاوخوا ته کتل، خو هېڅ مشکوک کس یې ونه لید. دا له چادرۍ سره نابلده وه، په لاره به داسې تلله لکه په تیاره کې چې هر سپین شی درته اوبه ښکاري او غواړې چې ورنه ټوپ ووهې، دې هم له وړو ژورغالو لوی ټوپونه وهل. کرار کرار مارکېټ ته ورسېده، په مارکېټ کې یې آیسکریم وخوړ. یو ساعت وروسته بېرته کور ته راغله.

بله ورځ بیا ووته، دا ځل یې د لومړۍ ورځې هومره شاوخوا ته ډېر نه کتل. په درېیمه ورځ بیا روانه شوه. په مارکېټ کې یې مخ لوڅ کړ. شاوخوا یې وځارل، هېڅ شی ورته مشکوک ښکاره نه شو. څلورمه او پینځمه ورځ یې بیا همدا کار وکړ، هېڅ نه شو ورپېښ.

بله اونۍ بې چادري ووته. د الفتح لیسې له دېواله سره خرامانه روانه وه، هلکانو به پرزې ویشتلې او دا به موسېدله. چسپ کوبای پتلون او تر ملا پورې تنګ سپین بلوز یې د هلکانو نظر په ځان پسې ښکاوه. چنګه ملا، غوښن پتونونه چې ناز هم ورسره ملګری شي؛ نو د هلکانو پلار به هم ورته ټینګ نه شي.

زبیده لا مارکېټ ته نه وه رسېدلې چې د بي بي مهرو له خوا یو سرف موټر کرار کرار ورنژدې شو. چې د دې څنګ ته ورسېد، د موټروان له وره پرته د موټر نورې

eilia.org

دروازې يـو ځـای سره خلاصـې شـوې، پـه ملـکي دريشيو کې درې کسان مخـابرې پـه لاسـونو کـې کښـته شـول، دې تـه ورنـژدې شـــول. يــــوه يــې ووېل: مورږ د ميوند انډيوالان يو. ته يې غوښتې يې.

دې ته يې د فکر کولو موقع هم ورنه کړه، اوچت يې مـوټر تـه وخېژولـه. زبيـدې غوښتل چې څه ووايي، خو څنګ ته ناست سړي يې په خوله باندې پلـن رابړټېـپ ولګاوه. موټر د هوايي ډګر په لوري چابك روان شو. زبيدې رابړټېپ ته لاس وروړ چې راويې شکوي، خو سړيو ټينګه کړه او لاسونه يې هـم وروتـړل. مـوټر د هـوايي ډګر له چوکه په اويا متره سړك د خيرخانې لارې ته ورسيخ شو. د سړك د غـاړې کورونه په بېړه د موټر له څنګه تېرېدل. موټر د سترګو په رپ کې د پروژۀ جديد په لارې برابر شو. موټر په يوه کوڅه کې وګرځېد، د يوه څلور منزله کـور پـه وره چې مخې ته يې وسـله وال پـيره دار ناسـت و، ورننـوت. لـه ګـراج څخـه لانـدې تکاوۍ ته لاره تللې وه. يو سړی مخکې شو، دوو نورو د زبيدې لـه مټـو نيـولي دا يې د تکاوۍ خوا ته روانه کړه. د تعمير لاندې لويه تکاوي وه؛ خو داسـې تکـاوي چې تر ډېرو کورونو ښکلې، ښه رنګ و روغن، ترکي ګلداره غالۍ په کې وېړې، په چت پورې درې دانې کريستالي قنديلونـه پـه يـوه ليکـه ځړېـدلي. زبيـده يـې د سالون په کونج کې وره ته مخامخ، په بخملي توشکې باندې کېنوله.

زبيده لا په چورت کې ډوبه وه چې د سورج تور مخ يې مخې ته ودرېد. د زبيدې غونې وتښتېدې؛ خو ځان يې ناګاره واچاوه.

سورج د زبيدې له خولې څخه رابړټېپ وشکاوه، د مور د صحت پوښتنه يې ځنې وکړه.

زبيدې هېڅ ونه ويل. د تکاوۍ نريو درېڅو خوا ته يې وکتل چې د کوڅې خوا تـه وې، د باندې هوا تياره شوې وه.

eilia.org

زبیدې له بل سړي پوښتنه وکړه: ما سره مو څه کار دی؟

سورج د زبیدې لاسونه هم خلاص کړل. هغې خپل مړوندونه په ګوتو باندې وسولول.

هغه سړي چې دې ته یې ویلي وو چې میوند غوښتې یې، وویل: وار مه خطا کوه، میوند به راشي.

زبیدې کړکۍ ته وروکتل، ویې ویل: کوم میوند؟ زه خو میوند نه پېژنم.

کړس شو، سورج ټینګه څپېړه ورکړه، ویې ویل: هغه لایتر چې یې درکړی و، هغه میوند یادوم.

د زبیدې له سترګو اوښکې روانې شوې.

سړي ورته وویل: ژړا به ګټه نه کوي، ګومان کوم چې شپه به دې همدلته وي.

زبیدې دې خوا ها خوا وکتل، د وره خوا ته یې منډه کړه. سورج او هغه بل سړی له ځایه ونه خوځېدل، له هماغه ځایه یې زبیدې ته یې کتل؟

زبیدې ور ټېله کړ، بند و. په دواړو لاسونو باندې یې د وره په ډبولو بنا وکړه؛ خو ګټه یې ونه کړه. د هغې زاریو کار ونه کړ، چا یې د ژړا پروا هم ونه کړه. ناچاره په یوه کونج کې غلې کېناسته. سر یې پر زنګانه کېښود او لاسونه یې تر زنګنو راچاپېر کړل، ښایسته ډېر یې وژړل، اخر یې ژړا کراره شوه، خو لا یې هم د سلګیو اواز اورېدل کېده.

eilia.org

ور خلاص شو. زبیدې پورته وکتل. سازیان وو. کاسیو او طبله یې له ځانه سره راوړي وو. ساز چې سور شو، پکول په سر خېټور سړی په سپین خت پرتوګ کې، څنګ ته یې شیرین آغا، ورپسې دوه باډیګارډان په دروازې راننوتل.

خېټور مخامخ زبیدې خوا ته ورغی. په دوو پښو ورته کېناست، په ویښتو کې یې ګوتې تېرې کړې. زبیدې سر یوې خوا ته کوږ کړ، په چپ لاس باندې یې د خېټور لاس پورې وواهه. خېټور په ګوتو باندې د زبیدې زنه ټینګه کړه، نېغ یې سترګو ته وروکتل، ویې ویل: دریغه چې دا ښکلې سترګې دې په ژړا خرابې کړې دي.

زبیدې بېرته سر پر زنګانه کېښود. خېټور یې بیا ویښتو ته لاس وغځاوه. زبیدې سر راپورته کړ، په سرو سترګو یې سورج ته وکتل. سورج خېټور ته د ((مه)) په مانا سر وښوراوه.

خېټور پاڅېد، پینځه توشکې ها خوا د کوټې بل کونج ته تېر شو. سازیانو ته مخامخ کېناست. سندرغاړي یو څو سندرې وویلې. ډوډۍ راغله. سورج د خېټور څنګ ته کېناست او شیرین آغا د سورج خوا ته، نورو هم چا د دسترخوان یوې او چا بلې خوا ته پلتۍ ووهلې. زبیدې ته په جلا مجمع کې قابلي، سلاد، فرني، سور کړی چرګ، په یوه قاب کې انګور او د پیپسي اوسپنیز قوتی مخې ته کېښودل شول.

خېټور د ویسکي د بوتل سر خلاص کړ، اته ګېلاسونه یې تر نیمایي لږ کم ډک کړل. سورج نهم ګېلاس زبیدې ته یووړ، ویې ویل: راځه چې تېر یادونه سره تازه کړو.

زبیدې ورته وکتل، هېڅ یې ونه ویل.

eilia.org

سورج ګېلاس ورته کېښـود، خپلـه بېرتـه د خپټـور

څنګ ته ورغی.

زبيدې غلې د توشکې څنډه پورته کړه، خپل ګېلاس يې د توشکې لاندې تش کړ. هغې ډېره لږه ډوډۍ وخوړه؛ خو پيپسي يې تر اخري څاڅکي پـورې وڅښـله. بيـا يې هره ګړۍ پر مخامخ دېوال ځړېدلي ساعت ته کتل. پاو باندې يو ساعت تېـر شو، ايله چې نورو خپله ډوډۍ خلاصه کړه.

خپټور له نورو سره دوه بوتله تش کړل. دسترخوان چې ټول شو، ساز چـالان شـو. په دويمه سندره کې خپټور خپل باډيګارډ ته وويل: پاڅه د سپي زويه، شراب خو دې وڅښل، اوس يې مجرايي ورکه کنه. په سازي باندې يې غږ وکړ: ((پـردهٔ اول ورته ونيسه))

زبيدې هره شېبه خپلې سترګې موښلې، سر يې دې خوا ها خـوا کړېـده؛ خـو دې به بېرته تکيه کاوه.

باډيګارډ د سندرې تر پايه پورې وګډېـد، هغـه چـې کېناسـت، بـل باډيګـارډ يـې راپاڅاوه، هر يو چې به کېناست، خپل عوضي به يې جګاوه. شيرين آغا چې خپـل وار تېر کړ، زبيده يې راپورته کړه. هغې نې و نو وکـړه؛ خـو خپټـور پخپلـه ورسره پاڅېد. زبيده يې تر لاسه ونيوه، دې خوا ها خوا يې تـاوه راتـاوه کـړه. زبيـده دې خوا ها خوا کږه وږه شوه، لاسونه يې په هوا کې داسې خوځېـدل، لکـه بـې ارادې چې پخپله حرکت وکړي. بيا لکه صوفي چې په سماع کې جذباتي شي، ځـای پـر ځای ولوېده؛ خو فرق يې دا و چې دا بې غږ و غوږه ولوېده، کړيکه يې ونه کړه.

چې په سد شوه، په هغه لوی سالون کې نه وه. درې په څلورو مترو کې کوټه وه، دا د کوټې په بر سر کې د خوب پـر دوه نفـري پالنـګ پرتـه وه، مخـې تـه يـې د سينګار مېز و. بدن يې خوږېده. پر ټېکونو يـې درد و. کمپلـه يـې لـه ځانـه لـرې

eilia.org

کړه، که ګوري چې لوڅه پوڅه ده. په کـالیو پسـې یې سترګې وغړولې، څنګ ته یې پراته وو.

ور خلاص شــو، شــیرین آغــا راښکاره شـو. زبــیدې ځان په کمپله کې پټ کړ.

شیرین آغا ورته وویل: کالي دې واغونده بیا د باندې راشـه، زه بـه ټیکسيـ درتـه ونیسم.

دا یې وویل او له کوټې ووت.

زبیدې تندی وسولاوه، ورو ورو راپاڅېـده، کـالي یـې واغوسـتل. بېرتـه پـر تخـت کېناسته، سر یې ټیټ شو، مخ یې په دواړو لاسونو کې ونیو.

شیرین آغا غږ وکړ: راووځه نو څه کوې؟

ووته، دا په لاره کراره روانه وه، داسې یې لنډ لنـډ ګامونـه اخیسـتل، لکـه مـلا او پښې چې یې وخوږېږي. له کوره چې ووتل، د وره مخې ته سپینه سراچه ولاړه وه. شــیرین آغــا مــوټروان تــه دوه ســلګونونه ونیــول، ورتــه ویــې ویــل: دا ســیاه سره میکرویانو ته ورسوه.

زبیده د ۱۶ام بلاك د دویمې زینې مخې ته کوزه شوه. په مـدار مـدار پـه دهلېـز ورننوته. په چپ لاس یې کټاره ټینګه کړه، کرار کرار په پوړیو وختلـه. دویـم پـوړ ته چې ورسېده، له کښته زینو د پښو ښکالو راغـی خـو دې شـا تـه ونـه کتـل. د شپږم پوړ د مخامخ کور پر زنګ یې ګوته ټینګه کړه. داسې یې احساس کـړ چـې څوک په لاندې زینه کې ولاړ دي، شا ته یې وکتل خو څـوک نـه و. بیـا یـې د چـا ښکالو واورېد چې وار په وار سره تتېده.

زبیدې په کور کې وویل چې امنیت والاو د غوث زلمي د قضیې په حساب نیولې وه، تر سهاره یې ځنې تحقیق وکړ، دا بې ګناهه وه، نو سـهار یـې بېرتـه راخوشـې

eilia.org

کړه. پخپله د خوب کوټې ته ولاړه. د تېرې شپې یادونو ځوروله. د شیرین آغا خبرې یې وریادې شوې چې د ډوډۍ په وخت کې یې خېټور قوماندان سره خبرې کولې. هغه نېشه و، په دومره اوچت غږ یې خبرې کولې چې زبیدې صفا اورېدلې. شیرین آغا خېټور ته ویل: ((جان بیادر، میوند ته مې داسې لومه کېښوده چې اروا یې هم راباندې نه شوه شکې.))

په لوړ اواز یې وخندل، بیا یې وویل: ((ما یې کارتونه پټ کړل، بیا مې یوه خپلوان ته زر روپۍ ورکړې چې دا عمومي ریاست ته یوسه، هلته ووایه چې د وزیر اکبر خان په پارك کې مې یو نېشه سړی ولید، پر چوکۍ ناست و، سندره یې ویله، بیا راپاڅېد په چمن کې یې نڅا پیل کړه، په ځمکه رغړېده، نارې یې کولې، خلکو ته یې کنځلې کولې. بیا دغسې کوږ وږ روان شو، له پارکه ووت. زه لاړم په چمن کې کېناستم، هلته مې دغه کارتونه وموندل.))

بیا یې په زوره وخندل. د خېټور په ورانه یې په څپېړه وواهه. هغه هم ورسره وخندل. سورج ورته د شاباسۍ په دود غټه ګوته پورته کړه. شیرین آغا وویل: ((اوس دې تحقیق ته ټینګ شي چې د مور شیدې یې د خولې نه ونه باسې کله به یې پرېږدي. دغه ارامونی ډېر پورته پورته غورځېده، آمر یې زه وم؛ خو سر و کار یې د رییس سره و. زما چوکۍ ته یې سودا وه، وایم والله که یې رانه واخلې.))

زبیده تر مازدیګره کله ویښه کله ویده په همدې چورت کې وه چې څه وکړي.

ماښام ناوخته یې ورونه له دوکانه راغلي وو چې د وره زنګ وشرنګېده. ورور یې وره ته نژدې و، ور یې پرانیست، هېڅوك نه وو. یوازې د عکاسخانو کاغذي پاکټ د وره له چوکاټ سره پروت و. له لاندې د کوم چا د ګامونو اواز راته چې منډې وهي. دی په بېړه تر دربم پوړه کښته شو؛ خو له کړکۍ یې ولیدل چې

eilia.org

سړی له زینې سرك تـه راووت، د سـپینې سراچـې

شاتنې سیټ ته یې ځان واچاوه او سراچـه پـه تېـزۍ سره روانـه شـوه. دی بېرتـه راوګرځېد، د وره له څنګه یې پاکټ پورته کړ. ور یې بند کړ. په تلو تلـو کـې یـې عکسونه ترې راوایستل. په سر کې یې د خور نیم بربنډ عکس و، دویم عکس هم همدا شی و، ورپسې درې څلور نور هم عین شی و؛ خـو لـه مختلفـو زاویـو څخـه اخیستل شوي وو.

کوټې ته چې راورسېد، ستمی یې خوت. زبیدې ته یې په تریو تندي وکتـل. ټولـو ده وکتل؛ خو چا څه ونه ویل. هغه خپـل مشرـ ورور تـه د ښـي لاس پینځـه شـپږ قطعې عکسونه ورکړل، له چپ لاسه یې چې بل عکس راپورتـه کـړ، د عکـس پـه لیدو یې یو دم سترګې پټې کړې، ځای په ځای کېناست. مشر ورور یې د سترګو په رپ کې د هغه له لاسه پاتې عکسونه راواخیستل. په عکس کې زبیـده لوڅـه لغړه پرته وه.

eilia.org

خیبر په لغمان کې

دوه تنه فرانسوي ژورنالیستان او د هغوی ترجمان په لغمان کې تښتول شوي وو. څو میاشتې کېدې چې دربواړه یرغمل وو.

«طالبان وایي دوی له موږ سره دي. هغوی تېره میاشت د فرانسې سفارت ته یو فلم وراستولی و. په فلم کې فرانسویان په یوه کوټه کې له دېواله سره پر بالښتونو ناست دي، مخې ته یې د مېز پر ځای اوسپنیز بکس او د بکس پر سر میکروفون ایښی دی، دوی مخامخ کامرې ته ګوري او وایي: ((نن د ۲۰۱۰ ام کال د سپټمبر پینځمه ده، موږ روغ او ژوندي یو، زموږ د تښتوونکو غوښتنه ومنئ، موږ سره مرسته وکړئ، د فرانسې ولسمشر ته زموږ پیغام ورسوئ، هیله کوو موږ له دې ځایه وژغورئ، دوی ډېر ظالم خلک دي موږ به ووژني))

بله ورځ د فرانسې سفارت ته له ثریا ټېلفون څخه زنګ ورغلی و. هماغه خلك وو، ویل یې: خپل وګړي خو مو ولیدل، اوس نو زموږ د غوښتنو په باب څه وایئ؟

د سفارت کسانو ورته ویلي وو: موږ ډاډه نه یو چې زموږ وګړي په رښتیا ژوندي دي که نه؟

طالبانو ځواب ورکړی و: دوی خو په ویډیو کې نېټه یاده کړې ده.

سفارت والا ویلي وو: موږ ته ستاسې تکتیکونه رامعلوم دي، هغه بریتانوی چې مو نیولی و، په ویډیو کې یې د اګست شلمه یادوله، خو تاسو ان په جولای کې وژلی و. کېدای شي، دغه فلم مو پخوا ډك کړی وي او هسې مو په دوی باندې دغه تاریخ یاد کړی وي.

eilia.org

سپوږمکۍ د ثریا ټېلفون د استعمال ځای د لغمان
په الیشنګ ولسوالۍ کې د کلا نجیل کلی ښیلی و.

بله اوونۍ بله ویډیو سفارت ته وررسېدلې و. پـه دې کـې بیـا فرانسـوي خبریـال وایي: ((نن د ۲۰۱۰ کال د سپټمبر لسمه ده. بېګاه مې په خبرونو کې واورېدل چې سږ کال د احمدشاه مسعود تلین د نورو کلونو برخلاف پـه نسـبتاً عـادي غونـډه کې ولمانځل شو، دا ځل ولسمشر کرزی ورته نه و ورغلی...))

بله ورځ له بل ثریا ټېلفون څخه سفارت ته زنګ ورغی، سپوږمکۍ یې ځای معلوم کړ، دا وار د دولت شاه ولسوالۍ ډوکران کلی و. پـه دې کـلي کـې د امریکایـانو بېز هم شته. ټېلفون له داسې ځایه شوی و چې بېز ته بیخي نژدې دی.»

رییس خیبر ته دغه معلومات ورکړل، بیا یې ورتـه وویـل: دغـه پـروژه مـې تـا تـه دروسپارله.

خیبر سهار پینځه بجې د مهترلام خوا ته روان شو. نیم ساعت وروسته په ماهیپر کې و. دوه میاشتې مخکې هم پر هم دې لار تللی و. په دې ورځو کـې د ورېښـم په تنګي او په سرخکانو کې د طالبانو حملې زیـاتې شـوې وې. دوی اکـثراً هغـه ټانکرونه چې امریکایانو ته تېل رسوي، په راکټ ولي یا د سړك په غاړه یـې دروي او اور ورته اچوي. دوی معمولاً د نهو او درېو بجو ترمنځ بریدونه کوي، ځکه چې دوه نیم درې ساعته ورته په کار وي چې له خپلـو ځـالو تـر سـړکه راورسـېږي او همدغومره وخت یې بېرته ورتګ غواړي. ها بله میاشت کـې د فـوزیې کـوفي پـه موټرو ورپېښ شوي وو. طالبان راغلي وو چې ټانکرونه وولي، خو لیدلي یې وو چې د جلال اباد له خوا لوکس موټر له تعقیبي موټرو او باډیګـارډانو سره راروان دی. دوی به ګومان کړی و چې کوم لوی چارواکی یې په لاس ورغلی دی، نو برید یـې ورباندې کړی و.

eilia.org

تېر ځل چې خيبر له هغې خوا راته، په ماهيپر کې د تونل په منځ کې يو باري موټر چپه شوی و. د غرمې له دوولسو بجو د ماښام تر شپږو بجو پورې لاره بنده وه، بيا له کابله کرېن ورغی او موټر يې راپورته کړ. دا ځل هم د خيبر مخې ته ډېرې لارۍ ورغلې، خو د ده دعا بـه قبولـه شـوې وه چې لاره نه وه بنده.

خيبر په سروبيو کې چای وڅښل، د موټر ټيرونه يې لـه نظـره تېـر کـړل، شـاتني ټېرونه لږ پيت شوي وو. د هوټل مخې ته ولاړ پنچرمين تـه يـې وويـل: دا ټيرونـه خو څلوېښت کړه. هغه ماشين چالان کړ، ټيرونو ته يـې هـوا ورکـړه. خيـبر چټـك روان شو. د سرخکانو په لاره کې د پوليسو د قطعې له مخې پـه چټکـۍ سره تېـر شو، لس دقيقې نور مزل يې وکړ، له اکسلېټره يـې پښـه لـرې کـړه. مـوټر سـوکه سوکه ورو شـو. دوه مياشـتې مخکـې چـې جـلال ابـاد تـه روان و، لـږ وړانـدې د خيروخېلو په سيمه کې يو پول نړېدلی و. په څو شېبو کې پله ته ورسېد، موټر يې نور هم کرار کړ. د پول نيمايي برخه لا هماغسې ويجاړه وه. ده مـوټر ودراوه. لـه هغې خوا راروان څلور موټرونه چې تېر شول، بيا يې حرکت وکړ. د پلـه پـر روغـه برخه چې تېرېده، لاندې يې وکتل، بيا يوه سره کورولا لاندې خطا شوې وه، مـوټر شپږ اووه متره لاندې په خوړ کې سر په څېرې ولاړ و، اوږې يې ماتې وې، يو مخ پرېس شوی و. د موټر څنگ ته ځمکه په وينو سره وه، داسې ښکارېدل چې پېښه به همدا تېره ورځ يا تېره شپه شوې وي. تېر ځل چې خيبر له دې ځايـه تېرېـده، هاغه مهال هم کوم نابلده موټروان نه موټر کښته لويدلی و، له پينځو کسـانو نـه يو هم نه و بچ شوی.

خيبر چې لغمان ته ورسېد، د اډې موټروانـانو د سـهار ناشـتا کولـه. خيـبر خپلـه سپينه کورولا د جلال اباد په اډه کې په نمبر ودراوه. خپله د اډې د سـماوار پـه

eilia.org

چوتره کې کېناست، د شنو چایو چاینکه یې مخې

ته کېښوده او د شاوخوا په تماشا لگیا شو. په اډه کې یو تش ډاینا باري موټر هم ولاړ و. موټروان یې لاس تر زنه جلو ته ناست و. لکه ډېر جالب شی چې یې لیدلی وي، هماغه یوې نقطې ته یې سترگې ښخې کړې وې. خیبر د گېلاس وروستی غوړپ تېر کړ، په ډاینا والا باندې یې غږ وکړ: استاده! راشه چې یو پیاله چای دربانديې وڅښم.

هغه لویه ساه واخیسته، له موټره کښته شو، پکول خولۍ یې له سره ایسته کړه، په ببرو ویښتو کې یې گوتې تېرې کړې، سر یې وگراوه. پکول یې بېرته په سر کړ. سر یې لږ ټیټ کړ، ښي لاس ته کوږ شو او نسوار یې تو کړ.

هغه لا چوترې ته نه و رسېدلی چې خیبر ورته پیاله ډکه کړه.

خیبر د کار و بار پوښتنه ځنې وکړه. گلاب له بخته گیله من و. ویل یې ټوله ورځ د الیشنگ په اډه کې تېروم. کله بار پیدا شي، کله نه. نن دې خوا ته راغلم، خو دلته هم بخت راسره یاري نه کوي.

خیبر ورته وویل: پخوا مې د کابل جلال اباد په لین کې گېر واهه، خو اوس ماهیپر کې بیروبار ډېر وي، په تنگۍ کې بیا وخت نا وخته طالبان راکوزېږي، که سړی د امریکایانو له ټانکرونو سره برابر شي، نو له خپل سره دې تېر شي. له وچو سره لانده هم سوځېږي. ها بله ورځ د ماهیپر په تونل کې د ملي اردو موټر چپه شوی و، پوره اته ساعته ورته ولاړ وو، ایله چې لاره خوشې شوه، نو راغلم دې خوا ته، ما وې د لغمان ــ جلال اباد په لین کې به پېره ووهم.

گلاب سر وښوراوه: مړه! دلته بیا د سپرلیو خوند چنداني نه وي. لمبر به دې زر نه رسېږي.

eilia.org

خیبر وویل: که جلال اباد ته بار پیدا شي، نو یوبه یې سې؟

ګلاب لکه نغده سودا چې یې کړې وي، شونډې یې وغوړېدې، ویې ویل: څنګه به یې نه وړمه. څه جلال اباد، څه الیشنګ. ما ته یې پیسې په کار دي.

د غرمې تر ډوډۍ وروسته، خیبر په اډه کې شل پینځه ویشت سپك کارټنونه امبار کړي وو. ګلاب ته یې ټېلفون وکړ: که نور بار نه لرې، نو دلته راشه، جلال اباد ته مې یو بار درته پیدا کړی.

ګلاب په څو شېبو کې ورورسېد، په منډه یې کارټنونه خپل موټر ته پورته کړل. خیبر ورته ادرس ورکړ چې په جلال اباد کې به د مخابراتو چوك سره د ګل نبي دوکان ته ورځې. کرایه به دې هماغلته ځنې واخلې. سړی اباد دی، کرایه دې ډبله وغواړه.

خیبر تر جمعې پورې څو وارې ګلاب ته سپك بارونه په غوړه کرایه پیدا کړل. پخپله یې له جلال اباده ورته یو څه چای او ګوړه راوړل. یو ځل یې ورته نوې ګنډلې جامې له واسکټ او څپلیو سره سوغات ورکړل.

د جمعې تر لمانځه وروسته، ګلاب اډې راغی، خیبر ته یې وویل: مړه! زما خو دوه کورونه دي، شپږ اولادونه مې د یوې ښځې دي، پینځه یې د بلې. چې یوې ته اوړه اخلم، د بلې کره غوړي خلاصه شي چې د غوړو پیسې پیدا کړم، بیا د اولادونو کالي زاړه شي. د چا بوټ نه وي د چا خولۍ. یاره سخت سرګردانه یم، ډوډۍ مخکې ده زه ورپسې. ولله خدای دې تا سره هم ښه وکړي، په سختو ورځو کې دې راسره لاس وکړ.

خیبر وویل: دا څه وایې؟ ما نو څه درسره کړي دي چې ته یې یادوې؟

eilia.org

ګلاب د ده پر اوږه لاس کېښود، ویې ویل: ولې هغه بارونه چې دې راته پیدا کړل، هغه کم شی و؟ زموږ یو کلیوال دی، هغه هم څو پیرې دغسې ډبلې کرایې راکړې دي.

خیبر وویل: دا د قسمت کار دی، هر سړی یې له خپل تندي خوري. هسې خدای درته یو څوك سبب ګرځوي. هغه کلیوال دې دوکان موکان لري که څنګه؟

ـ نه، بار د بل چا و، ده زه ورسره مخامخ کړم.

خیبر د چایو پیاله پورته کړه، د پیالې ګل ته یې سترګې ونیوې، ویې ویل: ها بله ورځ له جلال آباده خالي راتلم، په لاره کې دوو ږیرورو ودرولم. اوزبین ته تلل. داسې یو ځای ته یې بوتلم چې ما وې سړیه لاړې، د طالبانو مرکز و. خو کرایه یې دوچنده راکړه، رخصت یې کړم.

ګلاب غلی و، بیا بې له دې چې خیبر ورنه پوښتنه وکړي، خبره یې له سره شروع کړه: خبره دې تا سره وي.

غلی شو. دې خوا ها خوا ته یې وکتل، بیا یې په کرار غږ وویل: سړی په طالبانو کې دی. څو وارې یې د مرمیو صندوقونه راباندې وړي دي.

خیبر د چایو له پیالې یو غړپ وکړ، په سړه سینه یې وویل: څه یې کوې، موږ او تاسې خپله غریبي کوو، که څوك مرمۍ راباندې وړي، که ګلونه.

خیبر له جیبه ګولۍ راوایستې. یوه دانه یې په خوله کې واچوله. ګلاب پوښتنه وکړه: مړه! دا د څه شي ګولۍ دي؟ له رنګه خو مریض نه ښکارې.

eilia.org

خیبر د هغه غوږ ته خوله ورنژدې کړه: له تا به یې

څه پټوم، دا د مردانه طاقت دوایي ده. زه یو څه کمزوری یم، هره شپه چې کور ته ځم، نو بیا یوه دانه ګولۍ اچوم.

ګلاب پوښتنه وکړه: څنګه ګټه کوي که نه؟

-پوهېږې، یو انډیوال مې ډاکتر دی، داسې دوایي یې راکړې ده چې وایم مړی ژوندی کوي.

ګلاب د خیبر غوږ ته خوله ورنژدې کړه، له خولې یې د اوږې بوی لټېده، په کرار غږ یې وویل: انډیواله زما خوند هم ولله که وي.

ګلاب خپله خبره وغځوله: زما خو نو تا ته معلومه ده چې دوه دي. که تاوان نه کوي، نو یو دوه دانې ما له هم راکړه.

خیبر د ګولیو پوره پاکټ مخې ته ورواچاوه، ویې ویل: وایم بالکل تاوان نه لري، بې غمه یې خوره. خو هر وخت نه، هره شپه چې دې ورته نیت و، بس له کاره یو ساعت مخکې یوه ګولۍ واچوه بیا یې خوند وګوره.

سبا چې خیبر اډې ته راورسېد، لا له موټره نه و کوز شوی چې ګلاب ځان ورته راورساوه، په خندا یې ورته وویل: یاره منم دې، داسې شی دې راکړی و چې له سره یې ځوان کړمه. ولله چې ان په نیمه شپه کې مې درله دعا کړې ده.

خیبر ورته کړه: که وزګار یې راځه موټر کې راسره کېنه چې یوه خبره درته کوم.

ګلاب موټر ته وروخوت.

eilia.org

خیبر د موټر ښیښې پورته کړې، ویې ویل:
انډیواله چورت مې خراب دی، زموږ یو خپلوان دی، فرانسویانو سره ترجمان و، طالبانو له فرانسویانو سره یو ځای نیولی دی، دا یې درېیمه میاشت ده چې مړی ژوندی یې ورك دی.

ګلاب په بیړه وویل: اې، هغه خو یې زموږ په ولسوالۍ کې نیولي وو.

ــ دا څه وایې؟

ــ قسم دی. څو شپې بیخي زموږ په خپل کلي کې وو.

خیبر وویل: ها بله ورځ تا راته وویل چې یو ملګری دې په طالبانو کې دی، څنګه د دغه سړي پوښتنه به ترې ونه کړې؟

ګلاب چونډۍ نسوار خولې ته واچول ویې ویل: ولې نه، مړه! ماښام چې کور لـه لاړم، درك به یې درله ولګوم.

خیبر وویل: ګوره دا د نن پیسې دې زه درکوم، تـه همدا اوس لاړ شـه. د ثـواب کار دی. بېچاره، دوه میاشتې یې له واده کېږي، مور یې نژدې ده چې پـه ژړاوو ځان مړ کي.

ګلاب وویل: مړه! د پیسو غم یې مه کوه، ته خو مې یار یې کنه.

خیبر یې خبره ونیوه: نه، داسې نـه کېـږي، تـه لـه کـار و غریبـۍ پـاتې کېـږي، اولادونه دې ډوډۍ غواړي، هه واخله دغه پیسې درواخله. کـه سـړی پیـدا شي، والله چې ښه ډېله شیریني به واخلې. پوهېږې، پلار یې ډېـرې پیسـې ورتـه منلـې دي.

ګلاب د کــلدارو دوه زرګــونونه په جیب کې کېښودل او له موټره کښته شو.

eilia.org

خيبرورباندې غبرګ وکړ: واوره.

سړی بېرته موټر ته راوخوت.

- ګوره، پام چې څوك درباندې خبر نه شي، دنيا کې سل رنګه خبرې دي، ته خو يې د خدای لپاره کوې چې خلك د بل څه ګومان درباندې ونه کي.

ګلاب نسوار تو کړ، ويې ويل: دومره ساده مې هم مه ګڼه. ما ته هم ګلاب وايي، ګلاب.

ګلاب کلي ته لاړ، دوه ورځې يې درک ونه لګېد، سه شنبه اډې ته راغی، په خيبر باندې يې زيری وکړ: انډيواله، سړی ژوندی دی. ځای يې را تـه ونـه ښـود، خـو همدومره يې وويل چې روغ رمټ دی.

پر سبا يې خيبر يو سپين ږيری ګلاب ته وروست، ويې ويل: دی د نويد پلار دی. په زوی پسې ډېر کرياب دی، که د نويد يوه نښه منښه ورته راوړې نـو ثـواب بـه دې شي.

سپين ږيري دوه زره کلدارې ګلاب ته ونيوې، ويې ويل: دا دې زيری.

ګلاب پيسې نه اخيستې، خو خيبر ورته ټينګ شو چې وايې خله.

سپين ږيري ورته وويل: زويه، خدای دې درسره ښه وکړي، زيری خو دې راباندې وکړ، اوس که د هغه يو عکس يا فلم راته راوړې، نو وايـم ښـه سـمه شـيريني بـه درکړم.

ګلاب وموسېد: ولې نه بابا، څه چې زما د وسه پوره وي، خامخا به يې کړم. زه به مې خپل ملګري ته ووايم، خدای مهربان دی، ګوندې يو کار خو به راله وکي.

eilia.org

خیبر به هره ورځ په ټېلفون کې د کار پوښتنه کوله، ګلاب د نن و د سبا ورته ویل.

هفته چې پوره شوه، ګلاب وویل: سړی پیسې غواړي، وایي پینځه زره کلدارې راکړه، زه به په موبایل کې د نوید فلم درله راوړم.

خیبر پیسې ورکړې. نوید ویلي وو: ((زه تر دې دمه روغ رمټ یم. دوی راسره ښه چلند کوي. زه یې دې ته ایسارکړی یم چې د فرانسویانو ترجماني وکړم. نور کار یې راسره نشته. که خدای کول خوشې به مې کړي.))

خیبر کرار کرار له هغه طالب سره لاره پیدا کړه. څو وارې یې پیسې ورته ولېږلې. د ټېلفون نمبر یې له ګلابه واخیست. ګلاب ته به یې هر وخت د طاقت له ګولیو سره پیسې هم ورکولې. طالب څو ځله د یرغملو ځای هم ورته وښایه. ده چې له نورو منابعو پوښتنه وکړه، په هماغه وخت به رښتیا هم فرانسوایان په هماغه ځایونو کې وو چې طالب به ورته ښودلي وو.

خیبر ډاډه شو چې د طالب معلومات سم دي، بل وار چې دقیق ادرس یې ځنې واخیست، رییس ته یې وویل: «ښه به دا وي چې د ایساف کمانډو ځواکونه پر هغه کور غلچکی برید وکړي.» خو د فرانسې سفارت اجازه ورنه کړه. دوی وېرېدل چې په برید کې به ژورنالیستان تلف شي.

په تګاو کې وضعیت خراب شوی و. د حزب اسلامي او طالبانو جنګیالیو په کې ځالې جوړې کړې وې. ایساف د عملیاتو پلان ورته جوړ کړ. اول سر کې یې له هوا څخه بمباري وربانديې وکړه، خو طالبانو فرانسوي یرغمل شوي کسان تګاو ته بوتلل، نور امریکایي، بریتانوي او د هر ملك وګړي یې چې نیولي وو، ټول یې تګاو ته بوتلل، بیا یې ایساف ته خبر داری ورکړ چې که بیا پر تګاو بمباري وکړي، نو دوی به ټول اسیران ووژني.

eilia.org

خیبر په دې دریو اوونیو کې شپه جلال اباد ته ورله، هلته یې کله په یوه کله په بل هوټل کې شپه تېروله. درې اوونۍ چې پوره شوې د امنیت ریاست کابل ته وروغوښت، دی چې کابل ته روان شو، د خیروخېل پول لا هماغسې ړنګ پاتې و، چا نه و جوړ کړی.

خیبر چې په لغمان کې و، نو میوند به هر وخت د خپلو کارونو خبر ورته ورکاوه. خیبر دې ته حیران و چې ولې په دې څو ورځو کې د میوند ټېلفون کار نه کوي. اوس چې خبر شو، دا یې نه شو منلای چې میوند دې خپل کارت ورك کړی وي. د خیبر داسې وخت نه یادېده چې میوند دې په چارو کې غفلت کړی وي، هغه به پخپله ویل چې د استخباراتو مامور که خپل کارت ونه شي ساتلای؛ نو د ادارې رازونه به څنګه وساتي؟

خو دا هر څه شوي وو. د دوی رییس هم په دې اړه څه نه شو کولای. دا کومه عادي ګناه نه وه چې عمومي رییس دې د ده سپارښتنه ومني. رییس د خیبر په غوښتنه یو ځل بیا د کادر و پرسونل رییس ته ورغی؛ خو بېرته تش لاس راغی.

خیبر په نه زړه د میوند دوی دفتر ته لاړ، شیرین آغا یې بد اېسېده؛ خو اوس مجبور و چې د میوند په خاطر ورشي. شیرین آغا په دفتر کې نه و. د موبایل زنګ پورته شو. خیبر د شیرین آغا مېز ته ورنژدې شو، موبایل یې هلته و، ورته پر له پسې زنګونه راتلل. زنګ چې خلاص شو، د موبایل پر سکرین د زبیدې نیم بربنډ عکس پروت و.

خیبر په خپل موبایل کې نومونه وپلټل، د زبیدې هغه نمبر یې پیدا کړ چې یوازې له ده او له میوند سره و. له دفتره ووت، زنګ یې ورته وواهه. چا ځواب ورنه کړ. بیا یې زنګ وواهه، په پینځم زنګ د زبیدې غږ لکه د ناروغ زګیروي، ستومانه ((بلې)) وویل. خیبر ځنې پوښتنه وکړه چې له کوره خو به نه یې وتلې؟

eilia.org

هغې په زګېرويو وويل: وتلې ومه، ډېره بده ورځ يې راباندې راوسته. خير دی يو وار زموږ تر کوره راشه، وروڼو ته مې حال ووايه. په دې يوه هفته کې يې په وهلو وهلو نژدې وژلې ومه.

خيبر ماښام مهال د زبيدې دوی په کور کې و. د هغې وروڼو ته يې د زبيدې صفتونه وکړل، ورته ويې ويل چې زبيدې له دوی سره د خارجي جاسوسانو په ضد همکاري کوله. دا يې هم وويل چې د دې په مرسته يې د هندي، ايراني او روسي جاسوسانو لويه پروژه شنډه کړې ده؛ ځکه خو د جاسوسانو ملګرو تښتولې وه. د ماخوستن آذان وشو، د خيبر خبرې خلاصې شوې، د زبيدې مشر ورور، چې تر اوسه يې سترګې د غالۍ په ګلانو کې ښخې وې، سر راپورته کړ، اوږد اسويلی يې وکيښ، ويې ويل: نه پوهېږم څه ووايم. که د زبيدې عکسونه يې نورو ته ورکړي وي نو بيا به څه کوو. چا ته به کيسه تېره کړو چې رښتيا څه ده.

خيبر وويل: ته اندېښنه مه کوه، دا کار ځکه نه کوي چې پخپله ورسره رسوا کېږي. تاسو ته يې چې عکسونه راوړي دي، مطلب يې همدومره و چې زبيده په تاسو وډبوي.

د زبيدې ورور په سرو سترګو ورته وکتل، ويې ويل: خدای دې وکړي چې همداسې وي.

غږ يې غريو نيولی و. خيبر يې لاس ټينګ کړ: ما هم لکه خپل ورور وګڼه، زه هم په دې کار دردېدلی يم. خو بدل به يې اخلم. باور ولره، که زبيدې ته اجازه ورکړې چې راسره همکاري وکړي، دغه ټول بې ناموسان به ونيسو.

د زبيدې د ورور له سترګو دوه ځاځکي اوښکې راووتې، مخ يې دېوال خوا ته وګرځاوه.

eilia.org

خیبر زبیدې ته یې د میوند وویل چې کارت یې ورك شوی او اوس تر تحقیق لاندې دی.

زبیدې بیا ورته د میوند د کارتونو هغه کیسه وکړه چې شیرین آغا خپټور قوماندان ته کړې وه.

دې سره د خیبر څېره وغوړېده. د زبیدې له ورونو یې اجازه واخیسته چې سبا دې زبیده له ده سره لاړه شي چې د میوند سپیناوی وکړي.

سهار د مامورینو موټرونه له ریاسته ووتل چې خپله عمله راوړي، خیبر له زبیدې سره د رییس د دفتر مخې ته ولاړ و.

زبیدې په کرار غږ له خیبر سره خواله کوله: زه په خپلو کارونو پښېمانه نه یم. میوند زما له مجبوریته استفاده وکړه خو بې ناموسي یې راسره ونه کړه. پلار مې د ډاکتر په نجیب په وخت کې ډګروال و، هغه د جلال آباد په جنګ کې شهید شو. زه په میوند کې د هغه خویونه وینم. پلار مې د ده غوندې په وطن میین و.

د دهلېز په کوز سر کې رییس ښکاره شو، بکس یې د ډرېور په لاس کې و، دی مخکې ډرېور یې شا ته روان و.

چې دوی ته راورسېدل، ویې ویل: خدای خیر کړي.

خیبر وویل: صاحب، د میوند په باره کې یو خبر درته لرو.

ډرېور د دفتر ور پرانیست، د دفتر آمر له ځایه پاڅېد، تیارسئ ودرېد. رییس ورسره د لاس روغبړ وکړ، بیا یې د خپل دفتر ور خلاص کړ، خیبر ته یې کړه: راځئ.

eilia.org

د زبیدې ټولې خبرې یې واورېدې. غوښتل یې چې

سم له واره د شیرین آغا د نیولو امر وکړي؛ خو خیبر وویل: رییس صاحب، که داسې وکړو؛ نو د میوند ټوله پروژه به خرابه شي. تاسې له عمومي رییس سره وغږېږئ چې میوند په پټه خوشې کړي. پرېږده چې شیرین آغا او اندېوالان یې گومان وکړي چې میوند په بند کې دی. شیرین آغا ته به ووایو چې عمومي ریاست هېڅوك میوند ته نه ورپرېږدي.

رییس وویل: ښه خبره دې وکړه؛ خو یوازې د دې نجلۍ په شهادت به ونه شي، نور څه هم په کار دي.

خیبر وویل: رییس صاحب، هغه چا چې د میوند کارتونه یې عمومي ریاست ته وړي، هغوی خو به څه معلومات ځنې اخیستی وي چې څوك دی، د کوم ځای دی، د ټېلفون نمبر، یو څه درك خو به یې معلوم کړی وي.

ــ ښه شي ته دې پام شوی. زه به یې پوښتنه وکړم.

خیبر زبیده تر کوره ورسوله، بېرته د رییس دفتر ته لاړ. رییس ورته د ټېلفون نمبر ورکړ.

خیبر هغه نمبر ته زنگ وواهه، سړی زلمی نومېده. خیبر ورته وویل چې د امنیت ریاست ورته انعام ورکوي، باید راشي.

غرمه نژدې وه چې خیبر ته د ریاست له دروازې زنگ راغی چې د زلمي په نامه سړی دې غواړي.

خیبر د رییس په موټر کې ووت، سړی یې ورسره واخیست، مخامخ د رییس شعبې ته یې وروست. سړي په اول سر کې انکار وکړ؛ خو چې څنگه یې یو دوه

eilia.org

ځپېړې وخوړې، د بلبل غونډې په خبرو سر شو، د شیرین آغا ټوله کیسه یې ورته وکړه.

رییس هغه د کادر و پرسونل ریاست ته یووړ. هلته یې اقـرار ځنـې واخیسـت. د میوند بې ګناهي ثابته شوه. د زلمي غوږونه یې ورخلاص کړل چې که شیرین آغـا یا بل چا ته یې څه ویلي وو؛ نو درې کاله بند ته دې تیـار شي. سـړي قسـم وکـړ چې تر قیامته به خوله بنده وساتي.

eilia.org

منصور په ایران کې

له منصور سره د آغا سړی د لارې مل و. سهار یې له کابله حرکت کړی و، مازدیګر قضا اسلام کلا ته ورسېدل. افغان سرحدي ساتونکو ته یې خپل پاسپورټونه ورښکاره کړل. هغوی په پاسپورټونو باندې خروجي ټاپې ووهلې او رخصت یې کړل.

ایراني پولیسو ته چې ورسېدل، د منصور ملګري په ایراني پارسي ورته وویل: «یه مهمون یه میزبون» یانې «یو مېلمه یو کوربه» هغوی ورنه کاغذ وغوښت. سړي د آغا خط ورښکاره کړ.

ایراني پولیسو سم له لاسه دوی ته موټر او دوه ساتونکي ورکړل. تر یو ساعت مزل وروسته کمپ ته ورسېدل. هلته منصور له سره تر پښو پورې تلاشي شو. ده هسې هم خپل موبایل نه و وړی، نور داسې شیان هم ورسره نه وو چې سپاه پاسداران والا دې یې ځنې واخلي. یو مسواک د واسکټ په پاسني جیب کې، تسبېح، ږمنځ او هنداره په چپ جیب کې، په ښي جیب کې خامکي دسمال ، په بغل جیب کې د کلدارو څو زرګون نوټونه، د ده ټوله شتمني وه. جیبي قران شریف یې هم په بغل جېب کې له کلدارو سره ایښی و.

منصور داسې ښکاره کړې وو چې ګوندې په ټکی پارسي نه پوهېږي. شپه یې په کمپ کې وه. کمپ له یو پوړیزو پخو بلاکونو جوړ و. د کمپ غولی او ټولې کوټې تر سهاره په برېښنا رڼې وې، هلته چا ته اجازه نه وه چې د خپلې کوټې څراغ دې مړ کړي. ده ته معلومه وه چې په کوټه کې یې پټه کمره او د غږ د ثبتولو اله لګېدلې ده؛ نو څو پورې چې ویښ و، د قران شریف په تلاوت او

eilia.org

لمونځونو لګیا و. هغه ایتونه چې یې ښه په تجوید سره زده کړي وو، هغه به یې په لوړ اواز قرائت کړل چې کوربانه یې د حقیقي طالب ګومان پرې وکړي.

سهار وختي درې تنو سپاهیانو له منصور سره په «پیك اپ» موټر کې لمرخاته خواته حرکت وکړ. تر یو ساعت مزل وروسته غرونو ته ورسېدل. په یوه دره کې نیم ساعت وړاندې لاړل. هلته د غرونو په منځ یوه هوار ځای کې بل کمپ و. په دې کمپ کې هر څه داسې امانت ایښي وو لکه د کوچیانو بانډې، کوټې له کانټینرونو جوړې وې. د کمپ چارچاپېره د دېوالونو پر ځای هیسکوګانې ولاړې وې، له اوسپنیزو جالونو جوړې څلور کونجې بوجۍ چې منځ یې له خاورو ډك شوی و. باري موټرونه او کرېن، د کمپ په پارک کې ولاړ وو.

هلته د اخندانو درك نه و، ټول سپاه پاسداران والا وو، په ایرنیو دریشیو کې، د اکثرو ږیرې یوه سانتي یا نیمه سانتي وې، ځینې چټ پټ خرییلي مخونه ګرځېدل.

سپاهیانو چې هر څه وویل، منصور ځان ناګاره واچاوه. اخر مجبور شول چې ترجمان ورته پیدا کړي، داسې کس چې هم په پښتو وپوهېږي هم په ایراني. دوه ورځې وروسته همداسې سړی وررسول شو. دلته بیا د منصور خواریو کار وکړ. دغه سړی چې په پښتو ګړېده، له منصوره یې د مدرسې په باب ډېرې پوښتنې کولې. هغه له پاکستانه ورغلی و. نوم یې امجد حسین و. منصور ته داسې ښکاره شو چې د ((آی اس آی)) سړی به وي. په دې دوو ورځو کې به منصور ډېری وخت په عبادتونو تېراوه. چې له کوټې به راووت، مخ د غره خوا ته به پر ډېرې کېناست، شا به یې هغو افغانانو ته شوه چې سپاهیانو د بم جوړولو او چاودنو

eilia.org

ټرېنینګ ورکاوه. ده ځان په تسبو بوختاوه؛ خو غوږونه به یې د دوی خبرو ته ځك نیولي وو.

ده ګومان کاوه چې دلته به هم د پاکستاني مدرسو په شان خلکو ته د جهاد او شهادت تبلیغ کېږي؛ خو داسې نه وه. دلته خبرې نورې وې: «په دې درې سوو کلونو کې پښتنو درباندې ظلمونه کړي، اوس یې وخت دی چې خپل حق ورنه وغواړئ.»

«موږ او تاسې مشترك فرهنګ لرو، ژبه مو یوه ده، ټبر مو یو دی، دا بربري پښتانه بیا څوك دي چې پر تاسو حکومت کوي؟»

«موږ ته وګورئ، عربان مو هم پرې نه ښودل چې پر موږ باندې حکومت وکړي. دوی راغلي وو د اسلام په نامه؛ خو په اصل کې یې خپل فرهنګ او خپله ژبه راباندې منله. غوښتل یې چې دلته خپله امپراتوري جوړه کړي؛ خو زموږ مېړنیو پلرونو پسې واخیستل. اوس وګورئ عربستان کې اسلامي حکومت چلېږي که په ایران کې؟ هغوی تش په نامه اسلامي دولت لري، کړه وړه یې له اسلامه لرې دي. له صهیونیستانو سره یې دوستي ده، د امریکا غلامي کوي. اوس په ټوله دنیا کې یوازې ایران دی چې د فلسطین د مسلمانانو غم ورسره دی. نن سبا د درست اسلام مرکز ایران دی. یوازې موږ یو چې ستاسو غم راسره دی، ستاسو د حقونو دفاع کوو ځکه چې ستاسو سکني ورونه یو.»

یوه افغان ورته وویل: «د تا خبرې سمې دي؛ خو دلته خلك موږ بربریان بولي، ها بله ورځ مې دوکان نه سودا اخیسته، دوکاندار راته وویل: صبر وکه وحشيـ افغاني پدرسوخته.»

روزونکي یې ژر خبره ورپرې کړه: «ګوره دا خو د عامو خلکو خبرې دي، جاهلان دي نو. موږ یې خولو ته برغولي نه شو نیولای. زموږ حکومت خو په دې سترګه

eilia.org

درته نـه ګـوري. اسلامي نظـام ستاسـو ډېـر قـدر کوي. تاسې زموږ د سترګو تور يئ.»

امجد حسين چې راورسېد، د منصـور درسـونه شروع شـول. ده تـه يـې يـوازې د امريکا پر ضد يوه نيمه خبره کوله، نور يې نو د ځانمرګي بريد پـه اړه ورسره کـار کاوه چې واسکټ ځنګه تړل کېږي، فيوز يې چېرته وي، سويچ يې بايد ځنګـه پـه تخرګ کې ټينګ شي او دی بايد د پوځي کتار په کوم سر کې ځان والوځوي.

له درې ورځې نظري درسونو وروسته يې په منصور بانـدې عمـلي کـار پيـل کـړ. تعليمي واسکټ به يې ورواغوست. په دره کې به د موټرو کتـار تېرېـده. دی بـه کرار کرار ورغی د کتار منځوي موټر ته چې به ورسېد، سويچ بـه يـې پـه تخـرګ کې داسې ټينګ کړ چې لاس به يې ونه خوځېد. دا کار يې بايد داسې کـړی وای چې د چا پام يې ځان ته نه وای اړولی. د دې لپاره يې کله د مېږو رمـه پـه مخـه کوله، کله په بوټو بار خره. دا يې هم ورزده کړي وو چې کتار تـه د نـژدې کېـدو پر مهال دې موټرو ته ونه ګوري. منصور پـه وړوکـوالي کـې خپلـه رمـه پېولـه، د مېږو او خرو په چوبولو کې تکړه و خو د ايران مېږې يې په خبرو نه پوهېدې.

له منصور سره به تر ايراني روزونکو امجد حسين ډېر ګړېده. هـره ورځ بـه يـې د شهادت فضيلتونه ورته بيانول، ويل يې: «شهيد چې ځنګـه بيـا جونـدی شي، پـه جنت کې به وي. له شهيد نه سوك تپوس نه کوي چې څه دې کړي څـه دې نـه دي کړي؟ دی چې سترګې خلاصې کي، نو دوه اويا حورې به يې ورله تيارې وي. مزې به وي، عيشونه به وي.»

دې خبرې سره منصور ته هغه کيسـه ورپـه زړه شـوه چـې د امريکايـانو تـرجمان ورته کړې وه. هغه ويلي وو: «يوه ورځ د بګرام په روغتون کې وم. په عاجل اتاق کې يو طالب په کوما حالت کې و. هغه غوښتل چې ځـانمرګی بريـد وکـړي؛ خـو

eilia.org

امریکایانو پېژندلی او سم لـه واره یـې ویشـتلی و.

ما د روغتون په دهلېز کې امریکایي ډاکتر سره خبرې کولې چې له عاجـل اتاقـه دوه تنه سپینې ښکلې نرسانې په منډو راووتـې. ډاکـتر تـه یـې وویـل «هلـه چـې سړی لیونی شوی» ډاکتر په منډه عاجل اتاق ته ورغی، ما ته یې هم اشاره وکـړه چې راشه. که گورو چې ځانمرگی په سد شوی او شور یې جوړ کړی. درگرده یې ویل: «ما ته خو ملا صاحب ویلي وو چې په جنت کـې بـه دوه اویـا حـورې درتـه ناستې وي، دلته خو دوې دانې وې، نورې یې چېرته دي؟»

منصور شونډه په غاښ وچیچله.

امجد حسین پوښتنه وکړه: مړه، سنگه خاندې؟

منصـور وویـل: جنـت خـو وي د خوشـحالیو ځـای. تـش یـې پـه یـادولو سـړی خوشحالېږي. ریښتیا تا ته خو د شهادت اجرونه معلوم دي؛ نو ولې ته هم له مـا سره نه ځې چې دواړه فدایان شو. دواړه بـه امریکایـان مـردار کـړو او پخپلـه بـه شهیدان شو.

امجد حسین وویل: مړه، ته خو ټیك خبره کې، خبره دا ده چې که زه شهید شـم؛ نو فدایانو له به سوك ټرېنینگ ورکوي؟ سه پوې شوې؟ د دې کار اجر د شهادت نه سه کم نه دې.

د منصور ټرېنینگ ډېر وخت ونه نیو. امجد سـپاه پاسـداران والاو تـه وویـل چـې سړی بیخي تیار دی، نوره خواري وربانديې مه کوئ.

منصور په درېیمه اوونـۍ بېرتـه د کابـل پـه خـوا روان شـو. هماغـه د آغـا سـړی ورپسې راغلی و.

eilia.org

کابـل تـه چـې راورسـېدل، نېـغ ده سـبز تـه لاړل.

هورې يې د حزب اسلامي د يوه پخواني قوماندان غلام نبـي پـه كـور كـې واړول. ماخوستن تر جماعت وروسته کوربه د ملا امام په غوږ کې څه وويل. ملا منصور ته ټينگه غېږه ورکړه. ډېر يې ونازاوه. هره گړۍ به يې ويل: «په ايمان دې برکت شه»

د آغا سړی سبا سهار په خپله مخه لاړ. منصور پاتې شو او ده سـبز. پـه درېيمـه ورځ د آغا کسانو په يوه امبولانس کې واسکټ وروړساوه. واسکټ د بنداژونـه پـه منځ کې په يوه لوی کارټن کې و. فيوز او مزي يې يوه عرب وروتـړل. عـرب د ده سبز په مدرسه کې د تفسير استاد و. منصور به هره ورځ لس کيلو واسکټ په تن له څو مېږو او وزو سره د کابل بگرام سړك ته څېرمه گرځېده. ده ته يې ويلي وو چې بله جمعه به د امريکايانو لوی کتار له بگرامه د کابل خـوا تـه روانېـږي. دی بايد هره ورځ ځکـه هلتـه لاړ شي چـې لـه سـيمې سره بلـد شي او لاروي هـم دی وگوري چې شپون دی. ده ته يې کوچانۍ زړې جامې له شکېدلي خيرن واسـکټ سره وراغوستي وو.

غلام نبي منصـور تـه وويـل: پـه لاره کـې د امريکايـانو وطنـي جاسوسـان گرځـي راگرځي، که په چا باندې شکي شي، نو امريکايانو ته يې راپور ورکوي.

منصور حيران و چې خيبر او ميوند څنگه خبر کړي؟ ده د لـوی ډاگ پـه داسـې ځای کې خپله رمه پېوله چې سړك څو ځايـه درې څلـور مـتره ژور تللـی و. دغـه ځای کې سړك په خوړونو کې تېر شوی و. د سړك لمرخاته پلو ښايسته لـرې يـوه نيمه چاردېوالي جوړه وه. د ډبرو او خښتو موټرونه هماغه خوا ته تلل.

منصور يوې لارۍ ته لاس ونيو، په کوچانۍ ژبه يې ورته وويل: ورووره، دا موبايل خو دې يو وار رااکه، سيرلی مې رانه ورك دی، وروور به مې راوبولم.

eilia.org

سړي ورته موبايل ورکړ، په ريشخند يې وويل: چې

ډېر ونه غړېږې. خبرې به لنډې کوې، هسې هم تاسې کوچيان خبرو ته داسې کش ورکوئ لکه د کابل نانوايان چې د دومره کې اوړو نه دوه گزي ډوډۍ جوړوي.

منصور په هماغسې کش کړو تورو وويل: بې غـــــــــمه اوسه، بس يوه خبره ورته کوم، نووور څه نه وايمه.

د ميوند خاص نمبر ته يې زنگ وواهه، له روغبړه پرته يې ورته وويل: منصوور يم، سيرلی مې ورك دی، وايم ژر راسه، اورې؟ شپږ څلوېښت، دوه ويشت.

موټروان خپل موبايل واخيست، ويې ويل: ما درسره ټوکې کولې، تا خو په رېښتيا خبره لنډه کړه.

منصور وويل: کووور دې ودان، د ما خبره همدووومره وه کنه.

موټروان وپوښت: دا شپږ څلوېښت يې بيا څه شی دی؟

منصور ځواب ورکړ: مېېېږې او ورۍ مې شپږ څلوېېېښت دي.

موټر لاړ. منصور د لوی خوړ خوا ته وخوځېد. رمه يې خوړ ته کوزه کړه. ساعت وروسته د خوړ په سر کې د خيبر سر ښکاره شو. يو نا اشنا ږيرور هم ورسره و. چې ښه ورنژدې شول، منصور هغه هم وپېژاند، ميوند و.

ميوند لا بندي دی

شيرين آغا د ميوند دوی کور ته ورغی. د ميوند له ورور يې پوښتنه وکړه: د ميوند حال لرې که نه؟ څنگه دی؟

eilia.org

هغه وویل: نه ولله. وایي چې پـه عمـومي ریاسـت کې دی. هره هفته په شپږمه ورځ پاك كالي ورته وړو. عسكر رانه كالي اخلي، له هغې خوا یې خـیرن كـالي راتـه راوړي؛ خـو مخـامخ مـو نـه پرېـږدي چـې ورسره وګورو. تېره جمعه یې یوه پرزه خط هم رالېږلی و، لیکلي یـې وو چـې زمـا غـم مـه کوئ، ما ته څه تکلیف نشته.

شیرین آغا وویل: په کور کې وروایه چې اندېښنه دې نه کوي. زه کوښښ کوم چې راخوشې یې کړم. ها بله ورځ مې ورسره وکتل. خدای مهربـان دی، راخوشـې بـه شي؛ خو یو څه بې غوري یې کړې ده نو. کارتونه یې ورك کړي.

د میوند ورور وویل: بس قسمت به یې همداسې و.

شیرین آغا په ټېر باندې لاس کېښود، ویې ویل: که هر امر و خدمت وي، مـا تـه یې وایه. وایم خپل ورور غوندې مې وګڼه.

شیرین آغا ریاست ته لاړ، خیبر یې مخې ته ورغی، له هغه یې پوښتنه وکړه: جان بیادر، څنګه دی، هغه جان جاني اشنا دې څنګه دی؟

خیبر وویل: څنګه به وي نو؟ هېڅوك یې لیدو ته نـه ورپرېـږدي. هـر څـوك چـې وغواړي میوند وګوري، باید له عمومي رییسه اجازه واخلي.

eilia.org

د میوند پلان

میوند خپل کور ته هم نه ته. د ۰۸۵ د ریاست یو پټ مېلمستون په کلا فتح الله کې و. میوند په بدله څېره هماغلته اوسېده. خیبر هم د پلانونو د جوړولو لپاره هملته ورته.

له میوند سره په هغه ورځ خیبر هم یو ځای و چې منصور ټېلفون وروکړ. دواړه شپږ ځلوېښت، دوه وېشت مربع کوردینات ته لاړل. د خوړ په پېچومي کې کېناستل، د منصور له تنه یې واسکټ په کراری سره راوایست. بیا یې سوکه سوکه فیوز ترېنه خلاص کړ. فیوز ته غځېدلی نری مزی یې په پوښ کې د ننه داسې غوځ کړ چې پوښ یې روغ پاتې شو. هغه داسې چې د مزي پوښ یې په مخصوص څراغ باندې ګرم کړ، بیا یې کرار کرار یوې خوا ته راټول کړ، مزی چې لوڅ شو، په منځ کې یې غوځ کړ او پوښ یې بېرته تر بل سره پورې وڅکاوه. پوښ یې د مزي په سر کې په سریښ باندې ټینګ کړ. دا د دې لپاره چې ایرانیانو واسکټ داسې نه وي جوړ کړی چې په ریموټ باندې هم والوځي او څوك یې له لرې والوځوي.

منصور میوند دوی ته د ایراني کمپ نقشه او کوردینات رسم کړل. خیبر منصور ته موبایل وړی و. منصور موبایل ته د خوړ په دېوالـه کـې وړوکی ځـای وکینـد، موبایل یـې هلتـه کـېښود او په بـوټـو بـاندې یـې پټ کړ.

خیبر او میوند له امریکایانو سره خپل معلومات شریك کړل. هغوی سپوږمکۍ د ایران پر هماغه سیمه برابره کړه چې منصور یې ادرس ورکړی و؛ خو هلته هېڅ شی نه تر سترګو کېده. لکه په نیمروز کې د شګو غونډۍ چې ماښام په یوه ځای کې ولاړه وي، بیا چې سبا هر څه پسې ګورې نه یې شې موندلای، سبا به

eilia.org

بــاد څــو کیلــومتره لــرې وړې وي. پخــوا بــه د هلیکوپټرو پیلوټانو داسې قانون درلود چې د ناستې ځای ته نژدې به یې د ((نقطهٔ نیرنگي)) په نامه یو شی په نښه کول چې د هغه په مرسته به یې بل وخت هماغه ځای پیدا کړي. د ډاکتر نجیب په حکومت کې یو نابلده پیلوټ په نیمـروز کـې همداسې د شګو غونډۍ د ((نقطهٔ نیرنګي)) په توګه پـه نښـه کـړې وه. غونـډۍ هغه کلي ته نژدې وه چې ده کوم قوماندان په کې کښته کـړی و. سـبا چـې هـر څه پسې وګرځېد، د غونډۍ درك نه و. په هلیکوپټرو کې دوه پیلوټان وي، یو یې د عملې قوماندان وي بل یې د ښي لاس پیلوټ. قوماندان له ښي پیلوټـه پوښـتنه کړې وه چې تا خو به کومه بله ((نقطهٔ نیرنګي)) نـه وي پـه نښـه کـړې. پـوهېږي چې هغه څه کړي وو؟ د شپنو رمـه یـې پـه نښـه کـړې وه. خـدای خـبر چـې بـه همداسې پېښه شوې وه، که چا ورپـورې ټوکـه کـړې ده؛ خـو د سـپاه پاسـداران کمپ په ریښتیا سره ورك شوی و، لس کیلو متره شمال خوا ته بل کمپ جوړ و.

د برید تر ورځې پورې میوند او خیبر په داسې نقشې کار کاوه چې د جمیل ورور راخوشې شي او د ترهګرو پلان شنډ شي.

eilia.org

آغا د جمیل په غم کې

له هغې ورځې چې منصور ایران ته استول شوی و، جمیل به اول سر کې هره ورځ د آغا کره ته او د ورور پوښتنه یې ځنې کوله؛ خو آغا ورته یاده کړه چې د ده هره ورځ ورتگ ښه نه وي. په هفته کې دې یو وار خبر واخلي.

دریېمه اوونۍ په ختمېدو وه. جمیل بیا آغا ته راغلی و. آغا ورباندې وغرېد: ته څومره شله یې، خو درته ومې ویل چې رابه شي.

جمیل وویل: تا پخپله ویلي وو چې بله اوونۍ به راخلاص شي.

- دومره آسانه درته ښکاري. رهبر بل کار نه لري، ستا د ورور د خوشې کولو امر به ورکوي. وه ځوانه لږ حوصله ولره، لوی کارونه ډېر وخت غواړي.

د جمیل شونډې ورپېدې، سترگې یې تنگې شوې، په سوك باندې یې مېز وډباوه. ویې ویل: آغا صاحب، که مې ورور راخوشې نه کړې، ټوله کیسه به دې پولیسو ته وکړم.

آغا ورته وموسل: لکه چې زما د زور درك درته نه شو معلوم. یو سړی چې میدان ته بې تلاشۍ ننوتی شي، تا غونډې خلك هم ورك کولای شي.

جمیل وویل: که زه پوه شم چې ورور مې نه خوشې کېږي، بیا به د خپل سر پروا ونه کړم. مړ به مې کړې؛ خو تا به هم داسې روغ پرې نه ږدم.

دې سره یې په موبایل کې د آغا اواز چالان کړ: «که یو څوك راته پیدا کړې چې ځانمرگی برید وکي؛ نو اجمل به راخوشې کړم.»

eilia.org

آغا د مېز پر سر سويچ ټينګ کړ. په دهلېز کې زنګ وکړنګېده. دوه وسله وال کوټې راننوتل. آغا د جميل په لاس کې موبايل ته اشاره وکړه او ويې ويل: ځنې وايې خله.

جميل موبايل دوه لاسي ورته ونيو. ويې ويل: آغا صاحب، دغه اواز زما په کمپيوټر کې هم شته. کمپيوټر مې په کور کې دی، که دې ورور راته راخوشې کړ، لوز درسره کړم چې هرڅه به دروسپارم، که نه نو د پوليسو لاس ته به ورسېږي.

آغا له موبايله خپل غږ ډيلېټ کړ. موبايل يې بېرته جميل ته ورکړ.

جميل لاړ خو آغا تر ماښامه په کوټه يوازې ناست و، پيره دار ته يې ويلي وو چې هېڅوک دې نه ورپرېږدي. ماښام باډيګارد ورته وويل: حاجي آغا، ډاکتر سورج راغلی.

سورج هماغه د جميل خبره ورته وکړه.

آغا وويل: ايرانيان به يې کله راسره ومني.

- ته يې بايد قانع کړې. دې ته دې پام دی چې جميل پټان دی؟

ـ نو څه؟

ـ ولې نو ته يې نه پېژنې؟ دوی چې چا سره بدي وکړي، بيا يې زور ته نه ګوري. ځان به درباندې وژني؛ خو تا به هم روغ نه پرېږدي.

آغا چورتي شو.

سورج بيا وويل: پوهېږې، يوه ورځ يې له ما سره لانجه وشوه. د روغتون رييس چې هر څه ورته وويل، ده رانه معافي ونه غوښته. ښه پوهېده چې رييس کولای

eilia.org

شي دی له کاره وباسي؛ خو دی یې په کیسه کې نه شو. زموږ وال خپل رییس ته بګوان وایي بګوان؛ خو دی په رییس باندې بیخي چورت نه وهي.

آغا ځمکې ته کتل.

سورج وویل: دې ته دې هم پام وي چې په منځ کې مو زما مسئله هم ده. جمیل تر اوسه پورې ما ته هم ستا راز نه دی ویلای؛ خو که ورسره دوکه وکو؛ نو له تا سره به ما هم په غمونو ککړ کي.

سورج چې ووت، آغا ایران ته زنګ وواهه. د اجمل د خوشې کولو خبره یې ورته وکړه. هغوی وویل: بس همدا چې منصور ځان والوځاوه، موږ به اجمل ختم کړو.

آغا ورته وویل: جمیل اخطار راکړی. وایي که یې ورور راخوشې نه کو؛ نو هر څه به پولیسو ته ووایي.

- که داسې وي نو د اجمل په خوشې کولو خو به هرو مرو دا کار کوي.

- نه داسې نه ده. منصور خو ده راوستی، که خبره افشا کړي، دی به هم بندي شي او بله دا چې که یې ورور خوشې شي، د افشا کولو ضرورت ورته نه پیدا کیږي.

ـ ته یې ولې هماغلته چاره نه کوې؟

آغا یوه شېبه غلی و بیا یې په ساړه انداز وویل: زما غږ یې په موبایل کې ثبت کړی.

ـ تا څه ویلي چې ده ثبت کړي دي؟

- هغه د ځانمرګي خبره چې مې ورته کړې وه.

eilia.org

ــ وه خدایه! ته څومره بېباکه وختې.

آغا څه ونه ویل.

ایراني وویل: موبایل به دې ځنې اخیستی و.

ــ سړی داسې خام نه دی. غږ یې په کمپیوټر کې هم سېف کړی دی.

- که مو راز افشا کړي؛ نو ټول پلانونه به مو شنډ شي.

آغا وویل: که هر خطر وي؛ نو ما ته بـه وي. هـر څـه دلتـه مـا کـړي دي. خـو زه مطمین یم چې دوی به چا ته حال نه وایي.

ــ ته څنګه دومره اطمینان لرې؟

ــ که اجمل خوشې کړو؛ نو دوی به د خپل سر په خاطر چا ته غږ نه کوي. اجمل خو مو پوره وېرولی دی، ما جمیل ته خپل زور ښیيلی دی؛ خو که داسې ونه کړو، زه ډاډه یم چې جمیل به هرو مرو رسوایي جوړوي.

ایراني وویل: ګوره، ته ورته ووایه اجمل به په دې شرط خوشې کوو چې اول خپلـه کډه ایران ته راوړې. ورته ووایه چې موږ به ورته دایمي ویزه ورکړو.

ــ ګومان نه کوم چې وبه یې مني.

ــ ته خو ورته ووایه.

آغا جمیل ته زنګ وواهه، د ایران خبره یې ورته وکړه.

هغه وویل: بس دی، نوره توبه مې دې وي، د ایران خوند مو ولید.

eilia.org

آغا وويل: داسې نه ده، هلته بـه ازاد ژونـد ولـرئ. خرڅ خوراك به مو دولت درکوي. گوره، دغه چانس هر چا ته په لاس نـه ورځـي. ته بايد ډېر خوشحاله شي چې ايران درته دايمي ويزه درکوي. په دې دوړن وطن کې څه غواړې؟

ــ هر چا ته خپل وطن کشمير دی.

ــ وه هلکه، ته لکه چې په خپل ښه هـم نـه پـوهېږې، زه دې همدلتـه هـم نيـولی شم. دومره به دې وډبوم چې کمپيوټر دې پخپله راته راوړې.

ــ بې غمه اوسه، دومره ساده مې هم مه گڼه. ستا غږ او عکسونه مې بل چـا سره امانت ايښي دي. که زه يوه شپه هم کور ته لاړ نه شم، هغه به هر څه پوليسو ته وسپاري.

آغا له جميله ناهيلی شو؛ خو ايرانيان يې قانع کړل چې اجمل ده ته حوالـه کـړي. هغوی ته يې وويل چې اجمل ما ته راولېږه. ورور چې يې دی وگـوري، پخپلـه بـه هر څه راته راوړي، بيا به يې د دواړو چاره زه پخپله وکړم.

ايرانيانو ورسره ومنله؛ خو دا يې هم ورته وويل چې تـر هغـې پـورې چـې منصـور خپل کار نه وی کړی، دی دې اجمل پټ وساتي.

ده سبز ته د منصور د راتگ په دويمه ورځ اجمل هم د آغا د کور بنديوان شو.

eilia.org

په ده سبز کې ځانمرګی برید

د سهار لس بجې وې، حاجي آغا په کور کې دې خوا ها خوا ګرځېده، د غلام نبي زنګ ورته راغی. ویې ویل: کار وشو، مبارك دې وي.

آغا ژر ټلویزیون چالان کړ. په یوه چېنل کې هم خبرونه نه وو. همداسې یې چېنلونه سره بدلول رابدلول چې د شیرین آغا زنګ راغی. د برید خبر یې ورکړ؛ خو هغه هم په جزیاتو نه و خبر.

د لس نیمو بجو په خبرونو کې چا دا خبر ورنه کړ. یوولس بجې وې چې په یوه ټلویزیون کې د عاجل خبر انانس راغی. په خبر کې د شپږو امریکایي سرتېرو د مړینې پخلی شوی و. په ویډیو کې یې یوازې له لوی خوړ سره د سړك په غاړه کې یوه ژوره کنده ښکاره کړه، د موټرو ټوټې یا سوځېدلي موټرونه په تصویر کې نه ښکارېدل.

آغا فکر وکړ چې سیمه له ښاره وتلې ده، څو پورې چې ژورنالیستان وررسېدل، امریکایانو به ټول شیان وړي وي. غلام نبي ته یې زنګ وواهه چې وګوري هغه د پېښې ځای په خپلو سترګو لیدلی دی که نه؟ خو د غلام نبي ټېلفون بند و.

پر دوولسو بجو څو ټلویزیونونو د دفاع وزارت د خبرپاڼې په حواله وویل چې ځانمرګی برید و او شپږ تنه امریکایان یې وژلي، لس نور یې ټپیان کړي او درې موټرونه یې ویجاړ کړي دي.

حاجي آغا ایران ته زنګ وواهه. چې ټیلفون یې بند کړ، څېره یې غوړېدلې وه.

وروسته یې جمیل ته ټېلفون وکړ، ورته ویې ویل: راځه چې اجمل دروسپارم. خو ګوره چې څه دې هېر نه شي. هر څه به راوړې.

eilia.org

حاجي آغا د مېز پر سر ایښې تڼۍ کېکښله، په دهلېز کې زنګ وکړنګېد. د کانګفو په تورو جامو کې دنګ سړی مخ ته او دوه نور ورپسې کوټې ننوتل، د حاجي آغا مخ ته ودرېدل، د کانګفويي احترام په طريقه يې له ملا څخه ځانونه کړوپ کړل او بېرته نېغ شول. د دوی سروال لاسونه د چلیپا غوندې پر ټټر ونیول او په لوړ اواز يې وويل: قربان! بخښنه غواړم چې ځنډ مې وکړ، له هلکانو سره مې تمرين کاوه، امر وکړئ.

حاجي آغا وويل: فرامرزه! نن بيا يو ماموريت درته سپارم.

- قربان! هماغسې ماموريت؟

ــ هو، هماغسې. دلته به يو څوك راځي، جميل نومېږي، د اجمل ورور دی. هر وخت چې ما درته وويل، دواړه به عزراييل ته سپارې.

ــ قربان! په کوم ځای کې؟

حاجي آغا وويل: دلته به يې بې سده کړې، بيا به يې په موټر کې دشت برچي ته وړې. ها د خښتو په داش کې به يې اچوې.

فرامرز وويل: قربان! جسارت به مې راته معاف کړئ، نن خو به هره خوا تلاشي وي، د هغه ځانمرګي بريد په خاطر.

- د «بنياد» په امبولانس کې يې يوسه. امبولانس څوك نه تلاشي کوي.

دې سره حاجي آغا د لاس په اشاره هغوی وپوهول چې ووځي.

فرامرز او انډيوالانو يې بيا لك بوك شول او له کوټې ووتل.

جميل په پينځه لسو دقيقو کې ځان ورورساوه. څنګه چې پر اجمل يې سترګې ولګېدې، لپ ټاپ کمپيوټر يې آغا ته ورکړ. ويې ويل: هر څه په همدې کې دي.

eilia.org

یو فایل یې خلاص کړ. د آغا هغه پخوانۍ خبرې او نورې ټېلفوني مکالمې، ټولې په کې وې.

آغا د جمیل په سترګو کې سترګې ښخې کړې. ویې ویل: څنګه باور وکړم چې د دې کاپي درسره نشته؟

جمیل وویل: ریښتیا درته وایم، بله کاپي یې په کور کې ده. ما ویل چې راسره چل ونه کړې. اوس چې مې اجمل ولید؛ نو یو شی به هم ونه ساتم.

آغا وویل: زما نفر به درسره لاړ شي. څو پورې چې بېرته راځې، اجمل به همدلته وي.

آغا وسله والو ته وویل: هله، موټروان ته ووایه چې موټر چالان کي.

وسله وال چې ووتل، په انګړ کې دربی شو. آغا وارخطا پرده لرې کړه، له کړکۍ یې د باندې وکتل. په بېړه یې جمیل ته مخ راواړاوه، ویې ویل: د سپي زویه، کار دې وکړ؟

جمیل هم کړکۍ ته ورنژدې شو. انګړ له وسله والو ډك و. د وسله والو په لیدو یې له خولې څخه ووتل: اوه، دا نو څوك دي؟

حاجي آغا غوښتل چې څه ووايي؛ خو مجال یې ونه موند. ور په شدت سره خلاص شو او له دېواله سره ولګید، د سترګو په رپ کې څلور تنه وسله وال چې پیکې شنې دریشۍ یې اغوستې وې، کوټې ته راننوتل. د آغا، اجمل او جمیل لاسونه یې تر شا وتړل.

حاجي آغا په ۰۱۶ ریاست کې هغې کوټې ته وروستل شو چې غلام نبي، شیرین آغا، ډاکتر سورج، جنرال امین او پینځه شپږ نور کسان وار له مخې په کې اچول شوي وو؛ خو جمیل او اجمل ورسره نه وو.

eilia.org

د ملګرو پلان

میوند او خیبر د منصور په واسکټ کې فیوز شنډ کړ، بیا یې داسې پلان ساز کړ چې د دفاع وزارت د استخباراتو ریاست به ورته د ملي اردو عسکر د امریکایانو په یونیفورم کې برابر کړي. له دوی سره به د امریکایانو زغره وال ګاډي او رېنجرونه هم وي. کتار به له بګرامه د کابل په لوري روانېږي. کتار به داسې وي چې هر څوك به د امریکایانو ګومان ورباندې وکړي.

خیبر به له خوړ سره د سړك په غاړه ریموټ والا ماین ښخوي. کتار چې خوړ ته راورسېد، منصور به ماین پټاو کړي. بیا به راډیو ګانو ته خبر ورکوي چې دلته ځانمرګی برید شوی دی.

پاو کم لس بجې کاروان له لرې ښکاره شو. منصور خپله رمه له خوړ سره خوشې کړې وه، په خپله سل ګامه پورته په بل خوړ کې پټ و. کاروان چې ورته نږدې شو، ده هغه نمبر ته زنګ وواهه چې میوند ورکړی و. تور شوورلیټ موټر له کاروانه بېل شو، د سړك څنډې ته ودرېد. منصور په بېړه وروخوت. نیم کاروان له لوی خوړ څخه تېر شوی او نیم نور یې د خوړ په بل سر کې و چې ماین وچاودېد، سرې لمبې او خړې دوړې پورته شوې. غلام نبي به له کلي څخه په دوربین کې دغه لمبې لیدلې وې چې آغا ته یې زنګ وواهه. چاودنه په خوړ کې شوې وه، هلته سړك څلور پینځه متره ژور و؛ نو د ورانۍ حال یې چا ته نه ښکارېده.

سیمه په بېړه کلابنده شوه او هېڅ څوك پرې نه ښودل شول چې د چاودنې سیمې ته ورنږدې شي. ژورنالیستان چې خبرېدل او سیمې ته رسېدل، دوی تللي وو.

eilia.org

ضرب علي د آغا د هغه ټېلفون شمېره پیـدا کـړې وه چې آغا به له ایرانیانو سره خبرې پرې کـولې. دغـه شـمېره یـوازې امریکایـانو ځارلی شوه. خیبر د هرې ورځې په ماښام د دې ټېلفون د مکالمو مـتن د امریکـا له یوه کمپه رااخیست. په دې توګه دوی د آغا له هر پلانه خبرېدل.

د آغا د نیولو پـلان ضرب عـلي برابـر کـړی و. څنګـه چـې جمیـل د آغـا کـور تـه راورسېد، ضرب علي د امنیتي کامرو کمپیوټر داسې اعیار کړ چې د تېرې ورځې عکسونه وښیي. نو د ملي امنیت د عسکرو ورتګ هېچا ته ښکاره نه شو.

دوی جمیل ناخبره پرې ایښی و خو دې ته یې پوره پام و چې هغه یا ورور ته یـې زیان ونه رسېږي.

د میوند او خیبر ډلې اول غلام نبي، د جومات له امام او د ده سبز د مدرسې له استادانو سره ونیول. وروسته د شیرین آغا او جنرال لاسونه په خپلو دفترونو کـې وتړل شول. ډاکتر سورج یې هغه وخت په روغتون کې ونیـو چـې جمیـل د آغـا د کور په نیت له روغتونه وتلی و. وروستی کس آغا و چې ٠١٦ ریاست تـه وروسـتل شو.

eilia.org

د ولسمشر فرمان

د آغا او انډيوالانو تر نيولو وروسته، له ټولو څخه تحقيق پيل شـو. ۰۱٦ رياسـت د عمومي رياست له لارې، د امنيـت شـورا تـه خـبر ورکـړی و چـې ايـران، هنـد او روسيه پـه ګـډه او د آی اس آی پـه همکـارۍ زمـوږ د هېـواد پـر ضـد ورانکـاري فعاليتونه کوي.

ميوند، خيبر، ضرب علي او منصور دې ته منتظر وو چې کله به خبري کنفرانس جوړېږي او دوی به د خپلو هڅو نتيجه ويني. ضرب علي لا د وختـه د ميونـد او خيبر په ټينګار سره په ۰۱٦ رياست کې مقرر شوی و. د دوی ريـيس دغـه زيـری هم وربانديې کړی و چې دوی ته به د ولسمشر په فرمان مېډالونه ورکول کېږي. هغه ويلي وو چې ولسمشر ته يې په دې اړه د رياست غوښتنليك ورلېږلی دی.

د نيونې په دويمه اوونۍ په کابل کې بلوا جوړه شوه. پـه دارالامـان کـې د هـزاره ګانو او کوچيانو تر منځ لانجه جـوړه وه. هـزاره ګـانو ويـل چـې کوچيـانو د دوی هديرې لاندې کړې دي؛ خو کوچيانو ويل چې هزاره ګانو يـې پـر کېږديـو حملـه کړې ده، خيمې يې ورسوځولې او څو تنه يې وژلي دي.

پوليس چې ورغی، وربانديې ډزې وشوې، دوی هم متقابلې ډزې وکـړې، پـه مـنځ کې څو کسان په مرميو ولګېدل. همدا وه چې له دارالامانه تر کوټه سنګي پـورې لارې کوڅې په قهرجنو مظاهره چيانو ډکې شوې. دوکانونه لوټ شـول، هنـدارې ماتې شوې، د درمان روغتون ټـول وسـايل چـور شـول. مظـاهره چيـانو د پوليسـو کوټې وسوځولې.

eilia.org

په خلکو کې وېره پيدا شوه چې د تنظيمـي جګـړو

دور بيا رانه شي. پوليسو تـه د ډزو اجـازه نـه وه، مظـاهره چيـان هـم پـه بلـه نـه پوهېدل، همداسې پر مخ روان وو.

هېڅوك نه پوهېدل چې دومره وړه لانجه څنګه داسې غټه شوه.

ميوند دوی د رييس په دفـتر کـې منتظـر وو چـې هغـه راشي. هغـه لـه عمـومي رييس سره يو ځای ارګ ته تللی و چې د خپلو کـارکوونکو د مېـډالونو فرمـان پـه خپله راوړي او دغه زېری په خپله وربانديې وکړي.

رييس تر ماښامه رانه غی. ميوند دوی خپلو کورونو ته لاړل. سهار اته بجې بيا د رييس دفتر ته لاړل. رييس د دوی په ليدو داسې وموسـل لکـه وچ د زړه پـه زور چې وخاندي. ميوند دوی ته يې د ناستې وويل. پخپله په دفتر کـې پـه ګرځېـدو پيل وکړ. سر يې ټيټ نيولی و، تـه وا پـه کـومې مهمـې موضـوع بانـدې بـه فکـر کوي. وروسته يې اسويلی وکېښ، لويه ساه يې واخيسته. بيا يې وويـل: پـوهېږئ، بېګاه ولسمشر تر سخت فشار لاندې و.

بيا غلی شو.

خيبر وويل: د پرونۍ مظاهرې په خاطر؟

رييس وويل: هو.

ميوند وويل: داسې مظاهرې خو پخوا هم شوې دي، بېګاه خبره خلاصه شوه

رييس يې خبره ورپرې کړه: نه، دا ځل مسئله بل خېل ده.

eilia.org

میونـد وویـل: دا دومـره د ډایـاګ او ډي ډي آر کیسې نو څه شوې چې لا په کابل کې تنظیمي وسله وال پراته دي، په کابل کې چې داسې ده؛ نو د ولایاتو به څه حال وي؟

ضرب علي وویل: په «بنیاد امام» کې به هر وخت تر ضرورت زیاتې وسلې پرتې وي. د سلاح کوټ کیلي به تل له آغا سره وه. څوک څه پوهېږي چې اوس یې لـه سره وسلې نه وي ویشلې؟

رییس وویل: پوهېږئ، ولسمشر ته یې ګـواښ کـړی دی چـې بلـوا بـه ټـول کابـل ولړزوي. د ارګ تر دروازو به ورسېږي. تر مزار و تر بامیان و غزني و تر دایکندي پورې به یو ځای هم ارام پاتې نه شي.

منصور وویل: خبره خو دومره نه وه غټه. د کوچیانو او هزاره ګانو وړه لانجه وه، خلاصه شوه، نور نو څه غواړي؟

رییس ورته په چوپه خوله وکتل، بیا یې سر کښته واچاوه، په ارام غږ یې وویل: د بندیانو ازادي.

میوند په بېړه وپوښت: د کومو؟

د رییس پر شونډو داسې موسکا خوره شوه، لکـه لـه غوسې چې وخانـدي، ویـې ویل: دغه چې تاسو نیولي دي.

د منصور له خولې په بېړه ووتل: دا څه وایې؟

ټولو هك پك یو بل ته وکتل. ضرب علي وپوښت: تاسې څه فکر کوئ؟ ولسمشر به یې خبره ومني؟

eilia.org

رییس د مېز له سره مکتوب پورته کړ. خیبر ته یې

کړه: دا ولوله. د ولسمشر فرمان دی.

څلور واړو ملګرو په ګډه فرمان ولوست. په فرمان کې لیکلي وو:

د ملي امنیت عمومي ریاست ته!

د ملي مصالحو په خاطر امر کوم چې دغه کسان خوشې کړئ او د هغوی دوسیې د تل لپاره بندې کړئ:

۱. هندي تبعه ډاکتر سورج

۲. د «بنیاد امام» عمومي مدیر سید علي اصغر توکلیان

۳. جنرال امین الله اعتماد

۴. د ملي امنیت کارکوونکی شیرین آغا

د افغانستان د اسلامي جمهوري دولت رییس

حامد کرزی

پای

۱۳۸۹ د تلې شلمه